

ČETRDESMIT DIVI PAKĀPIENI, LAI SASNIEGTU VIRSOTNI

LEANDRS LAŠANSS

**ČETRDESMIT DIVI PAKĀPIENI,
LAI SASNIEGTU VIRSOTNI**

LEANDRS LAŠANSS

ČETRDESMIT DIVI PAKĀPIENI,
LAI SASNIEGTU VIRSOTNI

Imprimatur

† Jānis Pujats, Rīgas arhibīskaps-metropolīts

Rīga, 2010. gada 7. aprīlī

Izdevuma redaktore Ilze Kurša – Briede

Tulkotāja Inese Gagaine

Makets un vāka apstrāde Ilgonis Riņķis

© Izdevumam latviešu valodā –
izdevniecība “Dzīvības Straumes”,
2010, Rīga

Izplatīšana: 29455267 (Ilze Kurša-Briede)

ISBN 978 – 9934 – 8075 – 6 – 5

PRIEKŠVārds OTRAJAM IZDEVUMAM

MANU BĒRNU LŪGUMS

Kad 1989. gadā svinēju savu dzimšanas dienu, bērni man lūdza, lai rakstiski pastāstu par vērtībām, kas mani vadījušas personiskajā dzīvē, ģimenē, sabiedrībā un darbā. Saņemot no viņiem dāvanā albumu ar spodri baltām lappusēm, manī sarosījās personiska lepnuma jūtas, kas man sacīja: tātad tik svarīgas viņiem ir manas domas, ja reiz viņi man lūdz tās izklāstīt rakstveidā! Bet pēc tam izjutu EDIVDLINLSēšu rakstiski izsacīt to, kam jo dziļi ticu?

Visbeidzot raisījās vēl trešās jūtas – vēl stiprākas par abām iepriekšējām: vēlēšanās pakalpot un izpalīdzēt tiem un tām, ar kuriem sastopos, un visvairāk tiem un tām, kurus mīlu no visas sirds. Kēros pie darba, domādams īpaši par saviem bērniem, viņu dzīvesbiedriem, saviem mazbērniem, firmas *L. Lachance & Associés Inc.* darbiniekiem un ikvienu, kurš labprāt ielūkotos šajās lappusēs.

Pagājuši piecpadsmit gadi, un es gatavojos atkārtoti laist klajā šo grāmatu *Manējo laimei*.¹ Būtiski ir paturēt prātā, ka šī grāmata izdota 1989. gadā, tātad septiņus gadus pirms trim sējumiem *Manējo, Manu izredzēto laimei. JĒZUS*. Daudzas mācības es tolaik nemaz nezināju. Pārmaiņas vai pat pretrunas, kas varētu jums durties acīs, apliecina, ka es joprojām esmu ceļā... Iemesli, kas mani pamudina piedāvāt jums šo jauno izdevumu, ir šādi:

1. Nārsi dalīties ar jums vērtībās, kas mani vadījušas.
2. Turpināt ceļu kopā.
3. Kopā ar jums pārdomāt, kāda ir panākumu patiesā jēga.

¹ Tāds ir grāmatas galvenais virsraksts oriģinālā. Tā kā latviešu lasītāji Leandru Lašansu pazīst vispirms kā to, kurš apkopojis un izdevis Jēzus sniegtos vēstījumus sējumos “Manējo, Manu izredzēto laimei”, tad, lai izvairītos no pārpratumiem, šīs daudz agrāk tapušās grāmatas virsraksts “Manējo laimei” aizstāts ar oriģināla apakšvirsrakstu “Četrdesmit divi pakāpieni, lai sasniegtu virsotni”. (Red. piez.)

KAS IR PANĀKUMI

Šajā grāmatā daudz stāstīts par panākumiem. Manā izpratnē panākumi ir daudz kas vairāk nekā sekmes darījumos vai profesionālajā jomā. Tie saistās ar cilvēka būtības izaugsmi... Šīs grāmatas otrajā izdevumā man šķiet svarīgi papildināt savu domu. Jā, panākumi var īstenoties materiālajā vai profesionālajā jomā, tomēr īstie panākumi tiek gūti garīgajā. Citiem vārdiem sakot, panākumi ir personas nepārtraukta izaugsme svētuma ceļā, lai ar ko arī viņa nodarbotos šīs zemes virsū. Var arī sacīt, ka labāk ir, ja visa dzīve ir viens liels panākums, nekā gūt panākumus dzīvē.

Panākumi nemēdz būt nejauši. Domāju – lai tos gūtu, mums ir jātic, ka viss atkarīgs no Dieva; ka mums ir pilnībā jāpaļaujas uz Viņu; ka pilnā mērā jāieliek sevi Viņa rokās; ka jālūdz, lai Viņš mūs vada, iedvesmo, pārveido, tā ka mēs kļūtu par tiem, ko Viņš iecerējis, un darītu to, ko Viņš vēlas. Mums no savas puses ir jābūt gataviem likt lietā visu, it kā viss būtu atkarīgs no mums un it kā mēs būtu paši savas laimes kalēji: ar savu domāšanas, esamības un rīcības veidu.

MAZLIET VĒSTURES

Kad 1989. gadā biju uzrakstījis šo nelielo grāmatiņu un saņēmis daudz skaistu liecību, no kurāP [GD DVHP □□DVāstījis, vairāki cilvēki ierosināja, lai uzrakstu vēl vienu grāmatu. Vieni ieteica, lai uzsveru savu pieredzi darījumos; citus vairāk interesēja pārdošana vai ģimene. Man bija skaidrs – ja es rakstītu otru grāmatu, visvairāk uzsvērtā būtu Ticība un Jaunā Sabiedrība. Divas reizes mēģināju ķerties pie šī darba. Visādi nopūlējies, sajutu, ka nespēju veikt cerēto.

Lai būtu paklausīgs Svētajam Garam, 1996. gada novembrī es piekritu sākt pierakstīt, kaut arī man nekas nebija sakāms. Šīs iedvesmas turpinājās, un 1998. gada nogalē es ar izbrīnu konstatēju, ka ir uzrakstīta “otrā grāmata” – *Manējo, Manu izredzēto laimei. JĒZUS*, 1. sējums. Domāju, ka tās uzrakstīšanai man bija vajadzīga vien divdesmitā daļa to pūļu, ko prasīja pirmā grāmatiņa, kuru šobrīd turat rokās. Un, kā reiz sacīja kāds draugs, – tā ir arī [GLGHP L[UH□□] labāka.

IEVADS

MANA GALVENĀ MOTIVĀCIJA RAKSTĪŠANAI

Galveno motivāciju šo lappušu rakstīšanai man sniedza doma par maniem astoņiem mazbērniem, kurus es ļoti mīlu.

Man nebija tā laime pazīt savus vecvecākus, un es vienmēr esmu vēlējis uzzināt par viņiem ko vairāk: kāds bija viņu domāšanas veids, kā viņi dzīvoja...

Ja tagad man kāds teiktu, ka viens no maniem vecvecākiem ir pierakstījis savas pārdomas par dzīvi, – pat ja šie pieraksti atrastos Ķīnā vai kur citur pasaulē, es steigtos tos uzmeklēt. Ja man būtu mazbērni, kurus man nebūtu laimējies pazīt un kuri gribētu uzzināt ko vairāk par mani un to, ko es domāju par dzīvi, – jā, domājot par viņiem, jūtu pamudinājumu rakstīt šīs lappuses.

Ja nākotnē atrastos kāda laimīgāka persona, kura spētu sevi pilnībā realizēt, pateicoties šīm domām, kas bijušas manējās visa mana mū[D]DUP ā (kaut arī es par to neko nezinātu), – es būtu sasniedzis savu mērķi.

MANA PIEREDZE

Visu mū[]HP []FH []HVSUV []NāpēFGDIHP []FOēkiem, kā šķiet, visur veicas, turpretim citiem nepavisam. Gandrīz izskatās, ka šos citus vajā neveiksmes un ka viņi nevienā jomā nespēj gūt panākumus.

Vairāk nekā trīsdesmit gadus būdams komandas vadītājs, esmu izlasījis visu, ko vien varēju atrast par panākumiem un motivāciju. Turklāt vairākkārt esmu guvis pieredzi, kas man palīdzēja izprast cilvēku izturēšanos.

Tāpēc turpmākajās lappusēs es vēlos ar jums dalīties savos atklājumos. Ļoti iespējams, ka lasot jūs man nepiekritīsiet, un tās ir jūsu tiesības; es zinu, ka absolūtā patiesība man nepieder. Tas, ko rakstu, ir manas pieredzes augļi, kuri savienojumā ar jūsējiem varēs – es tā ceru – palīdzēt jums atklāt dziļāku laimi un pilnīgāk īstenot savu aicinājumu.

Kad jūs man nepiekritīsiet, mēģiniet kādu brīdi pieņemt un apsvērt manis piedāvāto domu; varbūt jūs tajā atradīsiet to, kas jums nepieciešams, lai turpinātu ceļu.

BRĪDINĀJUMS

Ne reizi vien es runāšu par Dievu un garīgajām vērtībām. Tā ir mana visdziļākā pārlicība. Ja es par to nerunātu, tas vienkārši nebūtu es. Tad es jums nespētu atklāt visu savu domu. Varbūt man nāksies saņemt šādu kritiku: “Leandrs ir pateicis daudz ko skaistu, EHĒl gan, ka viņš visu saputrojis kopā; viņš jauc Dievu ar darījumiem, viņš runā par reliģiju, par ģimeni, un viss ir vienā juceklī.”

Manuprā OLSUHēji, es neko neesmu sajaucis, un par Dievu es vairākkārt runāšu ar nepārprotamu nodomu, jo Viņš ir mūsu dzīves centrā. Viņš ir klātesošs visur. Viņš interesējas par visu. Viņš ir sacījis, ka “ne mats mums nenokritis no galvas bez Viņa ziņas”.

Tikai mūsu cilvēcisko maldu dēļ GD LILUJ UEējuši Viņu ievietot atsevišķā nodalījumā, it kā mums bū GD ādas atvilktnes, kurās salikt ģimenes dzīvi, darījumus, darbu, sabiedrisko, fizisko, intelektuālo un garīgo dzīvi. Mūsu ticība Dievam padara mūs par tiem, kas mēs esam, un, ja šo ticību īsteno pareizi, tā ietekmē visas jomas, lai kas mēs būtu un lai ko darītu.

Dziļas ticības vadīts profesionālis vai darījumu cilvēks nerīkojas kā tas, kuram viņa Dievs ir nauda. Turklāt man ir ārkārtīgi svarīgi sākt ar šo lūgšanu:

LŪGŠANA

Kungs Jēzu, es gribu Tev pateikties, Tevi slavēt un cildināt, sacīt paldies par visu, ko Tu esi man devis manas dzīves laikā. Jā, Tu esi mani patiesi piepildījis ar to cilvēku starpniecību, kurus un kuras esi nolīcis ap mani. Jo īpaši es domāju par mīlestību, ko esi man devis caur maniem vecākiem, Elizabeti – manu laulāto draudzeni, maniem bērniem, viņu dzīvesbiedriem un maniem mazbērniem, kā arī tiem un tām, ar kuriem man bijis prieks kopīgi strādāt vai kārtot darījumus.

Es lūdzu Tevi, lai ar tādu pašu Mīlestību piepildi tos un tās, kuri lasīs šīs lappuses. Iedvesmo mani, nāc un vadi mani Pats, kad rakstīšu, lai es spēju rakstiski izteikt to, ko esi man devis vai arī ļāvis man saņemt vai atklāt visas manas dzīves laikā. AMEN!

VEIKSME

Visi, cik vien esam, mēs vēlamies gūt panākumus un daudzus, sasniedzot zināmu vecumu, šķiet, ka viņi piedzīvojuši neveiksmi. Neuzskatu, ka manā rīcībā ir universāla veiksmes recepte, tomēr domāju, ka pastāv elementi, kas mūs vada tās virzienā, turpretim citi mūs noved pie neveiksmes.

Tāpēc vēlos pastāstīt par šiem elementiem, kas, pēc manām domām, ir visnozīmīgākie, lai palīdzētu mums gūt panākumus, ļaujot mums pilnībā īstenot pašiem sevi, iepazīt patieso Mīlestību un tādējādi piepildīt mūsu patieso misiju šīs zemes virsū – piedalīties labākas pasaules veidošanā lielākam cilvēku labumam un Tēva godam.

42 ELEMENTI
PANĀKUMU RECEPTĒ
JAUNU VIRSOTŅU
SASNIEGŠANAI

PANĀKUMI NERODAS NEJAUŠI

Lai gūtu panākumus, mums ir jātic, ka esam galvenie savu panākumu kaldinātāji ar savu domāšanas, esamības un rīcības veidu, turpretim tie, kuriem neveicas, mierina sevi, sacīdami, ka viņiem nav palaimējies, un atrod daudz iemeslu, lai izskaidrotu savu neveiksmi, mēģinot atrast vainīgo ārpus sevis.

Saprotams, ir daudz notikumu, ko mēs nevaram kontrolēt, taču mūsu panākumus nosaka mūsu reakcija, ar tiem sastopoties, kā, piemēram, zemkopja spēkos nav kontrolēt vēju, krusu utt... Tomēr tam, kurš sēj un laista īstajā laikā un bagātīgi, ir lielākas izredzes ievān

Mēs reti kad gūstam panākumus jau ar pirmo reizi, – drīzāk gan tas notiek, kad esam jau kādu laiku apņēmīgi strādājuši un parasti arī piedzi

Kā redzēsiet to vairākās šīs grāmatas lappusēs, panākumi, manuprāt, ir daudz kas vairāk nekā veiksmes darījumos vai profesionālajā jomā. Tie saistās ar visas cilvēka būtības izaugsmi. Taču šajā nodaļā

Visgrūtākais periods, ko esmu piedzīvojis, bija arī vissvētīgākais, – tad, kad 30 gadu vecumā zaudēju darbu. Jau kopš 18 gadu vecuma biju strādājis par apdrošināšanas pārdevēju, galvenokārt sabiedrībā *Les Assurances U.C.C.* 26 gadu vecumā pēc šīs firmas lūguma es pārdevu savu apdrošināšanas biroju, lai kļūtu par pārdošanas direktoru Estrijas reģionā. Šī pārvalde, kas sākumā bija vismazākā, guva panākumus un ierindojās otrajā vietā no desmit.

Es biju identificējis sevi ar šo sabiedrību, ar to lepojos, tā bija daļa no manis paša, un nekad es nebūtu domājis pāriet un strādāt citas apdrošināšanas firmas labā, kaut arī manu algu paaugstinātu par 50 %.

Bet, lūk, šī sabiedrība nonāca finansiālās grūtībās, vispārējās apdrošināšanas pakete tika pārdota citai apdrošināšanas firmai, un es paliku bez darba.

Tas bija Lielais pārbaudījums. Atcerējos kādu Deila Kārnegija izteicienu: *“Protiet izmantot grūtu situāciju, lai uzlabotu savu stāvokli.”* Atkārtojot sevī šo frāzi, izmantoju apstākļus, lai izvērtētu visu savu dzīvi, – kas es esmu, kas man patīk. Tāpat es to izmantoju, lai ievāktu vairāk informācijas par to, ko piedāvā citas apdrošināšanas sabiedrības. Tā kā man ir neatkarīgs raksturs, patīk ielaisties riskā un vēlos saņemt atalgojumu pēc nopelniem, izvēlējos atvērt pats savu biroju – *L.Lachance & Associés Inc.*

Tā tad darba zaudējums izrādījās vislabākais piedzīvojums manā mūcā. Patlaban esmu pārliecināts, ka aiz katrām sastaptajām grūtībām slēpjas kādi panākumi, kas ir lielāki par šīm grūtībām.

MAZAS GRŪTĪBAS = mazi panākumi
VIDĒJAS GRŪTĪBAS = vidēji panākumi
LIELAS GRŪTĪBAS = lieli panākumi

No šāda viedokļa mēs varam priecāties par savām grūtībām, domājot par panākumiem, kas mūs gaida, un jau tagad likt lietā visu, lai sasniegtu šos panākumus, kas mūs vadīs pretī jaunām virsotnēm.

SAGLABĀT PAREIZU NOSTĀJU

Vēl svarīgāki par mūsu spējām, talantiem, zināšanām un līdzekļiem ir mūsu attieksme, domāšanas veids, tas veids, kādā mēs redzam lietas, notikumus, šķēršļus, pārbaudījumus un visu, kas vien ar mums dzīvē notiek; *“īstu pārbaudījumu nemaz nav, ir tikai iespējas sevi apliecināt.”*

Es ierādu attieksmei pirmo vietu, jo, pateicoties tai, mēs varam iegūt to, ko patiesi vēlamies – atziņu, garīgo izaugsmi, lietpratību, naudu utt... Turpretim nepareiza nostāja var likt mums pazaudēt visu, kas, pēc pašu domām, mums pieder, vai apgrūtināt tā lietderīgu izmantošanu.

Lai labāk paskaidrotu šo skatījumu, ļaujiet man jums pastāstīt par šo pieredzi. Kad es atvēru savu dzīvības un UACD² apdrošināšanas biroju (galvenokārt nodarbojāties ar dzīvības apdrošināšanu), reiz dzirdēju šādu piezīmi: "Lašansa birojs ir labs kā dzīvības apdrošināšanas birojs, bet no vispārējās apdrošināšanas viņi daudz nekā gan nesaprot." Visu savu mūžu EIMLājis, ka man trūkst kompetences, bet dzirdēt ko tādu man nudien nepatika!... Tāpēc par manu mērķi kļuva UACD apdrošināšanu manā birojā padarīt pēc iespējas lietpratīgāku, un, kad vien man gadījās izdevība pieņemt darbā patiesi kompetentus darbiniekus, es darīju visu nepieciešamo, lai viņi iestātos darbā pie manis. Viņu vidū bija apdrošināšanas sabiedrību kādreizējie inspektori, cilvēki ar augstāko izglītību tirgzinībās, puisi ar pieredzi UACD apdrošināšanā, tad vēl tādi, kuri par apdrošināšanu bija mācījuši Universitātē utt... Tā nu mans birojs bija pilns lietpratēju, un tomēr es joprojām izjutu lielas grūtības, lai nodrošinātu sekmīgu tā darbību.

Reiz dzirdēju kādu lektoru sakām, ka apdrošināšanas biroju, kas Ziemeļamerikā pēdējos piecpadsmit gados guvis vislielākās sekmes, dibinājis kāds smagās automašīnas šoferis un ka pirmais kritērijs pieņemšanai darbā viņam ir šāds – lai attiecīgā persona nekad nebūtu strādājusi citā apdrošināšanas birojā. Viņš meklējot cilvēkus ar pareizām nostādnēm, kuri labprāt pieņemtu viņa biroja koncepciju un vērtības.

Es sapratu – pārāk tiekdamies pēc kompetentuma, biju atstājis novārtā būtiskāko, tas ir, "nostāju", un to, ka tikai ar tās palīdzību mēs varējām iegūt kompetenci, bet kompetence ne vienmēr ir saistīta ar pareizu nostāju.

Vēlāk es guvu ļoti veiksmīgu pieredzi, pieņemot darbā nepieredzējušus cilvēkus, bet tādus, kuriem bija ļoti pareiza attieksme. Tā manās acīs kļuva par panākumu pirmo kritēriju. Lūk, ko, manuprāt, nozīmē pareiza attieksme pretstatā nepareizai:

² UACD nozīmē: apdrošināšana pret ugunsgrēku, automašīnu un civiltiesiskās atbildības apdrošināšana, kā arī apdrošināšanu ar DDCD ādu risku gadījumos.

PAREIZA ATTIEKSME

Saskatīt notikuma pozitīvo pusi

Mīlēt cilvēkus Kritizēt citus

Mīlēt **VD** **GDE**

Mīlēt savu klientu

Atzinīgi uztvert kādu piezīmi

Atsaucīgi pieņemt kādu projektu

vai jaunu ideju

Palīdzēt, sadarboties, sastrādāties

Izrādīt interesi par apkārtējiem

Pieņemt palīdzību

Jautāt, kāds viedoklis ir citiem

Meklēt idejas situācijas uzlabošanai

Pieņemt citus tāds, kādi viņi ir,

vēloties viņiem palīdzēt

Piekrīst apšaubīt savas domas, rīcību

Censties saprast citus

Apliecināt citiem savu atzinību

Atzīt savas kļūdas

Veltīt laiku, lai izskaidrotu savu

viedokli, pārrunātu to ar citiem

Uzklausīt, lai pareizi izprastu

otra cilvēka viedokli

Vienmēr sniegt pēc iespējas

vairāk pakalpojumu, pašiem

izjūtot gandarījumu

Uzskatīt, ka nauda ir viens no

atalgojuma veidiem par mūsu

sniegtajiem pakalpojumiem

Uzskatīt, ka grūtības ir izdevība

Izaugsmei

NEPAREIZA ATTIEKSME

Saskatīt tikai negatīvo pusi

Ēloties

Uzskatīt, ka viņš ir tikai lieks

traucēklis, grūti apkalpojams

Noliegt jebkādu kritiku

Redzēt tikai negatīvo un mēģi-

nāt iznīcināt visu jauno

Stingri palikt tikai pie saviem

pienākumiem

Ignorēt citus un koncentrēties

tikai uz sevi

Paļauties tikai uz saviem spēkiem

Noraidīt katru viedokli, kas nav

mūsējais

Kritizēt citus par to, ka viņi nav

atrisinājuši problēmu

Būt nepiekāpīgam pret citiem un

attaisnot sevi

Atrast vainīgo ārpus sevis

Nosodīt viņus par visu

Censties izcelt sevi, pierādot ci-

tiem, ka paši esam labāki par vi-

ņiem

Atteikties pieļaut, ka esam kļūdī-

jušies

Uzspiest savu viedokli citiem,

censties viņus apspiest

Uzreiz paust nepiekrišanu,

pirms vēl otrs beidzis izklāstīt

savu viedokli

Pieturēties pie uzskata: "Par to

naudu, ko man maksā, es nu

gan tā nenopūlēšos"

Uzskatīt, ka viss mums pienā-

kas, vēl pirms esam apliecinājuši

savu lietpratību un prasmi

Sabrukt zem ikvienas grūtas situā-

cijas smagumu, to vēl pastiprinot

Pareizā attieksme ir stiprs pamats, uz kura varam celt, īstenot sevi pilnībā. Tad mēs varam attīstīt savas spējas, iegūt pareizus ieradumus, lai tādējādi uzņemtu augstumu un dotos pretī jaunām virsotnēm.

LAI MUMS IR STINGRI NOSPRAUSTS MĒRĶIS UN NODOMI

Lai pareizi novirzītu savu enerģiju, pielietotu radošo garu un piekristu paveikt vairāk nekā ļaudis caurmērā paveic, ir ļoti svarīgs pareizi definēts, ļoti skaidrs mērķis un nodomi; citiem vārdiem: "Zini precīzi, ko tu gribi, kad gribi un kā gribi."

Vai gribi gūt dzīvē panākumus vai arī lai visa tava dzīve būtu veiksmīga - "uzmanību, te slēpjas liela atšķirība". Daudzi cilvēki, vēlēdamies gūt dzīvē panākumus, ir savu dzīvi sabojājuši.

Īstermiņā ir vieglāk un pat iespējamāk gūt panākumus, koncentrējot visu savu enerģiju uz kādu vienu objektu, vienalga, vai tas būtu sports vai bizness, bet vidējā un ilgtermiņā tas patiesi var novest pie sagrautas dzīves. Aplūkosim piemēru, ko es pārzinu vislabāk: kāds indivīds, kurš vēlas gūt panākumus biznesā, bet aizmirst rūpēties par savu fizisko, intelektuālo, ģimenes vai sabiedrisko stāvokli, piedzīvo neveiksmi kādā no savas dzīves jomām, un galarezultātā - pilnīgu neveiksmi, ieskaitot arī biznesu.

Tu varbūt prāto, ko darīt, lai saglabātu šo dzīves līdzsvaru? Es zinu tikai vienu līdzekli - tuvoties Dievam, lai saņemtu Viņa Gudrību.

Tātad - ja vēlies, lai tava dzīve būtu veiksmīga, tev jāērkis saskaņā ar tavām vērtībām, vienlaikus respektējot Radītāja noteikto kārtību. Šīs vērtības, manuprāt, ir iedalāmas četrās ļoti vienkārši iegaumējamās tēmās.

PIRMĀ: Dievs, tavš Radītājs, ir Tas, kurš radījis tevi un visu citu, ļauj tev būt tam, kas esi, paveikt to, ko tu pašlaik īsteno; bez Viņa tevis vispār nemaz nebūtu.

OTRĀ: Cilvēks vai visa sabiedrība kopumā, kas valda pār lietām, dzīvniekiem un augiem. Ir jāatceras, ka nākamā vieta pēc Dieva

mums jāierāda savam laulātajam draugam vai draudzenei, pēc tam saviem bērniem, pēc tam mūsu tuvākajiem apkārtējiem un visai sabiedrībai. Šī kārtība ir ļoti svarīga, to nekad nedrīkst apvērst otrādi; no tā ir atkarīga mūsu pašu un mūsu ģimenes laime.

TREŠĀ: Materiālie labumi, kas nodrošina cilvēkam pajumti, apģērbu, ēdienu, ērtības, pārticību, izklaides utt... Un beidzot –

CETURTĀ: Nauda, kam nav nekādas vērtības pašai par sevi, tā vienkārši ir cilvēku izgudrojums, lai atvieglotu materiālo labumu apmaiņu.

Daudzi cilvēki iesaistās darba dzīvē **1. SĪ UHR 2. RINDO 3. SUH**ējā secībā. Viņi ierāda naudai pirmo vietu un padara to par savu dievu.

Otrajā vietā viņi liek materiālos labumus, lielu māju, atpūtas namiņu, jahtu utt...

Trešajā vietā pienāk kārta cilvēkam. Ak vai, ja mēs cilvēkiem sāksim pievērsties tikai tad, kad būs apmierināta mūsu vajadzība pēc naudas un materiālajiem labumiem!

Tā kā nav nevienas saprātīgas būtnes, kas ierādītu Dievam ceturto vietu, cilvēki cenšas dzīvot tā, it kā Dieva vispār nebūtu.

1. RVSUD 2. R 3. MD 4. P ērķi un pieņemot lēmumus, tev ir jāievēro šī vērtību skala. Tu vari vēlēties materiālos labumus un naudu – kamēr vien tas nekaitē cilvēkam vai nav pretrunā ar Radītāja noteikto kārtību. Vislabāk ir uzskatīt, ka nauda ir zināma veida atalgojums par pakalpojumiem, ko tu esi izdarījis citiem vai visai cilvēcei.

Jo tavš mērķis augstāks, jo vairāk tas respektē **GD** ādas tavas dzīves jomas un jo lielāka būs tava motivācija, apņēmība, neatlaidība utt... Mērķim jābūt kam tādā, kas liek notrīsēt visai tavai būtībai, kad tu par to domā vai runā. Tam ir jābūt skaidram, jābūt pierakstītam, jātiek pārlasītam un visu laiku jābūt klātesošam tavā prātā. Tam jāatrodas visu tavu lēmumu centrā.

Kad tev kaut ko piedāvā un tas ir savienojams ar tavu mērķi, tu saki "jā"; ja nav savienojams, tu saki "nē." Pareizi definēts, skaidrs un noteikts mērķis palīdz pieņemt ātrus lēmumus un īstenot nodomus, lai arī sākumā būtu bijis it kā jātaustās uz labu laimi.

Kā piemēru iedomāsimies divas personas, kuras dzīvo Šerbrūkā un kurām nav darba. Viena, kurai nav šāda mērķa, gaida piemērotu

izdevību, lai varētu ceļot; sastop kādu, kurš viņai piedāvā doties uz Monreālu, un viņa piekrīt; nonākusi šajā pilsētā, viņa joprojām nezina, ko iesākt, tāpēc viņa pieņem piedāvājumu. Kāds cits viņai piedāvā doties uz Kvebeku, viņa atkal piekrīt un, nonākusi pie galamērķa, atkal nezina, ko darīt, tāpēc viņa var izšķiest daudz laika "riņķojot", vienmērīgā tempā un nepavirzījusies uz priekšu ne par mata tiesu.

Kādam citai personai ir mērķis, un viņa vēlas izmantot savas brīvās dienas, lai apmeklētu Kvebekas vecpilsētu. Ir viegli pieņemt lēmumus, ja viņa sastop kādu, kurš brauc Kvebekas virzienā. Lai kāds būtu ceļš, viņa piekrīt, jo tādējādi tuvojas savam mērķim. Pretējā gadījumā viņa atsakās.

Vēl interesantāk ir, lūk, kas – pat bez līdzekļiem un naudas viņa Kvebeku sasniegs ātrāk kā tā, kurai gan būtu automašīna un daudz naudas, bet kura nezina, kurp dodas.

Tātad, lai dzīvē kaut ko īstenotu un sasniegtu jaunas virsotnes, ir svarīgāk, lai mums būtu mērķis un nodomi, nekā nauda un materiālas vērtības.

PRASME NOTEIKT SAVUS MĒRĶUS UN NODOMUS

Daudziem cilvēkiem neizdodas nospraust sev mērķi un definēt norādījumus. Mēs visi esam tādi, kas, lai arī ir apspieduši vēlmes, kas viņos raisījās, sacīdami, ka to nespēj veikt, ka tas nav domāts viņiem, ka viņiem trūkst vajadzīgo spēju utt... Un tā viņu prātā palika šis aizsprosts, kas liedza viņiem saskatīt savus mērķus un nodomus.

Labs veids, kā no aizsprosta tikt vaļā, ir iet un pameklēt mūsu bērnības atmiņas. Varam arī sev uzdot šādus jautājumus:

- Kāpēc izvēlējos tieši tādu studiju virzienu?
- Kāpēc pieņēmu šādu darba piedāvājumu?
- Kāpēc darbojos tādā kustībā?
- Kāpēc nodarbojos ar tādu sporta veidu?
- Kāpēc? Kāpēc? Utt...

AtbildēMLL□□□□HP □GDādajiem jautājumiem, mēs varam apkopot informāciju par to, kas mums patīk un kas nepatīk. Rezultātā parasti kļūst redzams pavediens, “vadmotīvs”, kas mūs vieno ar mūsu dziļākajām ilgām, sapņiem un vēlmēm. Ja neapslāpēsīm tos ar tādiem teicieniem kā “neesmu spējīgs”, “tas nav domāts man”, mēs spēsim atklāt savu mērķi un nodomus. LRLEIHLP □P VIU□DMGīga palīdzība, lai pie tā nonāktu un atbrīvotos no aizsprostiem.

Man personiski bija vajadzīga palīdzība, lai es spētu atklāt savu dziļāko motivāciju, ko jūs droši vien varat saskatīt, lasot šo grāmatu.

Atbrīvojoties no aizsprostiem man palīdzēja tas, ka atklāju – es spēju piepildīt visus atmodinātos sapņus, ko vien vēlējos. Tik ilgi, kamēr nekēros pie rīcības, realitātē nekas nebija mainījies.

Pirms realizēt šos plānus darbībā, es tos izvērtēju ar saprātu, lai skaidrāk saskatītu, cik lielā mērā tie ir īstenojami, kādas ir izredzes uz panākumiem, un kāda cena man būs jāmaksā, ja izšķiršos par šī projekta īstenošanu, un cik nozīmīgu risku uzņemos.

Mums ir dots viss nepieciešamais, lai mēs atklātu savu mērķi un nodomus, jo tie ir mūsos pašos un prasa vienīgi, lai mūsu prāts tos apzinātos. Tad mēs spēsim sasniegt jaunas virsotnes.

ATŠKIRT PRASĪBU NO VĒLMES

Kad mums jāpilda daudz prasību, mēs izjūtam spiedienu, kas var kļūt ļoti smags un pat neļaut mums virzīties uz priekšu, turpretim vēlme ir kaut kas motivējošs un aizraujošs.

Tātad, kad esam noteikuši savus mērķus un nodomus, ir ļoti svarīgi atšķirt prasību no vēlmes.

Prasība jāsauglabā tās viszemākajā līmenī, lai izvairītos no spiediena, savukārt vēlmei jāpaliek tās visaugstākajā līmenī, lai palīdzētu mums sasniegt jaunas virsotnes.

Piemēram, kad es 1964. gadā dibināju *L.Lachance & Associés*, mani ienākumi bija tikpat lieli cik izdevumi un es varēju nodzīvot gadu tikai no saviem ietaupījumiem. Tādas bija manas prasības.

Mana vēlēšanās bija piedāvāt apdrošināšanas pārdevējiem kaut ko jaunu un labāku, kas dotu man iespēju relatīvi īsā laikā tikt pie ievērojamāka biroja. "Ievērojams" man nozīmēja gada laikā pārdot dzīvības apdrošināšanu par 4 000 000 dolāriem un UACD apdrošināšanas prēmijas par 1 000 000 dolāriem. Šis mērķis tika sasniegts, sākot ar otro gadu dzīvības apdrošināšanas jomā un devītajā gadā UACD apdrošināšanas jomā.

Nepapūlēties noteikt sev citus mērķus un nodomus, es mēģināju realizēt sevi citur – iegādājoties lielu fermu vai iegūstot tādas svarīgus amatus kā Svētā Vēlmes Rādītāja Rīdītāja Dīvās apvienības prezidents dibinātājs, Dzīvības apdrošinātāju provinces apvienības viceprezidents, Kvebekas apdrošināšanas aģentu Federācijas prezidents. Kad nospraustais mērķis bija sasniegts, man kļuva grūtāk sevi realizēt sava uzņēmuma ietvaros.

Tikai tad, kad nospraudu sev citus, dziļākus mērķus un nodomus, es varēju turpināt virzīties uz priekšu un vairāk palīdzēt apkārtējiem cilvēkiem.

Lai saglabātu savu motivāciju, mums tād ir priekšrocība nospraust sev citus, augstākus mērķus un nodomus, balstoties uz to mērķi, ko nesen esam sasnieguši. Tas mūs vedīs pretī jaunām virsotnēm.

LAI MUMS IR CILDENAS VĒLMES

Vēlmei, ko uzturam sevī un izkopjam ar savām domām, vārdiem un darbiem, ir ļoti liels spēks mūsu dzīvē; reizēm tā pat mūsu dzīvi pilnībā maina. Tāpēc ir svarīgi pareizi izšķirt, vai vēlmes ir labas un palīdzēs mums vidējā un ilgtermiņā pavirzīties uz priekšu, vai arī tās ir sliktas un dāvās mums baudu un apmierinājumu tikai īstermiņā, bet pēc tam ātri vien mūs iznīcinās.

Mums jāpatur prātā vidējais un ilgtermiņš, mēģinot saskatīt, nojaust, ko šī vēlme var panākt ilgākā laikposmā; tas mums palīdz atpazīt vēlmes, kas jāizraida no apziņas, un tās, kas jāturpina izkopt.

Cits veids, kā atpazīt labu vēlmi, ir tās saskaņa ar mūsu izjūtām, tas ir, mūsu sirdi, saprātu, gudrību un vērtībām, ja vien tās nav izkropļotas. Drošs veids ir pārbaudīt vēlmes, ņemot talkā Dieva Vārdu, kādu to interpretē Baznīca.

Cits līdzeklis, kas palīdz pareizi atpazīt, ir lūgšana, sakramentu pieņemšana un adorācija.

Kad atpazīšana ir veikta un vēlmes atzītas par labām, mums pieder priekšrocība tās neslāpēt ar negatīvām domām, piemēram, bailēm vai aizturēm, un nesamazināt pašiem savu vērtību, sakot, ka nespējam tās īstenot.

Varbūt vēlmes ir pārāk lielas mūsu traušlajiem pleciem, taču ar laiku **IHD** elastību viss ir iespējams. "Ja Dievs ir ar mani, kas būs pret mani?"

Mums visiem ir gan materiāla, gan garīga rakstura vēlmes. Būtiskā atšķirība starp tām ir tā, ka materiālajā ziņā mēs vienmēr vēlamies to, kā mums nav. Kad kārotais panākts, tas mums tomēr nesniedz to, ko bijām cerējuši. Kāda vilšanās! Un mēs turpinām vēlēties kaut ko citu. Nereti šīs vēlmes ir saistītas ar mūsu tēla uzlabošanu citu acīs.

Turpretim garīgajā ziņā tas ļoti atšķiras. Mēs varam vēlēties tikai to, kas mums jau ir; ja vēlamies ticību, tas nozīmē, ka mums jau tā ir; ja vēlamies mīlestību, tas nozīmē, ka tā mūsos jau mājo. Tāpat ir ar citām Gara dāvanām – mieru, lēnprātību, prieku, gudrību, utt...

Jo vairāk mums tās pieder, jo vairāk tās novērtējam un jo vairāk pēc tām ilgojamies. Šīs vē **HVEIHL IH HMSUR FL LN UHP R** nav; tāpēc mums jāaizmirst citu cilvēku ieskatī, lai mēs paši varētu vēlēties Gara dāvanas un tās pilnībā izbaudīt.

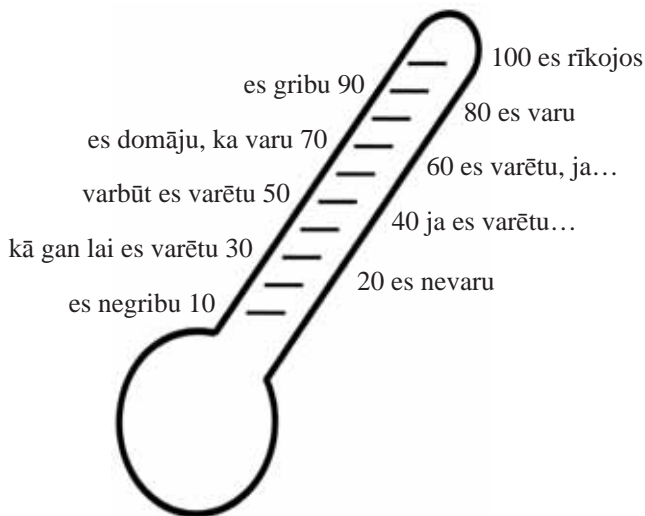
Vēlmes, kas tiek uzturētas mūsu garā, padarīs mūs par krietni atšķirīgām personībām, tāpat kā mūsu domas mūs padara par tiem, kas mēs esam. Tātad jāuztur skaistas, labas un cildenas vēlmes augstā līmenī, lai mums palīdzētu sasniegt jaunas virsotnes?

PATIESI GRIBĒT SASNIEGT SAVU MĒRĶI

Gribas iekšienē var izšķirt vairākas pakāpes; tiem un tām, kuri gūst panākumus, ir kāda kopīga īpašība – viņi grib vairāk nekā citi.

Mēs sastopam daudz cilvēku, kuri gribētu... tomēr negrib pa īstam. Pie pirmajām grūtībām viņi padodas. Tieši griba rada neatlaidību, uztur pozitīvu mentālu attieksmi, izraisa enerģiju, entuziasmu un attīsta uzvarētāja domāšanas veidu.

GRIBAS SKALA

Esmu sastapis ar daudzām spējām un talantiem apveltītus cilvēkus, ļoti jaukas personības. Viņiem bija viss, lai gūtu panākumus, taču viņi aizlaida vējā visu savu dzīvi, jo negribēja pa īstam. Viņi mēģināja gūt panākumus, neieliekot pūlēs visu sirdi.

Jau vairākus gadus es atsakos pieņemt darbā cilvēkus, kuri nāk "pamēģināt" pārdot apdrošināšanas polises. Es negribu zaudēt savu laiku ar cilvēkiem, kuri nāk "pamēģināt", – es gribu strādāt ar tiem, kuri nāk gūt panākumus.

Reiz man bija vajadzīgs pārdevējs Meigogā. Mans dzīvības apdrošināšanas sektora vadītājs man piedāvāja kandidātu, kurš man nešķita īpaši izcils, turklāt viņš pats bija nemākulīgi ieteicis savu kandidatūru. Es lūdzu, lai vadītājs atrod citu kandidātu ar spēcīgāku personību, kuram, pēc manām domām, būtu lielākas izredzes gūt panākumus.

Pēc nedēļas kandidāts, kuru biju noraidījis, atnāca pie manis uz biroju un sacīja: "Es gribu, lai jūs dotu man iespēju pierādīt, ka es varu gūt panākumus apdrošināšanas pārdošanā. Ja jums nav pietiekamas paļāvības uz mani, lai izsniegtu 150 dolāru lielu avansu nedēļā, izsniedziet man 100 dolāru, bet, ja jums nav pietiekamas paļāvības uz mani, lai izmaksātu man 100 dolāru, tad izmaksājiet 50." Viņš piebilda: "Mēs abi ar sievu to vakar pārsprīdām, un ar 50 dolāriem nedēļā mēs spēsim kaut kā iztikt, kamēr es jums nebūšu pierādījis, ka varu gūt panākumus apdrošināšanas pārdošanā."

Es, kuram vienmēr patikuši cilvēki ar patiesu gribu, pavirzījos atpakaļ savā krēslā, uzlūkodams šo kandidātu ar citādu skatienu. Mēs pieņemām viņu darbā. Pēc triju nedēļu ilgas apmācības sektora vadītājs atnāca un sacīja: “Viņš joprojām rīkojas nemākulīgi un necik ātri neko nespēj iemācīties.” Tad es palūdzu kādu citu no saviem līdzstrādniekiem iet un pastrādāt kopā ar viņu; šis līdzstrādnieks vēlāk kandidātu raksturoja tādiem pašiem vārdiem. Pēc tam es aizgāju pats un tiešām konstatēju to pašu. Kad gāju pirmajā vizītē viņa sabiedrībā, viņš aizmirsa mani stādīt priekšā, taču viņš *gribēja*...

Nekad vēl nebiju sastapies ar tādu gribu; viņš man sacīja, ka visi cilvēki kļūšot par viņa klientiem. Viņš mutuļot mutuļoja no entuziasma.

Atgriezies birojā, es sacīju savam sektora vadītājam: “Viņa griba ir tik stipra, ka viņam izdosies; uzticēsimies viņam.”

Pēc neilga laika viņš sāka gūt panākumus un triju gadu laikā kļuva par manu labāko UACD pārdevēju. Pēc tam viņš saslima (slimība gan nekādā ziņā nebija saistīta ar viņa darbu) un nomira. Viņa slimības laikā es gāju viņu apciemot; guļot slimnīcas gultā, viņš man sacīja, ka apdrošināšot medmāsu un ārstu!...

Vēl desmit gadus pēc viņa nāves viņa klienti mums stāstīja par šo aģentu, viņa uzcītību un izpalīdzību. Viņa griba izrādījās spēcīgāka par visām viņa vajājām vietām.

Kopš tā laika esmu pārliecināts – ja man būtu kāds paņēmieni, kā izmērīt kandidāta gribas pakāpi, es varētu iepriekš noteikt viņa izredzes uz panākumiem.

Kad gribam patiesi, mēs esam ar mieru par to samaksāt vajadzīgo cenu, jo vienmēr un par jebko ir kas jāmaksā.

Gribēt patiesi – lūk, lielisks līdzeklis, kā sasniegt jaunas virsotnes.

TICĒT DIEVAM, CITIEM UN PAŠAM SEV

Vai nu mēs to gribam vai ne, bet tas, kam mēs ticam, ļoti stipri ietekmē to, ko darām, un pat to, ko nedarām.

Mums ir mācīts, ka jātic tam, ko mēs darām, un pašiem sev, lai kaut ko īstenotu. Taču vienmēr atrodas kādi aspekti ārpus mūsu kontroles, tāpēc arī tik svarīgi ir ticēt Dievam. Ticēt, ka Viņš ir Mīlestība, ka nekas nenotiek bez Viņa atļaujas. Viss, ko Viņš pieļauj, ir mūsu lielākam labumam, pat ja mēs to nesaprotam.

Pilnīgā pašāvēībā mēs varam Viņam uzticēt savus pasākumus un vairs neraizēties par lietām, ko nespējam kontrolēt. Ieguldīt savu enerģiju un radošos spēkus aspektos, pie kuriem esam aicināti strādāt, atstājot rezultātus Dieva ziņā. Ticība, kas mums ir uz Dievu, palīdz mums ticēt arī cilvēkam, kuru radījis Dievs.

Neviens cits kā Dievs devis mums mūsu saprātu un talantus, iedvesmo mūs piemērotā brīdī, devis pavisam īpašas harizmas, jo zemes virsū nav otra, tieši tāda paša cilvēka kā mēs. Ikviens no mums ir unikāls eksemplārs. Tātad mēs esam unikāli, un mūsu misija tāpat. Dievs mūs ir apgādājis, lai mēs labi veiktu šo misiju, un neviens cits to nespēs veikt mūsu vietā. Tāpēc mums ir visi nepieciešamie iemesli ticēt sev, lai paveiktu to, kā dēļ Viņš mūs šajā pasaulē ielicis.

Turklāt Viņš liek mūsu ceļā cilvēkus, kuri mums vajadzīgi, lai palīdzētu labi veikt šo misiju. Tas, kas ir patiess attiecībā uz mums, patiess ir arī attiecībā uz visiem cilvēkiem, kurus sastopam. "Mums pieder priekšrocība ticēt apkārtējiem cilvēkiem, galvenokārt tiem un tām, ar kuriem kopā strādājam. Mūsu ticība viņiem palīdzēs viņiem kļūt labākiem."

Lai sekmīgi darbotos, mums ir jātic arī **SURG NIHP INRUD RMP IDI** pārdodam, pakalpojumiem, ko sniedzam. Mums jātic arī uzņēmumam, kura labā strādājam, vienlaikus apzinoties, ka nekas nav pilnīgs. Mūsu ticība palīdzēs nostiprināties spēcīgajiem aspektiem un tādējādi neitralizēt vājos.

Es vienmēr esmu ievērojis, ka tieši tie un tās, kuriem ir ļoti liela ticība mūsu uzņēmumam, gūst vislabākos panākumus.

Īsi sakot, mūsu ticība ir cieši saistīta ar ticību. Attīstot pašāvēību, mēs liekam pieaugt arī ticībai, un, to iegūstot, palielinām savu pašāvēību – vienalga, vai tas būtu attiecībās ar Dievu, pašiem ar sevi, ar citiem vai visā, ko mēs uzsākam.

PAĻAUTIES JEBKĀDA PĀRBAUDĪJUMA LAIKĀ

Paļāvība, manuprāt, ir cieši saistīta ar ticību. Attīstot pašāvēību, mēs liekam pieaugt arī ticībai, un, to iegūstot, palielinām savu pašāvēību – vienalga, vai tas būtu attiecībās ar Dievu, pašiem ar sevi, ar citiem vai visā, ko mēs uzsākam.

Īri cīti, lai raisītu mūsu pašāvēību vai liktu tai pieaugt. Kad palūkojos atpakaļ, domāju – ja esmu spējis paveikt visu to, ko esmu īstenojis līdz šim brīdim, tas lielākoties bijis, pateicoties manai pašāvēībai uz Dievu, uz sevi un citiem. Visu mūžu esmu centies sekmēt šo pašāvēību, ko mantoju no saviem vecākiem (to, kas viņiem bija uz Dievu, un to, kuru viņi dāvējuši man). Viņi uzticējās Dievam, līdz ar to viņi man mācīja pašāvēību.

Kad man bija tikko desmit gadu, vecāki man atļāva iet uz ciemu iepirkties. Es braucu viens pats zirga vīltā pajūgā, un man bija vairākām ciema ģimenēm jāpārdod olas. Par iegūto naudu es nopirku visu vajadzīgo mājai un saimniecībai.

Tāda pašāvēība no manu vecāku puses varēja vienīgi izraisīt atbildīgu attieksmi no manas puses.

Vēlāk, kad man pirmo reizi bija jāvada sabiedrīks vakars, es baidījos, ka nespēšu veikt šo uzdevumu. Tad mana māte pašpārliecināti man sacīja: “Tev izdodas viss, ko vien tu iesāc; es pilnīgi pašāvējos, ka tu to izdarīsi labi.” Šī manas mātes pašāvēība man palīdzēja arī pašam būt pašpārliecinātam un paveikt uzdevumu pienācīgi augstā līmenī.

Vēlos pastāstīt vēl kādu piemēru.

Mūsu tikšanās reizēs ar katru filiāli, kuras notiek ik pēc diviem gadiem, mēs vienmēr uzsveram ikviena un ikvienas stīprās puses. Esmu sajūsmināts, redzot, kā šie cilvēki attīstās un progresē. Atceros, pirmajā šāda veida tikšanās reizē kāda meitene bija tik kautrīga, ka

runāja pavisam klusu, un mēs nevarējām saprast, ko viņa saka. Mēs bijām uzsvēruši viņas stiprās puses, sacīdami, ka viņai ir viss, lai gūtu panākumus, un ka viņai jāieņem sava vieta; bet, runājot par aspektiem, kuros vēl jāpiestrādā, kāpēc lai viņa nemēģinātu runāt skaļāk un sevi apliecināt spēcīgāk? Viņa kļuva par vienu no mūsu labākajām nodaļas pārstāvēm ar ļoti stipru personību. Šobrīd viņa ir savas filiāles direktore.

Jā, mums vajadzīgi citi, lai mēs attīstītu savu paļāvību, bet arī mēs viņiem esam vajadzīgi. Mēs daudzējādā ziņā varam apkārtējiem cilvēkiem palīdzēt pieaugt, sarunās pieminot viņu lietpratību, prasmes; apliecinot viņiem mūsu paļāvību tajā, kas attiecas uz viņu darbu vai uzņēmumu. Mēs varam arī viņiem palīdzēt paļauties uz Dievu un citiem cilvēkiem, pastāstot par savu paļāvību. Attīstīt savu paļāvību un palīdzēt tai pieaugt citos ir lielisks līdzeklis, kā sasniegt jaunas virsotnes.

BŪT MĪLESTĪBAS PĀRPILNAM

Mīlestība ir visspēcīgākās jūtas, ko pazīstu. Tā ir neparasts enerģijas avots. Atliek vien atcerēties, kādu enerģiju ieguvām, kad iepazīnām mīlestību pirmoreiz.

Kad es runāju par mīlestību, tā ir mīlestība ar lielo M. Manuprāt, vislabāk šo vārdu izsaka doma – aizmirst sevi, lai domātu vienīgi par otra laimi.

Mīlestība ir kaut kas tik liels, varens un svarīgs, ka Cilvēks – Dievs piekrita mirt pie krusta, pirms tam mācījis mums to daudzējādās veidos un apliecinājis, ka “nav lielākas mīlestības kā atdot savu dzīvību par tiem, kurus mīlam”. Mums visiem, ikvienam bez izņēmuma, ir nepieciešams mīlēt un tikt mīlētiem. Man šķiet, ka pastāv ļoti cieša saikne starp mīlestību, ko spējam sniegt, un to, ko spējam saņemt. Manuprāt, grūtāk ir ļaut sevi mīlēt nekā mīlēt. □SDIF □%HL□ esmu sev uzdevis jautājumu: “Kāpēc ir tik grūti ļaut sevi mīlēt?”

Domāju, vispirms mūsu lepnības dēļ; kad cilvēks mīl pats, viņš ir *lielais*, kurš dod *mazajam*, bet, kad ļauj sevi mīlēt, viņš ir *mazais*, kurš saņem no *lielā*. Jo vairāk mēs būsim *mazie*, kuri ļauj sevi mīlēt, kuri saņem, jo vairāk mēs kļūsim lieli, spējīgi mīlēt un dot – lielāku gandarījumu sniedz došana nekā saņemšana.

Katrā ziņā ir vēl viens svarīgs aspekts. Kā lai mēs piekrītam un ļaujam sevi mīlēt, ja nepieņemam paši sevi? MūVJ U□ □DLVMS□ ziņa, kad sākam saprast, ar kādu mīlestību mūs mīl Dievs. Viņš mūs mīl ne vien par spīti mūsu vainām, bet tieši ar visām mūsu vainām. Viņ□IU□ēlsirdīgs, un Viņa mīlestība mūs pārveido. Negaidīsim, kamēr kļūsim mīlami, lai ļautu Dievam mūs mīlēt, bet gan pieņemsim Viņa mīlestību, kas mūs padarīs mīlamus, un tad arī mēs savukārt būsīm spējīgi mīlēt – pat tos, kuri mums nešķiet visai mīlami, un mūsu mīlestība palīdzēs viņiem kļūt mīlamākiem.

MĪLESTĪBA, KAS PĀRVEIDO

Pirmā reize, kad es atskārtu, ka mīlestība spēj pārveidot cilvēku, atgadījās toreiz, kad tikko biju sācis pārdot apdrošināšanu. Es biju pie viena no saviem klientiem Disraeli (pilsēta Kvebekas provincē – tulk. piez.), kurš neatlaidīgi lūdza, lai paēdu pusdienas kopā ar viņu. Tolaik es biju Lakordēra biedrības (kustība, kurā mēs apņēmāmies nedzert un arī citiem nepiedāvāt alkoholiskus dzērienus) priekšsēdētājs savā draudzē, un mans klients pastāstīja, ka tagad arī viņš esot šīs kustības biedrs, kaut iepriekš bijis galīgi nodzēries. Ik nedēļu viņš devies uz ciemu nopirkt visu saimniecībā nepieciešamo un atgriezies mājās pamatīgi iereibis. Kļuvis atraitnis, viņš apprecējies otrreiz. Par turpmāko viņš man stāstīja: “Otrās laulības sākumā es nolēmu uzmanīties un nelietot alkoholu. Bet mani ieradumi mainīties nespēja, un drīz vien, kādā pēcpusdienā devies uz ciemu, es iegriezos traktierī un mājās pārbraucu tikai vienpadsmitos vakarā, kārtīj LSHūpojes. Par laimi, mans zirgs zināja ceļu!... Kad atgriezos mājās, mana sieva mani gaidīja, un, redzot, kādā stāvoklī biju, viņa izsteidzās ārā ar lukturi rokā, lai palīdzētu man izkraut ratus, izjūgt zirgu un parūpēties, lai ar mani neatgadās nekas ļauns. Iegājusi mājā, viņa bija labā omā un pasniedza krietnas vakariņas. Es nodomāju: “Viņa ir diezgan viltīga, lai nepārmestu man tagad, kad esmu reibumā, bet rīt gan viņa noteikti ņems mani priekšā.”

Nākamajā dienā darbs atsākās, it kā nekas nebūtu noticis; neviena pārmetoša vārda! Tā kā mans ieradums iedzert bija spēcīgs, šāda situācija atkārtojās vairākas reizes, un viņa joprojām izturējās pret mani ar tādu pašu gādību. Es prātoju: kad reiz viņa uzsprāgs, diez kas vis nebūs! Bet nē – nekad ne vārdiņa! Sastopoties ar tādu labestību, es sajutos tik vainīgs, ka vairs nespēju turpināt ierasto

dzīvesveidu. Kādu dienu es viņai teicu: "Tavā priekšā es apņemos: ik reizi, kad būšu iedzēris, iedošu tev naudas summu, kas būs līdzvērtīga manis iztērētajai." Šo solījumu es turēju, bet, tā kā man trūka līdzekļu dzert "dubultīgi", es nolēmu iestāties Lakordēra biedrībā un jau 15 gadus neesmu vairs lietojis alkoholu." Šī pieredze uz mani atstāja dziļu iespaidu.

Pēfīgdīhp īj dģīhp ņdzīgi atgadījās ar kādu manu draugu, kurš man pastāstīja – viņš esot pārtraucis dzert, kad uz sievas naktsgaldiņa ieraudzījis grāmatu ar virsrakstu "Kā iemācīties sadzīvot ar alkoholiķi?" Viņš nodomājis: "Kā tad tā? Izrādās, viņa mani mīl pietiekami, lai lasītu šādu grāmatu nolūkā sadzīvot ar alkoholiķi, kas es esmu?" Izjutot šo mīlestību, viņš nolēmis iestāties Anonīmajos Alkoholiķos un pārtraucis dzert.

Ņemot vērā, cik šis temats svarīgs, ļaujiet man jums minēt vēl citus piemērus. Es zināju, ka manam dēOP īīīlām ir grūti ieņemt savu vietu uzņēmumā līdzās man; es zināju, ka viņam nepieciešams stiprāk izjust manu mīlestību, taču starp vīriešiem, tēvu un dēlu, nav nemaz tik vienkārši to tā izpaust. Kad mūsu bērni ir mazi, ir viegli viņus samīļot, teikt viņiem, ka viņus mīlam, bet, kad viņi DVīīgīSīVD.Gīīīfīp īīī ēs sākam attālināties. Es biju viņam paudis mīlestību vēstulē, jo ģimenē mums bija ieradums dāvanai vienmēr pievienot kartiņu, lai pateiktu, ko otrā cilvēkā novērtējam un ka viņu mīlam; bet es zināju, ka dēlam ir vajadzīgs kas vairāk. Kad viņam bija 25 gadi un viņš bija precējies, kādā maznozīmīgā situācijā viņš pret mani izturējās ļoti agresīvi. Viņa attieksme mani sarūgtināja, un es ļāvos sev piemītošajam straujuma, atbildot viņam līdzīgā tonī.

Nākamajā dienā ienākot birojā, mēs jutām nepieciešamību pēc kārtīgas izskaidrošanās kā vīram ar vīru, un to tad mēs arī darījām. Un, tā kā šī situācija viņu sāpināja, viņš piecēlās kājās, atzīdams savas kļūdas un mutuļodams no emociju pārpilnības. Es to izmantoju, lai apliktu roku viņam ap pleciem, apskautu viņu, un tad viņam sacīju: "Kaut kas ir svarīgāks par to visu – tas, ka es tevi mīlu." Nevaru apgalvot, ka vienīgi šīīīHVDģēī, – jo vienmēr pastāv daudz GDādu faktoru, – bet pavisam noteikti no tā brīīDīHīHGēju mūsu attiecības maināties un kļūstam arvien patīkamākas un vieglākas.

Kad man šķita, ka mūsu – laulāto – attiecībās ienākušas kādas grūtības, es piekritu par to aprunāties ar kādu cilvēku, kuru uzskatīju

par gudru. Viņa uzskatos bija daudz skaistu vērtību, un viņš man iedvesa uzticību. Kad viņš bija mani uzmanīgi uzklaušījis, es domāju, ka viņš tūdaļ sacīs: es gribu tikt ar tavu sievu, vai – tev taisnība, tas nav viegli, vai vēl daudz ko citu, ko nevarēju iedomāties. Bet viņš man neteica neko tamlīdzīgu, viņš deva man vienu vienīgu padomu, ko es pats gan jau zināju, bet kas bija vienīgais patiesi svarīgais padoms, – viņš man sacīja: “Mīli viņu un saki viņai, ka tu viņu mīli.” To es arī darīju un pieredzēju, ka pārmainījās visas situācijas, ar kurām biju neapmierināts. Sievas agresivitāte pārtapa lēnprātībā, kritiskās piezīp HVNRP SOP HVRVED DV mierā, un tieši tas mūsu meitai Edītei lika kādā vēstulē mātei rakstīt: “Māmiņ, tu esi tā mainīMMHVJ OLNā atplaucis zieds.”

Man šķiet, ka patlaban izvēršu šīs grāmatas vissvarīgāko tematu. Ja tu, kurš lasi šīs rindas, šobrīd piedzīvo kādas grūtības, raizes, bailes, – varbūt es tevi nepazīstu, – taču es vēlos, lai tu zinātu – es rakstu tāpēc, ka tevi mīlu un gribu, lai tu būtu laimīgāks. Es esmu IHREHRDEūtne, taču ir Kāds, kurš ir visvarens un mīl tevi tādu, kāds tu esi; Kāds, kurš piekrita mirt pie krusta aiz mīlestības uz tevi. Viņš gaida, kad tu Viņam dosi atļauju tevi mīlēt, un Viņš piepildīs tevi ar SavāP ēlastībām un svētībām. Jā! Mīlestībai, ar kādu Jēzus tevi mīl, piemīt neparasts spēks, kas pārspēj visu, ko vien tu vari iedomāties! Viņš dziedina, atbrīvo, pārveido, iedrošina, palīdz atplaukt... Viņam pilnībā piemīt visas labās īpašības, ko vien var Viņam piedēvēt; turklāt Viņš ir tepat, tev līdzās, pie durvīm, Viņš no tevis prasa tikai vienu – lai tu Viņam teiktu “jā” bez nosacījumiem. Jo vairāk tu izbaudīsi Viņa mīlestību, jo vairāk spēsi to dāvēt citiem un to saņemt, un tieši šī mīlestība tev palīdzēs gūt panākumus visā, pie kā tu ķersies, vai tas būtu tavā ģimenes dzīvē, darbā, intelektuālajā, fiziskajā vai sociālajā jomā.

Darba jomā mīlestībai uz taviem klientiem, darbabiedriem vai biedrenēm, uzņēmumu, kurā tu strādā, būs izšķiroša ietekme uz taviem panākumiem. Ir cilvēki, kuri nekad nav centušies mīlēt savu darbu, visu mūīni ir meklējuši darbu, ko viņi mīlētu, tomēr ir vieglāk iemīlēt savu darbu nekā atrast darbu, ko varētu mīlēt.

Mīlestība mums dāvē entuziasmu, un tas ir *lipīgs*, tas palīdz mums īstenot lielas lietas. Mīlestība, ko saņemam no Dieva vai citiem, mīlestība, ko dāvējam citiem, šī pati mīlestība, ko mēs saņemam atkal un lielākā mērā un ko no jauna dāvējam pārpilnībā, palīdz mums strauji kāpt jaunās virsotnēs.

DARBA MĪLESTĪBA

Kad manam dēlam Patrikam bija 15 gadu, mēs viņam palūdzām izdarīt kādu darbiņu birojā – salikt papīra lapas vāciņos, un, tā kā tie bija no caurspīdīgas plastmasas, darbs bija grūts un garlaicīgs. Divarpus stundu laikā viņš bija salicis papīrus tikai 30 šādos vāciņos. Es viņu uzmanīgi uzklausīju un pajautāju, kādā veidā viņš veicis šo darbu un kur viņš strādājis. Uzzināju, ka viņš atradies dokumentu uzglabāšanas telpā pie kartona kārbām un katrs dokuments viņam bijis jāsameklē attiecīgajā kārbā. Es viņam sacīju, ka noteikti ir kāds līdzeklis, kā padarīt šo darbu interesantāku, un ka ir svarīgi darba apstākļus iekārtot tā, lai darbs, ko veicam, kļūtu interesants un raisītu motivāciju.

Es dēlam pastāstīju, ka uz mani spēcīgu iespaidu savulaik atstājis Deila Kārnegija grāmatā lasītais – kāda biroja sekretāre, kurai ik mēnesi bija jāpārraksta uz mašīnas ziņojumi, nejutās pārliecināta, ka viņas darbam ir kāda jēga: viņai tas likās garlaicīgs, un visu mēnesi viņa baidījās no šī grūtā un garlaicīgā laikposma un mocījās nemierā, kad tuvojās mēneša beigas. Kādu dienu viņa iedomājās: “Vai būtu iespējams man šo darbu padarīt interesantāku?” Un viņa atcerējās, ko viņas skolotājs bija viņai mācījis par labas sekretāres vērtību: rakstīt uz mašīnas pēc iespējas ātrāk un ar iespējami mazāku kļūdu skaitu. Viņa nosprieda, ka vienīgais veids, kā sekmēt darba izpildes ātrumu un kvalitāti, ir trenēšanās šī darba veikšanā, un ka viņai nav labākas treniņa iespējas kā šie mēneša beigu ziņojumi. Viņa nolēma atzīmēt laiku un kļūdas, cenšoties uzlabot veikumu ar katru mēnesi vairāk. Sekretāre ievēroja, ka ik mēnesi viņas darba kvalitāte kļūst augstāka, salīdzinot ar iepriekšējo; mēnešu beigas viņai kļuva tik interesantas, ka viņa nespēja vien sagaidīt nākamā mēneša beigas, lai noskaidrotu savus jaunus sasniegumus.

Pastāstījis Patrikam šo atgadījumu, es viņam D UHRIHVS IHGVED I ierosināju nesteidzīgi iekārtoties birojā ar kondicionētu gaisu, nolikt pa rokai visus dokumentus un uzņemt laiku ar hronometru – cik vāciņos viņš spēs salikt papīrus vienā stundā. Pēc stundas viņš ienāca manā birojā, entuziasma pārņemts, lai man pateiktu, ka stundas laikā viņam izdevies panākt to pašu, kas priekšpusdienā viņam bija prasījis divarpus stundas. “Tu nupat atklāji būtiskāko darbā,” es sacīju, jo vienmēr ir iespējams padarīt darbu interesantu, un cilvēks, kurš mīl savu darbu, paveic to labāk.

Tāpat ir ļoti svarīgi lietot labas darba metodes. Prasme reaģēt uz notikumiem mums palīdz mīlēt savu darbu. Savas – apdrošināšanas pārdevēja – karjeras pašā sākumā es apmeklēju kādu klientu, kuram piederēja plaša saimniecība, turklāt viņš bija savas draudzes mērs. Kad iegāju mājā un stādijos priekšā, kundze man sacīja: “Ak, es nezinu, vai mans vīrs jūs labi uzņems, jo viņš galīgi nav apmierināts ar jūsu apdrošināšanas sabiedrību.” Īsti nesaprazdams, ko darīt, es atsaucu atmiņā Deila Kārnegija grāmatas (kuras zināju gandrīz no galvas, jo biju tās trīsreiz izlasījis), lai izlemtu, kā rīkoties šādā situācijā, un prātā man ienāca frāze: “Ej taisnā ceļā uz mērķi.” Es sacīju: “Bušāra kundze, es tomēr labprāt gribētu viņu satikt,” un sirdī cerēju, ka viņa man teiks: “Viņš pašlaik ir izbraucis,” – tādējādi es iegūtu vēlamo. Bet kundze, viņa sacīja: “Jūs varat viņu tūdaļ satikt, viņš ir pienotavā.” Tā nu es devos pie viņa, pa ceļam pārbaudīdams savas no Kārnegija aizgūtās metodes, proti, kā lai iesāku ar šo klientu runāt. Es viņam sacīju: “Bušāra kungs, es esmu Leandrs Lašanss no apdrošināšanas sabiedrības U.C.C. Uzzināju, ka jūs esat ļoti neapmierināts ar mūsu sabiedrību, tāpēc steidzos jūs sastapt.” Viņš atbildēja: “Kas ta tev teica, ka es neesot apmierināts?” “Jūsu sieva.” Un viņš atbildēja: “Tu tak zini, ka sievietes mūs šādi sārspilē.” Mana problēma bija jau par 75 % nokārtota tikai ar sarunas iesākumu vien.

Citos apstākļos bija kāda persona, kura runāja sliktu par manu sabiedrību, un nereti gadījās, ka no klientiem dzirdēju: “Stāsta, ka tava sabiedrība neizmaksā atlīdzību, kā nākas, utt, utt...” Kad pacientos noskaidrot šo ziņu avotu, man vienmēr tika minēts Grenjē kunga vārds. Kādu dienu kurpnieka darbnīcā Lakmegantikā kāds vīrietis, nododams apavus labošanā, nosauca savu vārdu, un es sapratu, ka tas ir viņš. Nezaudējot ne mirkli, es viņam sacīju: “Grenjē kungs, man ir prieks jūs sastapt, es esmu Leandrs Lašanss no apdrošināšanas sabiedrības U.C.C. un labprāt gribētu ar jums aprunāties.” Mēs pagājāmies gabaliņu tālāk, un es teicu: “Man vairākkārt ir sacīts, ka jūs runājat sliktu par sabiedrību, ko es pārstāvu, un jums noteikti ir pamatots iemesls. Es labprāt gribētu zināt, kas jums nav patīcis manā apdrošināšanas sabiedrībā.” Viņš man paskaidroja, kas atgadījies.

Uzmanīgi viņu uzklaudis, es jautāju: “Vai jums ir vēl kādi iebildumi pret manu sabiedrību?”, un viņš atbildēja: “Nē, bet vai tev nešķiet, ka to ir jau pilnīgi pietiekami?” Es sacīju: “Ja pareizi sapratu, jūs esat neapmierināts.” Un es atkārtoti viņa teiktos vārdus (saskaņā

DUP HRG NR EIHLHP SIHRWDL Inš zinātu, ka esmu aptvēris viņa neapmierinātības cēloni. “Nu, ko tur lai saka! Ticiet man,” es piebildu, “ja es būtu jūsu vietā, es domātu tāpat kā jūs. Varbūt tagad es drīkstu jums paskaidrot, kāpēc sabiedrība rīkojās tieši tā?” un izklāstīju savu paskaidrojumu. Vēlāk, tikko iegādājies jaunu automašīnu, viņš man piezvanīja, lai to apdrošinātu, un no tā laika kļuva par ļoti uzticamu klientu.

Iemācīties strādāt, gūt panākumus man bija diezgan viegli. Mācīt citus – arī. Visgrūtāk man nācās iemācīties vadīt ar citu cilvēku starpniecību. Kā lai pareizi nodod pilnvaras citiem, nezaudējot kontroli un uzturot cilvēkos ieinteresētību? Nesen es guvu kādu ļoti LHFDSLHGLDUO, sākot no brīdīng Inš kā ģenerāldirektors uzņēmās atbildiēSDUGDādām filiālēm. Sākumā viņš pastāvīgi ieradās manā birojā, lai parunātu par to vai citu problēmu, un es uzskatīju par savu pienākumu sniegt viņam risinājumu. Taču arvien vairāk un vairāk šis rīcības veids mani nogurdināja, jo dēļ aizvien ieradās brīdī, kad biju iedziļinājies kādā citā dokumentā. Kad viņš pie manis ieradās gada nogalēDUMHP EGHDSQniem, kur viņš bija saņēmis lielu skaitu lūj RP RGDādiem filiāļu direktoriem, es sacīju, lai viņš šos lūgumus atstāj manā rīcībā, un nedevu atbildes uzreiz. Es paturēMEGHDSQnus ar visiem lūgumiem, un, kad mēs atkal satikāmies, es tos viņam atdevu atpakaļ un sacīju, ka mums jāmaina mūsu sadarbības veids, jo “ja sniegšu risinājumu katrai problēmai, ar kuru tu pie manis ierodies, es noteikti kaut ko saļaukšu, un uzņēmumam tas par labu nenāks.

Kad dodos uz kādu filiāli, man ir daudz laika, lai pārdomātu problēmu un atrastu risinājumu. Bet šajos gadījumos es esmu spiests sniegt ātru atbildi, ņemot vērā elementus, kurus tu man dari zināmus. Man patiktu, ka turpmāk problēmu pārdomātu vispirms tu pats un tad piedāvātu man savus risinājumus.” Viņš vienojās ar mani par šādu rīcību; viņš pat sastādīja sev darba plānu, kur atzīmēja 1) problēmu, 2) problēmas cēloni, “par” un “pret”, 3) uzņēmuma pamatnostāju un kritērijus, kas jāievēro, lai atrastu labu risinājumu, 4) piedāvāto risinājumu un 5) galīgo risinājumu. Tad mēs noteicām konkrētu laiku mūsu iknedēļas tikšanās reizēm. Tā kā man patik strādāt trijātā, mēs lūdzām Silviju būt klāt katrā no šīm tikšanās reizēm. Mēs sapratām, ka paveicam daudzreiz vairāk un ka lēmumi ir kļuvuši labāNLOns man ieminējās, ka jūtoties apmierināts ar šo rīcības plāna maiņu. Iepriekš viņam bijis iespaids, it kā viņš ietu uz veikalu iepirkties – atnest man problēmu, kurai es pateicu risinājumu,

RĪKOTIES AR STINGRĪBU

Mums piemīt nosliece domāt – lai rīkotos ar mīlestību, jābūt pielāgīgiem, īpaši, ja mums ir kāda autoritāte vai nu kā vecākiem, vai kā darba devējiem.

Gan bērniem, gan darbiniekiem ir nepieciešama stingra vadība. Tātad mums jāsavieno divi vārdi, mīlestība un stingrība, vai stingrība mīlestībā, vai mīlestība stingrībā. Kad mūsu meita Silvija mācījās vidusskolas otrajā klasē, viņas klasesbiedrenes devās uz Kvebekas karnevālu – uz divām dienām. Es biju dzirdējis, ka tur jaunieši plaši lietojot narkotikas; un, tā kā Silvija bija divus gadus jaunāka par pārējām meitenēm (viņa bija sākusi mācīties skolā piecu gadu vecumā un izlaidusi septīto klasi), mēs ar Elizabeti nolēmām neļaut viņai braukt uz Kvebekas karnevālu. Meita lūdzās tik ilgi, kamēr vien autobuss vēl nebija devies ceļā, un es jums neslēpju, ka mēs izjutām kārdinājumu piekāpties, tomēr stingri ieturējām savu nostāju.

Kad autobuss bija aizbraucis, viņa man sacīja: “Zini, tēt, es labprāt būtu braukusi uz Kvebeku, bet, ja tu, sākumā paskaidrojais man sava lēmuma iemeslu, vēlāk būtu manas neatlaidības dēļ pārdomājis un ļāvis man braukt, es justos tevī vilusies.” Būt stingram nenozīmē būt nepatīkamam; galvenais ir veids, kādā šī stingrība tiek pausta. Manuprāt, izvēloties starp patīkamu un iecietīgu vadību un skarbu un stingru vadību, cilvēki dod priekšroku pēdējai, kamēr vien lēmumi ir taisnīgi. Kad mums piešķirta autoritāte, mūsu mīlestībai jābūt gana lielai, lai riskētu zaudēt draugus vai popularitāti lielākam to cilvēku labumam, kuri no mums ir atkarīgi, piekritot rīkoties drosmīgi un ar stingrību un mīlestību, taisnīgi un cienot cilvēkus. Lūk, līdzekļi jaunu virsotņu sasniegšanai.

BRĪVĪBAS RESPEKTĒŠANA

Mēs visi esam radīti brīvi un visi vēlamies pilnībā baudīt savu brīvību, taču ir jāsaprot, ka mūsu brīvība ir atkarīga no citu cilvēku brīvības. Esmu ievērojis, ka ir viegli respektēt šo brīvību no attāluma, kad runa ir par svešiniekiem, bet, tiklīdz nonākam saskarsmē ar saviem tuvākajiem, tiem, kurus mīlam, šo brīvību saglabāt kļūst grūtāk.

Kad trīs no maniem bēdnieki un Edite – sāka strādāt birojā, mums bija vairāku stundu ilga tikšanās, lai kopīgi aplūkotu priekšrocības un trūkumus, strādājot kopīgi, un mums vajadzēja daudz laika, lai pārspriestu par ikviena brīvības respektēšanu tā, lai ikviens justos brīvs atstāt uzņēmumu, ja vēlētos. Es viņiem sacīju, ka mana kā tēva loma ir svarīgāka nekā darba devēja loma, taču kā darba devējam man ir jāizjūt šī pati brīvība viņiem pateikties vai viņus atlaist, ja tas man liktos nepieciešams. Mēs vienojāmies, ka mūsu tikšanās ģimenē nebūs darījumu tikšanās. Domāju, ka šī brīvības izjūta, kas tiek pareizi izpausta un abpusēji izprasta, ir bijis nozīmīgs elements priekā un panākumos, ko esam piedzīvojuši, kopīgi strādājot jau septiņus gadus.

Sasniegusi pusaudzes vecumu, Katrīna, redzot mūsu ģimenes trīs vecākos bērnus strādājam kopā ar mani, nevēlējās pievienoties pārējiem, jo viņa gribēja noteikt pati savu darbības virzienu. Lai būtu pārliecināta, ka neiet to pašu ceļu kā citi, viņa Kvebekas Universitātē Monreālā studēja psihosocioloģiju un komunikāciju. Pēc diviem studiju gadiem viņa saprata, ka vēlas rūpēties par cilvēkiem uzņēmumā, un viņas neilgā ādos restorānos viņai lika saprast, ka tas nav tik vienkārši. Turklāt mums jau bija ģimenes uzņēmums, kurā dominēja šīs vērtības. Viņai būtu viegli īstenot savu aicinājumu uzņēmumā, tāpēc viņa lūdza iespēju pastrādāt birojā brīvdienā laikā; pēc mēnesi ilga darba viņa man sacīja, ka nejūtoties droša par savu lēmumu un ka baidoties zaudēt savu brīvību. Es viņai atbildēju, ka viņa ir pilnīgi brīva un tāda būs vienmēr; un ka viņas kā cilvēciskas personas pašrealizācija ir daudz svarīgāka nekā birojs. Vēlāk viņa teica, ka viņas spriedze esot izzudusi, tā nākusi ne no viena cita kā viņas pašas, un ka viņa patiešām jūtoties pilnīgi brīva.

Lai pareizi rīkotos, mums nepieciešams izjust šo brīvību, un ļoti brīvībai ir ļoti liela vērtība, un, tikai attīstoties pēc iespējas pilnīgākas brīvības gaisotnē, mēs varam sasniegt jaunas virsotnes.

VIENMĒR SACĪT PATIESĪBU

Ja apstāsimies un uzdosim cilvēkiem vispārīgu jautājumu, visi mums teiks, ka atbalsta patiesību. Nekas viņus tā neapbēdina kā dzirdēt melus. Tātad, ja jau visi atbalsta patiesību, mēs varētu secināt,

ka visi saka patiesību. Turpretim, ja uzdosim tiem pašiem cilvēkiem šādu jautājumu: "Vai tu jebkad esi melojis?", atbilde skanēs: "Nu, jā! Jā! GDUHL... Lāmos apstākļos, utt, utt... ir taču sīki meli, kas neko ļaunu nenodara, vai ne?"

Kā tad iespējams, ka mēs visi iestājamies par patiesību, taču zināmos apstākļos piekrītam melot?

,UGDādi iemesli.

1. Lai nesarūgtinātu tos, kurus mīlam, lai viņus neaizvainotu. Mēs, piemēram, domājam par kādu mazu bērnu, un sakām sev: ja viņš uzzinātu to un to, tas būtu viņam ļoti sāpīgi. Mēs domājam par saviem sirmgalvjiem: ja viņi uzzinātu tādu vai tādu patiesību, tā viņus dziļi apbēdinātu. Mēs vēlamies viņiem aiztaupīt G D ādas vilšanās, tāpēc piekrītam noklusēt patiesību.
2. Mums ir bail no realitātes, vai nu tāpēc, ka baidāmies, ka tās dēļ zaudēsim draugus, vai tāpēc, ka tās dēļ cilvēki pārstās mums uzticēties. Citiem vārdiem sakot, ja piekrītam neteikt patiesību, tas nozīmē, ka esam lieli bailuļi.
3. Mēs steidzamies gūt labumu no situācijas, tāpēc nesakām patiesību, cerot, ka tādējādi iegūsim kādu priekšrocību. Vai arī mēs prātojam, kas mums būtu jāsaka, un cenšamies teikt to, ko vēlams teikt, nevis patiesību – aiz bailēm, ka citiem tā izraisīs nepatīkamus brī V

Kas tad notiek attiecībā pret citiem, kad mēs uzzinām, ka kāds mums nav teicis patiesību? Nu, tūdaļ pat tiek zaudēta uzticēšanās, turklāt abpusēji. Mēs sakām: "Tas cilvēks man neuzticējās, tāpēc arī es no savas puses nevaru vairs viņam uzticēties, jo viņš ir mani maldinājis."

Tas viss galu galā izraisa cilvēkos dziļu vilšanos, pieaug neuzticēšanās V J DV EIHLURGDV D ū naids, kas ļoti kaitē saskarsmei, jo, pat ja mēs neuzzinām, ja neesam pārliecināti, ka konkrētais cilvēks mūs piekrāpis, pastāv neverbāla komunikācija, kas ir svarīgāka par verbālo: mēs kaut ko nenoteiktu jūtam... Reizēm mēs dzirdam cilvēkus sakām: "Nezinu gan, bet es viņam / viņai neuzticos." Mēs nejutāmies labi kopā ar šo cilvēku, jo mūsu iekšējā izjūta mums saka – viņš nerunā patiesību, kaut arī pierādījumu tam mums nav. Tādējādi

vidējā un ilgtermiņā draudzību, ko baidāties zaudēt, sacīdami patiesību, mēs zaudējam, šo patiesību noklusējot. Vēl ļaunāk ir tas, ko meli izraisa mūsos pašos. Vispirms jūtam neapmierinātību ar sevi, jo vēlamies patiesību, un, ja to izkropļojam, mēs esam vīlušies paši sevī. Mēs sevi nemīlam, un IRLEIHLLSDLMLLDVPP MP 7 atad cilvēkam, kurš runā melus, ir ļoti grūti sevi pilnībā īstenot.

Ko rada patiesība? Brīvību. Cilvēks, kurš vienmēr saka patiesību, jūtas brīvs saskarsmē ar jebkuru citu cilvēku, viņš nebaidās ne no kādiem apstākļiem, izraisa cieņu, kā arī uzticēšanos un mīlestību, turklāt tas viņā rada lepnuma un pašcieņas jūtas. Tādējādi viņš spēs pilnībā atraisīties un sevi īstenot.

Atceros, ka reiz es aizmirsu pievienot vienu aizsardzības noteikumu kāda laba, ļoti īpaša klienta apdrošināšanas polisē. Par laimi, viņš sūdzību neiesniedza. Es būtu varējis novelt savu kļūdu uz citiem, tač J OLSUHēji, es to atzinu, izsakot viņDP VDRēlu un darot visu cilvēciski iespējamo, lai šo kļūdu izlabotu. Viņš mani uzslavēja par manu atklātību un vienmēr palika man uzticams klients. Turklāt es jutos lepns, ka biju spējis būt tik drosmīgs un atzīt viņam savu kļūdu.

INGDGHUHLJ DFMHP UGējis apdrošināšanas aģentus un pārdevējus piedzīvojam grūtības attiecībās ar savām apdrošināšanas sabiedrībām, jo tās nebija pārlicinātas, ka attiecīgais aģents tām saka patiesību. Turpretī citām attiecībās ar saviem apdrošinātājiem vienmēr bija vieglas, jo tās zināja, ka tie runā patiesību. Tikai balstoties uz atklātību, godīgumu un pilnīgu patiesību, mēs varam sasniegt jaunas virsotnes.

BŪT PATIESI GODĪGAM

Godīgums katrā ziņā ir būtiska īpašība, kas jāattīsta; īpašība, kas lielā mērā sekmē darījumus, jo cilvēkiem patīk sadarboties ar tiem, kuri pazīstami kā patiesi godīgi ļaudis. Viskaistāko mācību par godīgumu esmu saņēmis no sava tēvočDRUDUēna.

Ekonomiskās krīzes gados 30. gadu sākumā viņš bija spiests bankrotēt un doties uz Ontārio Ziemeļiem, kur viņš pavadīMGDV gadus, bet pēc tam atgriezās Votervilā un nopirka lielu saimniecību. Šo pašu saimniecību 50. gados pārdevis, viņš devās atpakaļ uz Bosu, –

kur bija dzīvojis laikā, kad viņam nācās bankrotēt, – lai atlīdzinātu ikvienam savam kreditoram. Ja kāds no tiem bija miris, pienācīgo summu saņēma viņa bērni.

Apmēram 60. gados, kad tēvocis pārdeva daudzdzīvokļu ēku, kas viņam piederēja Šerbrūkā, viņš man piezvanīja, lai palūgtu kādu pakalpojumu: vai es piekristu sadalīt starp maniem brāļiem un māsām summu, ko mūsu māte būtu papildus saņēmusi mantojumā, ja viņš savā bankrotā nebūtu manam vectēvam licis pazaudēt krietnu naudu?

Es atbildēju, ka ļoti priecātos izdarīt viņam pakalpojumu, bet vai nebūtu labāk, ja viņš to visu aizmirstu, ņemot vērā, ka to bija aizmirsuši visi, ka mana māte bija mirusi, un es zināju, ka viņa nebija glabājusi nekādas sūras atmiņas par šo naudas jautājumu. Viņš atcirta: “Tavu viedokli es neprasīju; visādā ziņā tu biji pārāk jauns, tu to neatceries. Vienīgais, ko vēlos zināt, ir – vai tu piekrīti veikt šo sadali starp savas ģimenes locekļiem.” Tad es piekritu. Un turpmākajās dienās saņēmu no viņa čeku, kurā norādīto summu pienācīgi sadalīju.

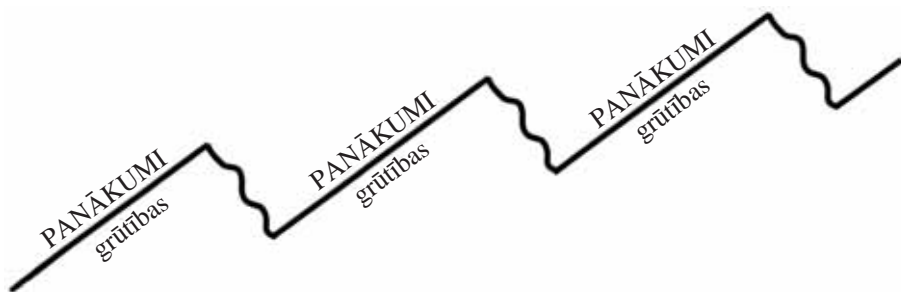
Viņam piemita dziļa izpratne par godīgumu. Kaut arī būdams likumīgi atbrīvots no parāda, ko viņš nebija varējis nomaksāt ekonomikas lejupslīdes dēļ, savas sirdsapziņas priekšā viņam bija svarīgi atlīdzināt katram no saviem kreditoriem.

Šī pieredze man ļoti skaidri saglabājusies atmiņā. Patiess godīgums pašam savas sirdsapziņas priekšā sniedz dziļu iekšēju mieru, un tas ir arī enerģijas avots, kas palīdz mums sasniegt jaunas virsotnes.

BŪT AR MIERU PACENSTIES VĒL MAZLIET

Šķiet, daudziem cilvēkiem ir lielas ambīcijas un ir arī ļoti labas idejas, ko viņiem nekad neizdodas ieviest dzīvē, jo viņi atkāpjas pēc pirmajām neveiksmēm, turpretim panākumu atslēga rodama papildu piepūlē, neatlaidībā un noteiktībā. Tie, kuri gūst panākumus, ir tie, kuri tik viegli nepadodas. Starp citu, visā, ko mēs darām, var novērot apgūšanas līkni. Sākumā mums ir panākumi; pēc tam mums pēkšņi liekas, ka nekas vairs neizdodas, mums šķiet, ka nu

ir sliktāk nekā sākumā; tieši šī grūtā posma laikā mēs patiesi mācāmies, un tieši šis posms mums palīdzēs pārvarēt pašiem sevi un sasniegt jaunus panākumus – lielākus nekā pirmos. Tādus sasniegs tie, kuri ir neatlaidīgi, bet šos panākumus nekad neiepazīs tie, kuri atkāpjas. Apgūšanas likne parasti ir tāda kā šajā zīmējumā:

Būdami neatlaidīgi, mēs atklājam jaunas metodes, jaunas pieejas, jaunas idejas, jaunus cilvēkus un arī jaunus spēkus, kas mums palīdzēs sasniegt mērķi. Tādējādi mēs varēsim īstenot savus sapņus, ambīcijas, un vēl vairāk – īstenot paši sevi.

. Džimam bija 8 gadi, viņš reiz vakarā pienāca pie manis un sacīja, ka gribētu svētdienas rītos pārdot laikrakstus. Tas, kurš parasti nodarbojās ar laikrakstu iznēsāšanu nedēļas nogalēs, bija viens no maniem dzīvības apdrošināšanas pārdevējiem, taču es atteicos ar šo darbinieku runāt. SDNDIGURGP Vāimam – ja viņš grib kļūt par darījumu cilvēku, viņam jāmācās ar savām problēmām tikt galā pašam. Es viņam tūdaļ iedevu sava darbinieka vārdu un telefona numuru. P. U. Vāims varētu ar viņu vienoties. Kādu vakaru zēns bija ļoti priecīgs, kad pārnāca mājās, jo viņš nupat bija uzzinājis, ka viņam būs iespēja dabūt pašam savu klientūru. Tomēr bija palikusi kāda neliela problēma – viņam šī klientūra būs jāatrod pašam. Otrā dienā pēc skolas viņš devās klientu meklējumos un atgriezās tikai pusseptiņos vakarā – vienīgi tādēļ, lai paņemtu jaunu zīmuli, jo bija savējo pazaudējis. Elizabete viņu aizkavēja, sacīdama, ka ir jau diezgan vēls, un lika viņam apsolīties, ka nākamajā dienā viņš būs mājās jau sešos. Taču viņam galvenais bija lepnums, ka viņš ieguvis astoņus klientus. Otrā dienā viņš uzreiz pēc skolas no jauna devās meklējumos un pārnāca mājās sešos un desmit minūtēs. Elizabete viņam sacīja: “Es tev piekodināju būt mājās sešos,” bet zēns ar

bezgala lielu lepnumu viņai atbildēja: “Labi vien bija, ka biju tik neatlaidīgs, jo tā es būtu atradis tikai vienu jaunu klientu, bet nu man ir divi, jo tieši pie pēdējām durvīm, pie kurām klauvēju, es ieguvu vēl otru.” Tobrīd es biju pārliecināts, ka viņam ir dotības, lai kļūtu par labu pārdevēju. “Tas, kurš uzvar, nekad nepadodas, bet tas, kurš padodas, nekad neuzvar.”

ĻRĻEIHLLP ēs esam kā cilvēks, kurš brauc automašīnā pa tik biezu miglu, ka nolemj novietot mašīnu ceļa malā un nogaidīt. Tā kā migla joprojām neizklist, viņš RVSUHPP DCHSDHIFMSDFHĶa malu, lai izlocītu kājas, un, pagājis aptuveni 300 soļu, nonāk vietā, kur debesis ir tīras un dzidras. Viņš jau gandrīz bija tiktāl aizbraucis, bet padevies tieši pirms mērķa. Vēl viena piepūle – un miglas zona būtu beigusies. Tikai ar neatlaidību, noturību un pacenšoties vēl mazliet, mums izdosies sasniegt jaunas virsotnes.

IEDZIĻINĀTIES LIETU BŪTĪBĀ

ĻRĻEIHLLP ēs cenšamies atrisināt kādu problēmu bēgot vai arī paviršā veidā, kaut gan labāk būtu iedziļināties lietu būtībā. Kādu vakaru, kad mūsu meita Edīte mācījās vidusskolā, viņa pastāstīja, ka viņas matemātikas skolotājs izteicis savu viedokli – viņš atbalstot seksuālas attiecības pirms laulībām.

Tā kā runa bija par skolotāju, kurš mācīML RCGā, kur biju strādājis, lai to atbalstītu ar mērķi dot mūsu meitām kristīgu un cilvēcīgu izglītību, es nejutos pārāk priecīgs par šo vēsti un devos pie direktora, lai paziņotu viņam par šo situāciju, ko uzskatīju par ļoti aplamu.

Direktors, piekrizdam manam viedoklim, sacīja, ka viņš šo lietu nokārtošot. Es lūdzu, lai viņš nepiemin Edīti, jo baidījos, ka skolotājs gribēs ar meiteni izrēķināties. Tomēr direktors teica, ka viņš gribētu dzirdēt Edītes versiju, bet ka viņa nekādā ziņā netiks konfrontēta ar skolotāju; tā arī notika. Taču viņš iztaujāja Edīti savā birojā IMLNDMLRLLR INLGDVPLūtes pirms tikšanās ar minēto skolotāju. Atnācis uz klasi, skolotājs sacīja, ka direktors nupat viņu norājis, un viņš ticis nostādīVVDUHģitā stāvoklī kādas audzēknes dēļ. Visa klase saprata, ka runa ir par Edīti. Turklāt, tā kā šo skolotāju audzēknes bija iemīļojušas, viņas jutās pavisam

sašutušas, un mana meita drīz vien ievēroja, ka visa klase pret viņu izturas citādāk. Kad viņa tuvojās kādam meiteņu pulciņam, meitenes pārtrauca runāt. Edītei tas bija ļoti sāpīgi, un viņa jutāVJ D□□L□ noskumusi par šo situāciju.

Tad viņa mums to pastāstīja, un mēs viņai ieteicām stāties aci pret aci ar īstenību un iedziļināties lietu būtībā, izskaidrojot situāciju klases un skolotāja priekšā. Saņēmusi dūšu, viņa lūdza skolotājam atļauju stundas sākumā desmit minūtes parunāt. Skolotājs piekrita, un Edīte varēja klases priekšā izskaidrot, ka viņa stāstījusi tikai patiesību un ka viņai nav nekādas noteikšanas ne par sava tēva, ne direktora rīcību. Redzot viņas drosmi, skolotājs sacīja: “Pēc šīs drosmes, ko Edīte izrādīja, es ceru, ka neviena klases meitene vairs neturēs uz viņu ļaunu prātu.” Un viņai vairs nekad nebija šī iemesla dēļ jāFIH□□□□□LSUHēji, viņa pēc šī notikuma kļuva vairāk pieaugusi un pašpaļāvīgāka. Drosme stāties pretī īstenībai, iedziļinoties lietu būtībā, ir lielisks līdzeklis, kā vairot paļāvību pašiem uz sevi, saņemt cieņu no citiem un tādējādi sasniegt jaunas virsotnes.

PIEŅEMT PĀRMAIŅAS

Mēs dzīvojam sabiedrībā, kurā nepārtraukti un aizvien straujāk notiek pārmaiņas. ĻRLEIHLP □P VIUJ ūiti pieņemt pārmaiņas, mēs tiecamies tām pretoties. Lai progresētu, būs labāk, ja mēs tās pieņemsim, tas ir, atteiksimies no saviem ieradumiem, lai dotos pretī kaut kam jaunam. Saprotams, tas izraisa zināmu nedrošību un ietver sevī zināmu risku. Tāpēc mums jābūt apdomīgiem, jāpieļauj iespēja būt bez izredzēm, vienlaikus paliekot atvērtiem. Sabiedrības pārmaiņu dēļ tas, kas vakar bija labs, šodien vairs varbūt tāds nav vai nebūs tāds rīt. Ja aizmirstam pielāgoties, varam piedzīvot patiesas neveiksmes vai nevajadzīj LFIFV□□□□LNā cilvēks, kurš skaistā, saulainā dienā nolemj atpūsties ēnā zem koka, kur viņš iemieg; pēc divām stundām viņ□SDP RVID□□□VD□□Hēlīgi cepina viņam galvu, tāpēc viņš jūtas vīlies – izvēlējās taču tik jauku vietu ēnā, bet, nemaz nepakustējies, tagad atrodas saules svelmē. Viņš meklē vainīgo, dusmojas uz sauli: “Ja tā nebūtu mainījusi vietu, es joprojām atrastos ēnā!” Bet tad viņš pēkšņi sev saka: “Nē, nav pareizi, ka dusmojos uz sauli, jo tā jau patiesībā nekustas, – tā□NDVJ UHIDV□□ ir zeme, tāpēc par mani apdegumiem atbildīga ir zeme.” Pēc tam viņš paskatās uz koku un redz – ja tā zari būtu garāki, viņš vēl

un mūsu pirmais pienākums ir sacīt Viņam: “JĀ, es piekrītu, ka Tu maini manu sirdi, un cenšos darīt visu iespējamo, lai dzīvotu tā, kā man gribētos, lai izturas visa sabiedrība. Piekrīst mainīties pašam ir drošs līdzeklis, kas palīdzēs mūsu sabiedrībai sasniegt jaunas virsotnes.

KĀ PALĪDZĒT CILVĒKIEM KLŪT LABĀKIEM, VIŅUS NEIEVAINOJOT

Pirms pieņemam kādu piezīmi, kas varētu mums likt mainīt savu izturēšanos, mums ir jāizjūt, ka persona, kura šo piezīmi izsaka, mūs pieņem tāds, kādi esam, mūs mīl un saprot. Pirms izteikt piezīmi kādam citam, man šķiet svarīgi pateikt viņam, ko es viņā īpaši augstu vērtēju. Kādu vakaru es pārrados mājās ap desmitiem un atradu Elizabeti pavisam apjukušu, jo kāGVRRIOHa (kurš tolaik mācījās 7. klasē) skolotājiem viņai nupat bija izteicis nelaipnas piezīmes. Skolotājs pāUP HDIOHam, ka tas esot izklaidīgs un gribot uzjautrināties, nevis koncentrēt uzmanību un strādāt. Turklāt (ODEHHP DSIHEIOG (VHRHFIOHam, kad pārnācu no skolas, biju pārāk dusmīga.” Bet rīts gudrāks par vakaru, un nākamajā rītāIOHs šķita nepacietīgs, vienlaikus tomēr baidīdamies uzzināt, ko skolotājs mums par viņu teicis.

Es sāku ar to, ka nosaucu visas dēla labās īpašības, ko zināju: “Tu esi gudrs, centīgs, augstsirdīgs, uzticams. Tev piemīt daudz talantu, taču skolotājam ir zināmas grūtības tos atpazīt, jo tu izklaidējies tad, kad būtu jāstrādā. Tu tātad esi liels veiksminieks, un tev jāpiestrādā tikai vienā vienīgā punktā: jābūt saprātīgam un uzmanīgam; un, ja tāds būsi, tu redzēsi, kādu gandarījumu tev sniegs apziņa, ka esi pareizi izpratis skolotāja paskaidrojumus. Kad tev pienāks laiks pildīt mājasdarbu vai kārtot eksāmenu, tu jau zināsi atbildi, tāpēc tev būs mazāk jāsatraucas, bet apmierinājumu iegūsi lielāku. Ja tev veiksies mācībās, varēsi izvēlēties sev dzīvē darbu, varbūt pat ieņemt manu vietu uzņēmumā. Es neprasišu, lai tu būtu saprātīgs no šī brīDdz mācību gada beigām, nedz no šī brīDdz mēneša beigām, nedz no šī brīDdz nedēļas beigām, nedz kārtīgi to apdomāt šīs dienas laikā; nē – tikai šo priekšpusdienu. Es gribētu, lai tu būtu saprātīgs šorīt. Ja tas tev patiks, tu tāds pats būsi arī pēcpusdienā. Vēlāk, ja tev būs patikusi šī diena, tu spēsi būt saprātīgs arī rīt, un tā dienu pēc dienas atkārtosi šo apņemšanos.”

Rezultāti daudzkārt pārsniedza to, ko biju cerējis. Dēls mums sacīja, ka viņš bijis saprātīgs, ka skolotājs klasē sacījis: “Kur gan palicis mūV□□FIHDP DV□□I□□ns? Viņa vairs te nav, viņa vietā sē□ists eņģelītis.” Es piezvanīju skolotājam, lai noskaidrotu viņa viedokli, un viņš atbildēja, ka nekad neesot redzējis bērnu tik radikāli pārmaināties: “Nezinu, ko jūs ar viņu esat darījis, es viņu saucu par savu mazo eņģelīti, un viņš ir ļoti paklausīgs.”

Ir noteikti vēl daudz citu līdzekļu, bet viens ir skaidrs – mums ir jā saglabā cilvēku reputācija. Konkrētajam cilvēkam ir jā jūt, ka viņu ciena un grib viņam palīdzēt. Palīdzēt citiem pieaugt ir lielisks līdzeklis, kas mums ļaus sasniegt jaunas virsotnes.

IGNORĒT SAVAS VĀJĀS VIETAS

LRLEIHLP ēs īsti nezinām, kā izturēties pret savām vājajām vietām, lai tās labotu, vai kā rīkoties attiecībā pret tiem un tām, kurus mīlam, lai viņiem palīdzētu tikt no tām vaļā. Daudzi domā, ka, atkal un atkal nosaucot bērniem viņu vājās vietas vai trūkumus, palīdzēs viņiem tos labot, turpretī, manuprāt, tādā veidā mēs tikai viņus pārliecinām, ka viņi ir slinki vai melīgi, vai vieglprātīgi, vai neveikli, utt... Lūk, trīs gadījumi, ko esmu piedzīvojis.

- Mūsu meitas Silvijas skolotāji pamatskolā un vidusskolas pirmajā ciklā mums mēdza sacīt: “Jūsu meitenīte ir ļoti jauka, taču pārāk bikla. Viņa piekrīt atbildēt vienīgi tad, ja ir droša par atbildi un ja neviens cits nav pacēlis roku. Bet izteikties viņa prot labi.” Pārņakuši mājās, mēs viņai atstājām tikai daļu no šīs piezīmes, proti, to, ka viņas skolotājs mums sacījis – viņa mākot labi izteikties, un ka mēs par to priecājamies. Tā pamazām mēs redzējām, ka viņas biklums izzūd. Studējot universitātē, viņa pat bija AIESEC viceprezidente, un viņai nācās runāt vairāku simtu studentu priekšā, un to viņa darīja bez mazākajām grūtībām. Patlaban viņa nebū□□D□EINDVHIHHJ O□LSUHēji, viņa ir ļoti pašpārliecināta un labā formā. Tikai tad, kad viņai bija 27 vai 28 gadi, es atzinos, ka skolotāji viņu skolā raksturojuši kā biklu. Viņa bija mainījusies... un uz labo pusi!

- Lielās skolu reformas laikā Kvebekā, kad bērnus iedalīja spējīgo, vidējo un vājo skolēnu grupās, māsa Renē no Sv. Sakramenta, kura kopā ar mums strādāja Svētā Vāgūnroga Dievdrūmā nīzēšanā un bija atzīta par autoritāti pedagoģijā, mums pastāstīja, lūk, ko: “Kādā skolā tika veikts eksperiments: spējīgo grupā ierindotajiem skolēniem sacīja, ka viņi mācībās ir vāji, bet vājo skolēnu grupai – ka viņi ir spējīgie. Mācību gada beigās spējīgie bija kļuvuši par vājiem skolēniem, bet vājie par spējīgiem.”
- Man bija kāds daudziem talantiem apveltīts pārdevējs, kurš tomēr neguva daudz panākumu, jo nestrādāja uzcītīgi. Kad tikos ar viņu kādā pārraudzības tikšanās reizē, viņš man sacīja: “Esmu sapratis, kāpēc man tik maz panākumu, – esmu slinks.” Tobrīd es nodomāju, ka viņa problēma atrisināsies pati no sevis, ja jau viņš beidzot bija atklājis savu vājo vietu; taču pagāja laiks, un pēc mēneša viņa īgums bija noslīdējis tik zemu kā vēl nekad. Es nesapratu iemeslu, kāpēc situācija tik ļoti pasliktinājusies. Pēc tam es sapratu. Atzīdams, ka ir slinks, viņš tikai apstiprināja savu stāvokli un līdz ar to arī izturējās tā, lai ataisnotu šo sliņķa nostāju. Tātad nepietika, ka viņš atzīst savu vājo vietu, – viņam bija jāatklāj arī savas stiprās puses, kas spētu vājas vietas ietekmi iznīcināt. Pareizā attieksme būtu bijusi sacīt sev: “Man patīk tikties ar cilvēkiem, es esmu labs pārdevējs, un, jo vairāk tikšos ar cilvēkiem, jo skaidrāk atklāsies mans pārdevēja talants, un neviens nemanīs, ka esmu slinks.”

Manuprāt, attiecībās ar bērniem mums pieder priekšrocība stiprināt viņu pašvērtību pašiem uz sevi, kad uzsveram viņu stipro pusi un aizmirstam vājo vietu. Attiecībā uz pieaugušo – kad viņš ir apzinājies kādu vājo vietu, viņam tūdaļ jāatrod kāda stiprā puse, kas viņa veikumu padarīs vērtīgu un liks izzust vājajai vietai. Mēdz teikt, ka mēs uzvaram karu ar savām stiprajām pusēm, un katrā ziņā, tās liekot lietā, mēs sasniegsim jaunas virsotnes.

AICINĀT CILVĒKUS ATCERĒTIES SAVAS VĒRTĪBAS

Mēs varam panākt, lai cilvēki daudz ko dara brīvprātīgi, ja atgādīnāsim viņiem par viņu būtiskākajām vērtībām. Mana visskaistākā pieredze ir, lūk, šī.

Ar lielu interesi sekojot un būdams ļoti norūpējies par ziņojuma "60. gadu vecāki" sekularizējošo ietekmi, kas vēlāk izraisīja lielu skolu reformu Kvebekā, es nonācu pie secinājuma, ka vienīgais veids, kā nodot mūsu bērniem kristīgās vērtības, ir iespējams tikai privātās mācību iestādēs. Šīm iestādēm bija jābija ļoti grūti izdzīvot. Turklāt vairākas no šīm skolām jau bija slēgtas. Tolaik mūsu meita Silvija, kura nesen bija sākusi mācības vidusskolā, apmeklēja Šerbrūkas Svētā Jēzus Svētā Marijas sirdības kongregācijas māšas.

Kādā vecāku sapulcē mūķenes mums paziņoja, ka ir pārdevušas ēku jaunā CEGEP iekārtošanai, tāpēc būs spiestas pēc neilga laika skolu slēgt. Kopā ar grupu vecāku un sadarbībā ar vadību es uzsāku palīdzēt skolai dzīvot. Atceros vienu piezīmi – kāds uzskatīja, ka esmu galīgi traks, ja 70. gados Šerbrūkā ceru uz brīvprātīgajiem un sadarbību. Ikviens vēlas savas ērtības un grib dzīvot pats sev, tā man sacīja. Par spīti šīm piezīmēm man šķita, ka ir svarīgāk strādāt, lai sniegtu saviem bērniem labāku izglītību, vienlaikus atbalstot arī vairākas citas ģimenes, nekā nopelnīt vairāk naudas; tāpēc bija jābija par manu prioritāti – svarīgāku nekā uzņēmums. Tieši to es atkal un atkal atkārtāju cilvēkiem, kuri man palīdzēja šīs dzīvošanas labā veiktajos pasākumos. Šīs grupas neatlaidība bija pārsteidzoša. Kādu laiku mums nācās noturēt četras sapulces dienā; tā bija nemitīga cīņa ar kalendāru, lai skola būtu gatava atvēršanai septembrī. Mani trīs galvenie līdzstrādnieki atstāja savus uzņēmumus un piedalījās visās sapulcēs. Kad mēs pārcēlāmies no Parka ielas uz Belvedera ielu, smagās automašīnas mums tika aizdotas par velti, un mums pietika brīvprātīgo, lai pa ķēdīti izkrautu mantas no automašīnas līdz beidzamajai klasei ceturtajā stāvā. Turklāt arī uzkopšanas darbi notika bez atlīdzības. Kāds namīpašnieks, kuram šķita, ka viņa sieva pārāk strādā, piedāvāja kāda sētnieka bezmaksas pakalpojumus, lai tādējādi palīdzētu pabeigt darbus.

Daudzi cilvēki ir augstsirdīgi un vēlas dot, ja saskata iespēju sekmēt kāda vērtīga darba realizāciju. Mums tikai jāprot viņus iesaistīt.

Kopīgi sastrādāties ar grupu pie kāda darba ir lielisks līdzeklis sasniegt jaunas virsotnes.

PIEŅEMT PALĪDZĪBU

Reizēm ir grūti atļaut sev palīdzēt. Mūsu lepņība ir tāda, kāda tā ir, un mudina mūs noraidīt palīdzību, pačukstot mums, ka varam taču vieni paši. Esmu ievērojis, ka cilvēki, kuri viegli pieņem palīdzības piedāvājumus, progresē ātrāk nekā citi un retāk kļūdās. Atceros, kā reiz pieņemu darbā kādu dzīvības apdrošinātāju ar ļoti pievilcīgu personību; viņš prata radīt par sevi labu iespaidu, un man likās, ka viņam ir viss, kas nepieciešams, lai gūtu panākumus, turklāt viņam jau bija neliela pieredze dzīvības apdrošināšanā. Pārbaudījis viņu teorijā, kā parasti mēdzu to darīt, es piedāvājos pārdot polises kopā ar viņu, taču viņš atteicās, sacīdams, ka labāk iztikšot viens. Vēlāk, redzot, ka viņš nonācis grūtībās, es vairākkārt mēģināju viņam palīdzēt, un katru reizi viņš atteicās. Viņš bija pārpilns pats ar sevi, un tas viņu noveda pie galīgas neveiksmes.

Bet tie, kuri guva vislabākos panākumus, nekautrējās lūgt man palīdzību, tiklīdz bija nonākuši kādās grūtībās.

Pēc kādas garīgas pieredzes es, pats to nezinot, atklāju, ka biju kļūvis valdonīgs, kāds nekad nebiju gribējis būt; es uzskatīju, ka man ir labas idejas, un gribēju tās nodot tālāk citiem. Visu pārdomājis, es biju pārliecināts, ka pastāv kāda dziļākā patiesība, un es nepavisam nezināju, ko mainīt, lai mainītos mana izturēšanās. Tajā laikā mūsu meita Silvija strādāja kādā lielā veikalā Monreālā, un, kad gadījās izdevība, es izmantoju biznesa ceļojumu, lai ielūgtu viņu uz vakariņām un dotu viņai padomus, kuri, kā es uzskatīju, tēvam ir jādod savai jauniņajai meitai lielpilsētā. Kādu vakaru, sēdējot restorāna galdīnā, es viņai sacīju: "Ik reizi, kad kopīgi ieturam maltīti, esam runājuši par tevi un es esmu centies tev palīdzēt. Šovakar es gribētu, lai parunājam par mani, jo man patiesi ir vajadzīga tava palīdzība. Tikko kā atklāju, ka esmu valdonīgs, bet es it nemaz nevēlos tāds būt. Es nepavisam nezinu, ko lai mainu savā izturēšanās veidā. Tu esi vecākā, tev noteikti ir nācies ciest no mana valdonīguma, tāpat tu esi vispiemērotākā persona, kura var man palīdzēt šajos meklējumos." Sekoja ļoti gara saruna. Kad pulksten pusdivpadsmitos no viņas šķīros, viņa mani apskāva un sacīja: "Šis manā dzīvē bija visskaistākais vakars tavā sabiedrībā." Viņai bija bijusi iespēja man palīdzēt. Esmu pārliecināts, ka šim vakaram bija sava nozīme, kad viņa pēdējās runas bija: "Esi drošs, ka tu esi uz ceļiem."

Cilvēki ir daudz izpalīdzīgāki, nekā tiecamies to uzskatīt. Dosim viņiem iespēju mums palīdzēt, lai kopīgi mēs varētu sasniegt jaunas virsotnes.

LŪGT PADOMU

Cilvēki mums glaimoti, kad viņiem lūdz padomu, un viņiem vienmēr atrodas laiks, lai to dotu, – īpaši, ja mūsu lūgums ir bijis patiess. Turklāt tas ir lielisks līdzeklis, kas mums palīdz īstenot mūsu plānus. Laikā, kad dzīvoju Nantē, ādās draudzes brīvprātīgo kustībās un organizācijās. Kā jau visās nelielās apdzīvotās vietās, tur bija kāds iespaidīgs vīrs, tirgotājs, pasta priekšnieks un mērs. Sevišķi iemīļots viņš nebija, taču ar lielu ietekmi, un, kad viņš izteicās pret kādu projektu, kļuva ārkārtīgi grūti rīkoties pretēji viņa gribai. Tas droši vien bija viņa personības dēļ, kā arī tāpēc, ka viņš ievēroja distanci starp sevi un pārējiem cilvēkiem. Tātad bija ļoti grūti pārdabūt viņu savā pusē. Mans brālis Loreā man sacīja: “Šim vīram ļoti patīk, ka viņam lūdz padomu.” To es arī izdarīju, kādu rītu iedams pēc pasta. Sarunājoties ar viņu, es pastāstīju viņam par kādu jaunu projektu un vaicāju, kāds ir viņa viedoklis. Viņš man sniedza vērtīgus padomus. Es biju pārliecināts, ka viņš aizstāvēs šo projektu – un tā arī notika. Vēlāk viņš pat veica pasākumus, lai atbalstītu manu kandidatūru mēra palīga vēlēšanās, un tas nebūt nebija viņa paradums, vēl jo mazāk – atbalstīt 22 gadus vecu jaunekli.

Būdams jauns pārdevējs, es reiz atrados sabiedrības galvenajā birojā. Ejot garām ģenerāldirektora kabineta durvīm, es viņu pasveicināju, un viņš mani paaicināja pie sevis, sacīdams: “Leandr, panāc šurp uz brītiņu, es pašlaik domāju par šo te projektu un gribētu uzzināt tavus ieskatus.” Kad biju viņam izteicis savu viedokli un mazliet patērzējis, es izgāju ārā sajūsmināts, redzot, cik ļoti viņš man uzticas, kaut arī biju tik jauns. Vēlāk es vienmēr uzticējos šim cilvēkam, turklāt ļoti viņu apbrīnoju.

Pateicoties citu dotiem labiem padomiem un viņu draudzībai, mēs varam sasniegt jaunas virsotnes.

PAREIZI IZŠKIRT, LAI IEVĒROTU TIKAI LABOS PADOMUS

Mums pieder priekšrocība izšķirt, vai padoms ir labs vai slikts; ne viss ir zelts, kas spīd, kā mēdz teikt parunā.

Ieradies Šerbrūkā, es iesaistijos dzīvības apdrošinātāju apvienībā. Pie izpildvaras piederēja arī kāds dzīvības apdrošinātājs no visietekmīgākās Šerbrūkas aģentūras – tajā viņš bija vislabākais pārdevējs. Kad pienāca brīdis nobaudīt dzērienus, šis vīrs sēdēja man līdzās; redzot, ka atsakos, pajautāja, vai es lietojot alkoholu, un es atbildēju: “Nemaz.” Pirmo reizi es alkoholisku dzērienu nogaršoju, kad man bija 38 gadi. Viņš, uzlūkodams mani kā tādu mazu lauku puīšeli, sāka man stāstīt, ka es nevarēšot Šerbrūkā gūt panākumus dzīvības apdrošināšanā, ja nemaz nedzeru. Šis vīrs dalījās pieredzē, kādus labus līgumus viņam izdevies noslēgt, pateicoties kopīgai iedzeršanai ar citiem. Bet es atteicu, ka neticu šādam darījumam veidam un esmu drīzāk gatavs gūt mazāk panākumu nekā pielietot tādus līdzekļus panākumu gūšanai. PēfGD IHP J DGIHP Iņš bija spiests atstāt aģentūru, jo bija pārāk daudz parādā savai sabiedrībai. Vēl pēc neilga laika viņam nācās pārtraukt darbību apdrošināšanas jomā, un pēdējo reizi, kad viņu sastapu, viņš strādāja par bibliotekāru kādā valsts uzņēmumā, lai nopelnītu iztiku.

Vienmēr atrodas cilvēki, kuri gūst panākumus īstermiņā vai vidēji ilgā termiņā, pielietojot vairāk vai mazāk ieteicamas metodes. Es uzskatu, ka labāk ir atteikties no šīm metodēm un veltīt varbūt vairāk laika panākumu gūšanai, taču balstoties uz stingra pamata, lai visas izredzes būtu manā pusē un es nepārtraukti progresētu. Izvairīšanās ievērot sliktus padomus mums palīdz sasniegt jaunas virsotnes.

NAUDA UN ĢIMENE

Mēs visi zināp ND DGEIHL IH IUVUdu un šķelšanās iemesls daudzu laulāto dzīvē un ģimenēs.

Vienīgās ciešanas, ko atceros no bērnības, bija saistītas ar sarunām par naudu. Mana māte, kura pirms laulībām bija dzīvojusi pārticībā, loloja daudz ieceru, un mēs par tām sapņojām, bet, kad pienāca laiks pieņemt lēmumu, bijām spiesti atzīt realitāti: mums nebija naudas, lai īstenotu šo ieceri, tāpēc no tās nācās atteikties. Man ik

reizi tā bija vilšanās – secināt, ka dzīvi tik lielā mērā nosaka nauda. Savā mazajā bērna galviņā es loloju vēlmi dzīvot mājās, kur nekad nerunātu par naudu.

Tiklīdz es sāku to pelnīt, man šķita svarīgi kādu daļu no tās ietaupīt, lai mums tās pietiktu savām vajadzībām un nebūtu par to jārunā. Patiesi, varu sacīt, ka mēs mājās neesam runājuši par naudu. Lūk, kā mēs rīkojamies jau trīsdesmit trīs gadus. Pirms mūsu laulībām Elizabete strādāja par skolotāju, un tas biju es, kurš vēlējās, lai viņa paliek mājās; tā kā man šķita, ka pret viņu tas būs netaisni un pazemojoši, ja viņa būs spiesta lūgt no manis naudu savām vajadzībām un saimniecībā nepieciešamajiem pirkumiem, es ierosināju ik nedēļu piešķirt viņai noteiktu summu. Pēc kāda laika man apnika pastāvīgi nodrošināties ar skaidru naudu, ko viņai katru nedēļu dot, un, abpusēji vienojoties, mēs nolēmām ieviest divpadsmit čeku sistēmu. Tātad mūsu “finansiālā ~~MDU DISUREHRMS~~ ar GDām minūtēm gadā, lai noteiktu summu un izrakstītu divpadsmit čekus. Vēlāk, kad ~~U L E I M V D I H~~ ~~LS V D G H P~~ ~~P~~ es baudījām brīvdienas, Elizabete sāka ar mani runāt par savām problēmām – iegādāties katram bērnam to, kas viņam vajadzīgs, un izturēties vienlīdzīgi pret katru no viņiem; tāpēc mēs nolēmām noteikt viņi ~~I P E G H V R D M L G H P~~ ~~I P I S~~ gērbiem un brīvajam laikam. Ja viņi gribēja ko vairāk, tas bija pašiem jānopelna.

Tā mēs ieviesām šo sistēmu, kas turpinājās arī vēlāk, un, tikko kāds bērns sasniedza vidusskolas vecumu, mēs viņam izsniedzām desmit čeku viņa vajadzībām. Šīs prakses rezultātā ikviens no viņiem kļuva daudz neatkarīgāks un patstāvīgāks, turklāt atbildīgāks par savu finansiālo stāvokli. Abiem vecākajiem bērniem es pat iemācīju vienkāršu grāmatvedības sistēmu, lai viņi zinātu, kur paliek viņu nauda un spētu aprēķināt, cik izmaksā viņu apģērbs, kādi ir skolas izdevumi, utt... Un viņi šo sistēmu pielietoja daudzus gadus, turklāt burtiski, sabalalansē ~~M M E G H F H~~ ~~F H~~ā”. Vecmāmuļai Karjē, kad viņa mūs apciemoja, ļoti patika pārbaudīt Silvijas un ~~I M~~na grāmatvedības burtnīcas. Tātad šī sistēma bija ļoti svētīga, lai mājās nebūtu jārunā par naudu.

Kāda jauna sieviete (kuru saukšu par Martīnu) vaicāja manu padomu naudas lietās, jo viņai šajā ziņā bija lielas domstarpības ar ~~vī U N U V D N S D U 6 H U~~ ~~D U~~ina bija jauna, saprātīga sieviete, kura gribēja būt atbildīga par visu un vēlējās, lai finansiālajā jomā būtu drošība. Viņa arī ļoti racionāli izdarīja pirkumus, viņai patika iepriekš pārdomāt, vai pirkums patiešām ir nepieciešams, kā arī

veltīt ilgāku laiku vēlmes nobriešanai pēc konkrētā SIUNP D6HUV bija daudziem talantiem apveltīts vīrietis, ļoti aktīvs, uzņēmīgs, kurš ar sirdi un dvēseli nodevās tam, ko dara, un viņam patika savas vēlmes piepildīt ļoti strauji.

Kad Martina ar mani apspriedāV6HUVHHEIMVācis kādus darījumus; tikai ar pūlēm viņam izdevās izpildīt savas saistības, un viņš nebija pārliecināts, vai viņa bizness izdzīvos. Taču pirms divām nedēļām viņš automašīnu, kura vēl bija tīri laba, nomainīja pret citu – dārgāku. Pirms neilga laika viņš bija arī iegādājies vienu no dārgākajiem mūzikas centriem. Martina apjukusi man jautāja: “Ko man darīt šādā situācijā, jo, ja viņš tā turpinās, mēs bankrotēsim?”

“Ja tu iebildīsi, vai tas ko mainīs?” “Neko īpašu,” viņa sacīja, “kad viņš kaut ko vēlas, viņš to vēlas tik ļoti, ka, manuprāt, šā vai tā to nopirks.”

Uzdevu viņai citu jautājumu: “Kas tev ir svarīgāks – jūsu materiālais stāvoklis vai laulāto mīlestība?” Nešaubīdamās ne mirkli, Martina atbildēja: “Mūsu mīlestība.” Es sacīju: “Tātad tas ir galvenais, tev patiesi ir taisnība. Ja nu reiz viņam nāksies bankrotēt, viņam tava mīlestība tajā brīdī būs vajadzīgāka nekā jebkad. Tāpēc ir svarīgi, ka jūs šo mīlestību nebūtu izkaisījuši vējā naudas jautājumu dēļ. Tu vari viņam izteikt savu viedokli, neko vairāk.” Vēl es viņai ierosināju: “Kāpēc gan lai tu nerikotos kā saprātīga sieviete, uzkrājot ietaupījumus, un, ja kādu dienu šis bankrots notiks, tu varēsi vīram sacīt: “Ir kaut kas svarīgāks par tavu biznesu – tas, ka es tevi mīO6HUHHHDNRULēties, jo ar maniem ietaupījumiem mēs varēsim izdzīvot tik ilgi, kamēr tu atsāksi darījumus citā jomā.”” Pēc pieciem vai sešiem gadiem Martina man teica, ka šis padoms bijis viņai ļoti vērtīgs, ka viņa nolēmusi pieņIP 6HUādu, kāds viņš ir. Es redzēju, kā pieaug viņu laulāto mīlestība. Tas, no kā Martina baidījāVHNGHRINDJ OLSUHēM6HUDGUjumi plauka un zēla. Viņš atklāja garīgās vērtības, materiālie labumi viņa acīs kļuva mazsvarīgāki, un viņš kļuva racionālāks savos pirkumos.

Lai nebūtu strīdu par naudu, ir svarīgi, lai mums tās būtu pietiekami daudz mūsu vajadzībām, vai arī jāprot apmierināties ar to, kas mums ir. Lai iegūtu naudu atkarībā no mūsu vajadzībām, manuprāt, pastāv trīs paņēmieni:

Pirmais – pietiekami to nopelnīt. Lai panāktu sev labu algu un pieredzēt to pakāpeniski pieaugam, jāstrādā maksimāQUDīgi, jābūt patiesi darbīgam sava darba devēja labā, jāpiekrīt pirmām kārtām dot un tikai tad prasīt.

Tam vai tai, kurš strādā IRĻUDīgi, vienmēr izdodas gūt labu ienākumu, kaut arī reizēm tas prasa laiku, turpretim tam, kurš pieprasa, vēl nebūdamas neko nopelnījis, vienmēr ir grūti panākt, lai ienākums pieaugtu, un reizēm viņam jāpieņem amats ar mazāku algu nekā iepriekšējā, lai viņš vispār varētu turpināt strādāt.

Otrais punkts – mācēt ietaupīt vai nogaidīt līdz naudas saņemšanai, lai tad pirktu; iepirkties saskaņā ar mūsu vajadzībām un finansiālo stāvokli, un nevis lai izrādītos savu radu, draugu vai kaimiņu priekšā. Esmu ievērojis, ka daudzi cilvēki iepērkas uz kredīta ar mērķi palielīties. Vēlāk viņi ir spiesti maksāt un uzturēt māju, vasaņīcu, vārdu sakot, to, ko viņi iegādājušies. Viņi kļūst nervozi, viņu stress jūtams arī apkārtējos cilvēkos, un galu galā tas daudreiz izraisa ģimeņu iziršanu, toties tas vai tā, kas pērk saskaņā ar saviem līdzekļiem, jūtas mierīgs un spēj segt arī neparedzētus izdevumus.

Trešais – iemācīties brīvi pārvaldīt savus ietaupījumus. Esmu pamanijis, ka daudzi cilvēki, kuriem ir ļoti lielas ambīcijas, iegulda naudu, kas nesīs augļus nākotnē, un viņu ģimenei ir jācieš tas pats stress vai zaudējumi, it kā viņiem nepiederētu nekas. Ir svarīgi būt apdomīgiem savos pirkumos. Nopirkt ir viegli un vienmēr iespējams, bet, kad nākas pārdot, mums jāgaida savs pircējs. Ja mēs nespējam pārdot, kad atrodamies situācijā, kurā pārdot ir nepieciešams, lai mēs izpildītu savas saistības, varam piedzīvot ievērojamus zaudējumus. Piemēram, tam, kuram pieder līdzekļi tikai vienam mājoklim un kurš vēlas to mainīt, nekad nevajadzētu iegādāties otru, iekams viņš nav pārdevis pirmo.

Cits svarīgs aspekts ir būt ar mieru dot trūcīgajiem vai evaņģelizācijas vajadzībām. Pastāv kāda grūti izprotama un cilvēciski izskaidrojama realitāte, bet, jo vairāk mēs dodam, un, jo īpaši, ja dodam, neko negaidot pretī, jo vairāk saņemam. Retu reizi no tiem, kuriem tikām devuši; reizēm notiek pretējais – viņi mūs kritizē un ir nepateicīgi, taču kopumā RĻGD ādākajiem citiem avotiem mēs tiekam apbērti dāvanām.

Savā otrajā vēstulē korintiešiem (9,6-10) svētais Pāvils saka, un es citēju: “Kurš skopi sēj, tas skopi pļaus. Kurš bagātīgi sēj, tas bagātīgi pļaus. Katrs lai dod tā, kā iesaka sirds, nevis ar sarūgtinājumu vai nepieciešamības spiests: priecīgu devēju Dievs mīl. Dievs spēj jums dot pārpilnībā visā GĻ elastību, lai jums visa būtu diezgan vienmēr un visur un jūs būtu pārplūstoši dedzībā uz ikkatru labu darbu. Kā ir rakstīts: “viņš bija izšķērdīgs un apdāvināja nabagos, viņa

taisnīgums paliks uz laiku laikiem.” Kas daļa sēklu sējējam un dod maizi ēšanai, nodrošinās sēklu arī jums un to vairoš un audzēs jūsu taisnīj □P DUD□□□

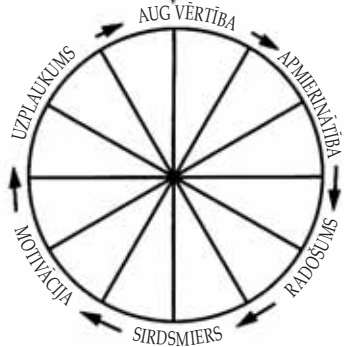
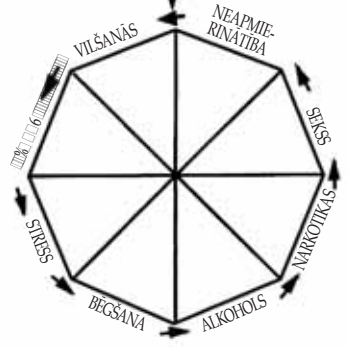
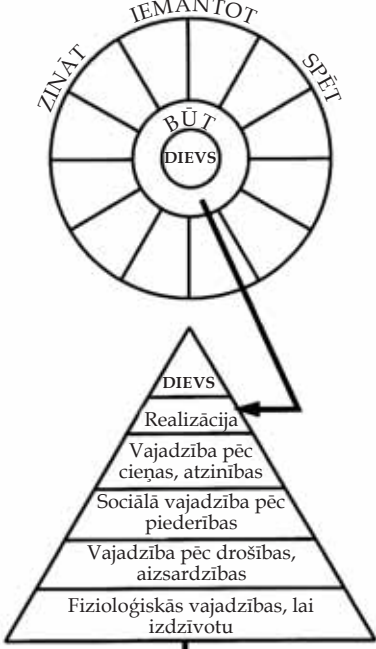
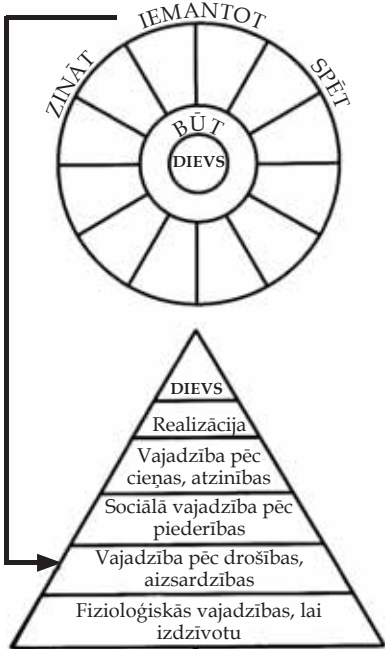
Ir svarīgi atcerēties, ka tieši mūsu pirkumi izraisa mums daudz finansiā□□UL□□□□ ācēt nogaidīt, būt spējīgam dot, rīkoties ar mazu miņu gudrības un apdomības – tas viss mums palīdz darīt dzīvi laimīgāku un tādējādi sasniegt jaunas virsotnes.

ZINĀT, IEMANTOT, SPĒT VAI BŪT

Pirms vēl mēs ko zinām, iemantojam vai spējam, mums ir JĀBŪT; un mūsu būtības iekšienē māj Dievs. LRLEHLP ēs Viņu iztēlojamies apmēram kā sekojošā diagrammā, kā arī to, ka būtība ir mažiņa, bet tas, ko zinām, kas mums pieder vai ko spējam, aizņem vislielāko daļu, jo to mēs vēlamies. Tā kā mūs, kuri esam un kuri gan zinām, gan iemantojam, gan spējam, ir visai daudz, iespējams mūsu stāvokli attēlot diagrammā kā riteņa spieķus. Mums pieder izvēle novietoties zināšanu, visa piederošā un spēju pusē, tātad riteņa stīpā, vai arī būtības pusē, tātad rumbā. Sākumā man šķita interesantāk būt tuvāk stīpai, jo tad mūsu redzeslauks būs lielāks, mēs būsīm izcilāki. Taču nedrīNV□SHP ILV□□NDULH□VJ UH□D□□□□ kādu dienu mēs atradīsimies pašā apakšā, un tad mums ceļa grūtums būs jāiznes pašu spēkiem, mēs būsīm attālinājušies no citiem. Tieši šī riteņa daļa saskaras gan ar dubļiem, gan akmeņiem. Manos jaunības gados mums fermā bija rati ar šādiem riteņiem. Es biju ievērojis, ka riteņa spieķi stīpas tuvumā vienmēr ir netīri, turpretim pie rumbas tie bija tīri; spieķi vienmēr salūza netālu no stīpas, bet nekad pie rumbas. Kaut arī ir daudz reibinošāk riņķot stīpas tuvumā, mēs tomēr neveicam lielāku attālumu kā tad, ja atrodamies rumbas tuvumā□□□□□LSUHēji, atrodoties pie rumbas, mēs spējam izturēt lielāku ātrumu, tas ir, paveikt vairāk. Šis piemērs mums palīdz saprast tāda cilvēka grūtības, kurš dzenas pēc iespējas vairāk iegūt, zināt un spēt, nevis rūpējas par savu cilvēcisko būtību.

Kā darījumu ļaudīm mums ir jānovietojas vai nu zināšanu, visa piederošā un spēju pusē, vai arī būtības pusē. Manuprāt, vidēji ilgā un ilgtermiņā mums ir vairāN□L□FG□□□□□□□□Lēt savus panākumus, vairāk pievērsot uzmanību cilvēkiem, nekā dzenoties pēc varas caur zināšanām un visu iemantoto.

Aplūkojot šīs divas diagrammas, jūs varat saprast manu domu. Nozīmības piešķiršana cilvēkam mums palīdzēs sasniegt jaunas virsotnes.

UZŅĒMUMS
 MazāNMUD īgums
 Mazāk ienākumu
 Lielāka nedrošība
 Vairāk šķelšanās
 Negatīva ietekme uz klientūru
 Klientūras samazināšanās
BANKROTS

UZŅĒMUMS
 LielāNMUD īgums
 Vairāk sadarbības
 Vairāk pakalpojumu klientiem
 Vairāk apmierinātu klientu
 Vairāk jaunu klientu
 Vairāk ienākumu
PLAUKSTOŠS UZŅĒMUMS

MANAS DZĪVES LIELAIS ATKLĀJUMS

Es vienmēr esmu atzinis kristīgo izglītību, ko saņēmu jaunībā. Sapratu to – ja pilnībā dzīvosim pēc Kristus mācībām, varēsim izpelnīties sev labu vietu pēc nāves, taču tajos laikos kristīgā mācība bija ļoti sarežģīta, un mums bija jāpūlējās darīt veselu gūstīgu lietu, citiem vārdiem sakot, mums jāpūlējās visa sava dzīve, jāpiekrīt dzīvē, lai mēs būtu laimīgi pēc nāves. Tā kā mūsu mūža dzīve būs daudz ilgāka par laicīgo, ir tomēr vērts dzīvot saskaņā ar mācīto. Kādu dienu es atklāju, ka šo svētlaimi iespējams izbaudīt jau šīs zemes virsū, ja mēs pilnībā dzīvojam pēc Kristus mācības. Protams, pilnā mērā šo svētlaimi, šo mieru, šo prieku, šo mīlestību mēs piedzīvosim pēc nāves, tomēr varam dzīvot svētlaimē jau uzreiz, no šīs dienas. Un pretēji, tie vai tās, kuri meklē laimi miesas baudās, galu galā piedzīvo lielas ciešanas; ļoti ilgi jau zemes virsū dzīvo ellē.

Te varam citēt apustuļa Pāvila vēstuli galatiešiem 5,19-25: “Bet zināmi ir miesas darbi: tie ir netiklība, nešķīstība, izlaidība, elku kalpība, buršanās, ienaidis, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, nesaticība, skaudība, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas, par kurām es iepriekš saku, kā jau esmu senāk sacījis: tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību. Bet Gara augļi ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Pret tādām lietām nav bauslības. Bet tie, kas Kristus pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām. Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā.” Dzīvot saskaņā ar Garu ir drošs līdzeklis, lai sasniegtu jaunas virsotnes.

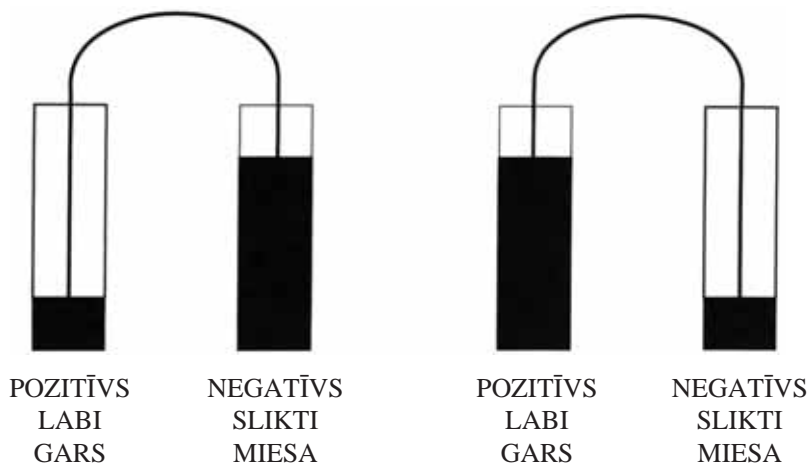
TEV IR IZDEVIES

Reiz kāds cilvēks man birojā sacīja: “Tev ir izdevies.” Vēlāk, kad biju viens savā automašīnā ceļā uz Monreālu, es prātoju, ko viņš bija gribējis man sacīt. Vai viņam bija taisnība? Es nodomāju: varbūt vispirms vajadzētu noformulēt, kas ir veiksmē? Veiksmīgi izdoties – attiecībā uz kuru? Vai attiecībā uz ko? Teiksim, viņš gribēja man sacīt, ka man savā jomā izdevies gūt panākumus, kas augstāki par vidējo caurmēru. Jā, tam es labprāt piekrītu!

Tagad man sev jāuzdod nākamais jautājums: “Ko man tas dod, ja tāpēc, ka esmu guvis lielākus panākumus, es arī strādāju vairāk nekā citi cilvēki caurmērā, mazāk baudu dzīvi nekā citi, man atliek mazāk laika ģimenei nekā citiem, man ir mazāk laika kaut kam citam, ko es vēlētos darīt, man ir vairāk rūpju un satraukumu, izredzes ātrāk novecot un varbūt pat nomirt jaunākam nekā cilvēkiem caurmērā... ko tad man dod par vidējo caurmēru lielāki panākumi? Un te es domāju par savu tēvu laikā, kad mēs bijām jauni. Viņam rūpēja zināt, vai viņam būs gana daudz līdzekļu, lai mūs paēdinātu; viņam nebija iespējas izvēlēties strādāt ilgas stundas. Ja esmu guvis par vidējo caurmēru augstākus panākumus, ir loģiski domāt, ka maniem bērniem ir viss vajadzīgais. Kāpēc es tā noskrienos? Man vajadzētu vairāk laika veltīt ģimenei un lietām, kas tiešām ir tā vērtas. Kas gan, neskaitot ģimeni, ir patiešām pūļu vērts? Veltīt laiku fiziskās formas uzturēšanai, intelektuālajai attīstībai un vēl jo vairāk – garīgajam progresam.

Nesen es izlasīju kādu Alekša Karela grāmatu ar virsrakstu: “Pārdomas par dzīvi un lūgšanu” – viņš, izcils zinātnieks, raksta: “Viena no mūsdienu zinātnes problēmām ir tā, ka cilvēks tiek reducēts līdz sava saprāta DUREHĀm; patiesībā, lai cilvēks sasniegtu savu patieso dimensiju, viņam ir jāpaceļas sava gara augstumos.” Sākot tieši ar šo brīdi, es piekritu veltīt laiku garīgo vērtību atklāšanai, kas man bija bijušas vissvarīgākais manas dzīves ieguldījums, jo tās man palīdzēja atklāt Dieva pāri plūstošo mīlestību uz mums, Dieva, kurš ne tikai mums licis piedzimt un kādu dienu aicinās pie Sevis, bet kurš ir arī dzīvs ikvienā cilvēkā un klātesošs visos mūsu dzīves notikumos. Viņš ir mūsu ierosmes avots un noteicis manu galveno motivāciju rūpēties vairāk par cilvēcisko dimensiju, kā arī devis cerību visās grūtībās un pārbaudījumos. Jo ilgāk dzīvoju, jo vairāk cenšos dzīvot saskaņā ar Garu par spīti visām manām vajībām un kļūdām; un jo vairāk esmu pārliecināts, ka jau tagad dzīvojam kādā mazā paradīzes stūrītī. Jo vairāk veltām laiku, lai censtos pilnā mērā izdzīvot Kristus mācību, jo vairāk jaunu virsotņu spēsim sasniegt.

ATTĪSTĪT LABĀKO NO ABĀM MŪSU BŪTNĒM

Es skaidri saskatu, ka ikvienā no mums mīt divas būtnes. Viena, kura mīl visu labo, skaisto, pozitīvo un no sirds vēlas darīt labu, izturēties pašreizējā, paveikt lielas lietas citu labā; to mēs varētu raksturot kā būtne saskaņā ar Garu, kā rakstījās apustulis Pāvils (skat. Romiešiem 7,22). Bet ir vēl otra būtne, kuru es sauktu par “mazo nekrietneli” – tā meklē visu juteklisko, tā vēlas ņemt, nevis GRĒĒIHLIŪJ UHLMIĢga un skaudīga, un to varētu raksturot kā negatīvu, ļaunu, vai, kā sacījis Pāvils, “dzīvi saskaņā ar miesu”. Abas mūsu būtnes pastāvīgi ir mūsos, līdzīgas diviem traukiem. Bet mums ir ar ko piepildīt tikai vienu trauku, tas nozīmē, ka viens DODSĪSĪCĀS uz otra rēķLDDJ OLLNā stobriņus savienotu sifons (tas parādīts iepriekšējā zīmējumā). Tātad ik reizi, kad pievienoju saturu savai pozitīvajai būtnei, negatīvās būtnes saturs samazinās, un pretēji, ja pievienoju saturu negatīvajai būtnei, – ļaujoties savām kaislībām, – ar to es samazinu pozitīvās būtnes saturu.

Persona, kurai dzīves laikā izdodas piepildīt savu pozitīvo būtne, manuprāt, ir sasniegusi svētumu, turpretim tā, kura piepildījusi negatīvo, ir ļoti nelaimīga, un šķIHNDEIHLIĶņas vienīgais atrisnājums ir pašnāvība.

Mūs nereti pieviļ tas, ka negatīvais mums tuvojas kā īslaicīgu baudu tirgotājs, piedāvādams alkoholu, narkotikas, seksu... bet pēc tam tās mums sagādā vilšanos, rūgtumu, riebumu pašiem pret sevi, vainas apziņu, utt... Toties pozitīDIVERP ĶP VEIHLIĶHĶSUDMĶ kādu īstermiņa atsacīšanos. Vēlāk mēs tās rezultātā iegūstam lielāku

apmierinājumu ar sevi, mieru, iekšēju prieku, kas tālu pārsniedz nelielās, sākumā nepieciešamās atsacīšanās.

Mēs varam brīvi izvēlēties, kuru no divām būtņēm gribam attīstīt. Atcerēsimies – jo vairāk stiprināsim vienu no tām, jo vājāka kļūs otra, taču tā nekur nepazudīs un to vien gribēs kā attīstīties. Tas dāvā cerību cilvēkam, kura dzīve ir izkropļota un kurš tāpēc cieš; viņa pozitīvā būtne pastāv un to vien vēlas kā parādīties atklātībā, lai sniegtu viņam mieru, prieku, veselību, laimi, utt... Bet tam, kurš ir attīstījis savu pozitīvo būtņi, jā saglabā uzmanība, lai kontrolētu savu trauslumu, ievainojamību, kārdinājumus un vājības, jo negatīvā būtne ir pastāvīgi modra un vēlas no jauna parādīties atklātībā.

Kāds trapistu tēvs man sacīja: “Mūs vienmēr pavada divi eņģeļi, viens balts – tas ir, labais, un viens melns – tas ir, sliktais. Kad viens no viņiem tuvojas, otrs attālinās. Ja gribam zināt, kurš no abiem ir mums tuvāk, ir tikai jāpavēro, kā jūtamies; ja esam laimīgi, priecīgi un mierīgi, tad tuvāk mums atrodas baltais eņģelis, bet ja jūtamies saspringti, nemierīgi, drūmi, skumīgi, tuvāk mums ir melnais.” Mūsu ziņā ir rīkoties tā, lai mēs būtu tuvāk baltajam eņģelim un lai mēs būtu laimīgi. Dzīvot saskaņā ar Garu, attīstīt mūsu pozitīvo būtņi, tiekties pēc labā – lūk, brīnišķīgs līdzeklis, kā sasniegt jaunas virsotnes.

GARĪGAIS STĀVOKLIS

Tas, ko mēs domājam, ir svarīgāks nekā tas, ko darām; to es iemācījos no diviem pārdevējiem, kuri strādāja manā uzņēmumā un rīkojās gandrīz vienādi. Abiem diviem patika baudīt brīvo laiku, iedzert un tikt ar sievietēm, tomēr viņu domāšanas veids nebija vienāds. Vienam no viņiem bija tikai viena problēma – sievas neiecietība pret viņa uzvedību. Viņam pašam sava uzvedība šķita normāla. Turpretim otrs, tiklīdz atgriezās mājās pie sievas un bērniem, rūj [L]Rēloja padarīto un darīja visu iespējamo, lai pret viņiem izturētos mīli un laipni; tas gan neliedza viņam atkārtot vienas un tās pašas neiedzi [ED]NP [D] [V]NR [R]ēla.

Pirmais piedzīvoja daudz grūtību, viņš zaudēja sievu un bērnus, turpretim otrais atklāja Dievu, pilnībā mainīja savu dzīvi un ir ļoti laimīgs dzīvot kopā ar savu ģimeni.

6SUHRŠēc šiem faktiem, es sapratu, ka vēl ļaunāki par sliktu izturēšanos ir centieni sevi pārlicināt, ka "viss ir kārtībā". Tieši šāda nosliece šobrīd piemīt daudziem cilvēkiem, jo sabiedrība atzīst GD.GGDādu nosodāmu rīcības veidu. Man pašam sabiedrība nav nekāds autoritatīvs piemērs. Vienīgais, kam mēs varam pieķerties, ir Dieva Vārds, kādu to interpretē Baznīca, lai tādējādi mēs sasniegtu jaunas virsotnes.

GUDRĪBA

Gudrība neapšaubāmi ir viena no visskaistākajām dāvanām, kāda vien pastāv. Lai to iegūtu, tā ir jālūdz. Pirms spert kādu svarīgu soli, mums vispirms ir jāDSVSUHDVUJ GUFIŌēku. Tas mums palīdzēs noturēties pareizajā līdzsvarā. Par to, ko gudrībai neizdodas mums iemācīt, jāparūpējas ciešanām. Pašos mana ceļa pirmsākumos dziļākā ticībā, kāds cilvēks, kurš bija labs instruments Dieva rokās **manai garīgajai izaugsmei**, man sacīja: "Leandr, tu nevarēsi padziļināt garīgās vērtības, palikdams tik lielā mērā aizņemts ar savu biroju. Tev vajadzētu paņemt sabata gadu vai vismaz pusgadu. Uztici biroja vadīšanu pārvaldniekam, un sekmes būs pārsteidzošas." Šī piezīme mani uzrunāja, un es nezināju, ko iesākt. Es prātoju: "Pirms izlemju, vai vispār varēšu uzņemties ilgu sabata periodu, man jābūt spējīgam veltīIMP DGDVGHVDLGLĀtu, ko darīt."

Tā es devos uz Okas klosteri pie trapistu tēviem, lai pavadītu tur trīs vai četras dienas. Tur es uzticēju savu problēmu kādam vecam mūkam. Viņš man sacīja: "Tev ir tikko pāri četrdesmit, tu esi vajadzīgs savai ģimenei un uzņēmumam. Taču es tev ieteikšu kaut ko tādu, kas būs vieglāk īstenojams un palīdzēs tev tikt krietni tālāk. Veltī vismaz piecpadsmit minūtes dienā, lai apsēstos Dieva priekšā, izanalizētu pēdējās 24 stundas un pārdomātu par nākamajām 24 stundām. Vienu dienu nedēļā nestrādā, neapspried darījumus, lai izanalizētu aizritējušo nedēļu un pārdomātu par nākamo. Vienu nedēļas nogali mēnesī veltī iepriekšējā mēneša analīzei un pārdomām par nākamo mēnesi, un vienu nedēļu gadā veltī iepriekšējā gada analīzei un pārdomām par nākamo gadu." Es atzinu, ka šis padoms ir ļoti gudrs, un, kaut arī nesekoju tam burts burtā, tomēr centos to ievērot pēc iespējas uzticamāk. Šīs piecpadsmit minūtes dienā man bija tik svētīgas, ka tagad tās nereti ieilgst stundu vai

divas, un, kad vien iespējams – Vissvētākā Sakramenta priekšā. Tas, kas man sākumā šķita zaudēts laiks, bezdarbībā pavadīts laiks, tagad ir kļuvis par visnozīmīgāko. Pēc šī padoma es nolēmu svētdienās nestrādāt un nelasīt neko citu kā tikai garīgas grāmatas, tomēr nepārtraucot pavadīt laiku kopā arī ar ģimeni. Šobrīd svētdienas ir kļuvušas tik svarīgas, ka iespējams es cenšos līdzīgi pavadīt arī trešdienas.

Jēzus mūs salīdzināja ar koka zariem, Viņš pats ir stumbrs. Ja mēs gribam būt zari, kas nes daudz augļu, turklāt nepārgurstot un visnotaļ paliekot līdzsvarā, mums ir dota priekšrocība veltīt laiku, lai mēs joprojām būtu cieši vienoti ar koku, kurš mūs baros ar savu sulu. Tā mēs sasniegsim jaunas virsotnes.

VISLABĀKĀ GRĀMATA

Līdzekļus izglītībai un veiksmei mēs meklējam daudzā **VĒDĀDĀS** grāmatās. Dieva Vārdā atrodama neparasta, neizsmeļama bagātība, kuras spēku mēs nekad nebeigsim vien atklāt. Tās vērtība manās acīs ir tik liela, ka, ja man būtu jānodzīvo gads uz vientuļas salas un es drīkstētu ņemt līdzi tikai vienu grāmatu, es, nešauboties ne mirkli, izvēlētos Bībeli.

Laikā, kad biju *FCAQ* prezidents, kādu vakaru atrados nelielā Almas motelī netālu no svētā Jāņa ezera. Biju aizmirsis paņemt līdzi grāmatu, ko vakaros lasīju. Paraudzīju savā istabā un atradu tur Bībeli. Man uzšķīrās vieta, kurā Salamans, Dāvida dēls, stāsta, ka sapnī Dievs viņam vaicājis, ko viņš, būdams izredzētās tautas ķēniņš, tagad vēlētos. Salamans atbildēja: “Saprātu un gudrību, lai pareizi vadītu Tavu tautu,” un Dievs viņam sacīja: “Salaman, tu esi Mans ķēniņš; tu būtu varējis Man lūgt bagātību, slavu, pagodinājumus vai savu ienaidnieku nāvi, bet tu Man nelūdz neko no tā visa un lūdz vienīgi saprātu un gudrību.”

Autors pievieno ļoti svarīgu teikumu: “Tā kā tieši šo vēlmi tu izjūti sirdī, saprāts un gudrība tev tiks doti, turklāt tev būs arī bagātība, pagodinājumi, slava kā nevienam ķēniņam nav bijis pirms tevis un nebūs pēc tevis.” Man tas šķita tik skaisti, taču es nezināju, kur atrast šo tekstu kādā citā Bībelē. Jāpiebilst, ka tajos laikos nebija pieņemts Bībelei pat pieskarties! Jaunībā biju izjutis vēlēšanos to

lasīt, bet mani atrunāja: lasīt Biblii ir grūti, mums vajadzīgs kāds, kurš izskaidrotu, utt... Taču tovar es vārds vārdā norakstīju tekstu par Salamanu, lai to iemācītos no galvas, jo biju atklājis neparastu bagātību. Kad mēs esam ar mieru pakalpot citiem, aizmirstot paši sevi, Dievs mūs piepilda ar SavāP īelastībām. Turpmākajos trijos gados es izlasīju Biblii rindiņu pēc rindiņas, no vāka līdz vākam. Nedomāju, ka esmu izpratis visu tās bagātību, tomēr šī grāmata man daudz ko deva, un tā joprojām man ir pastāvīgs atsauču avots.

Dieva Vārds katrā ziņā ir viens no visspēcīgākajiem līdzekļiem, kas ir mūsu rīcībā, lai palīdzētu mums sasniegt jaunas virsotnes.

DIEVS UN UZŅĒMUMS

Studējot Dieva Vārdu, man šķiet, ka varētu celt stiprus, ietekmīgus un ienesīgus uzņēmumus, smēloties ierosmi galvenokārt no trim Jēzus mācībām.

1. **Kalpošana.** Izlasiet Bibliē Marka evaņģēliju 9,35: "Ja kāds grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps." Uzņēmumā mums ir vajadzīgi cilvēki, kuri vēlas kalpot. Cik GD G J D UH Eūdami klienti, mēV Rēlojam sadarbības trūkumu, toties priecājamies, kad atkal nonākam tur, kur mūs labi apkalpo. Šis kalpošanas jēdziens ir nepieciešams visos uzņēmuma līmeņRV DUEL IHD RP DUD R D ā vai klientu apkalpošanā ir kalpot klientam. Priekšniekam par savu lomu jāuzskata kalpošana attiecībā pret darbiniekiem, lai klients saņemtu vajadzīgo palīdzību, padomu. Arī galvenajam priekšniekam par savu lomu jāuzskata rūpes par padotajiem priekšniekiem, lai šie pēdējie savukārt varētu labi veikt savus kalpošanas uzdevumus. Runājot par izpilddirektoru, viņa lomai vajadzētu būt galvenā kalpotāja lomai, it īpaši pievērsot uzmanību galvenajiem priekšniekiem, lai tie savukārt varētu labi veikt savu darbu, pilnībā atrodoties to rīcībā, kuri no viņiem atkarīgi. Jau ļoti sen es savu lomu uzlūkoju šādi. Es palīdzu cilvēkiem, kuri strādā uzņēmumā, galvenokārt tiem un tām, kuri ir atkarīgi no manis. Es par to izjūtu dziļu apmierinājumu, un man ļoti patīk savs darbs, jo ik dienas es kādam pakalpoju un man ir iespēja palīdzēt 6HL H SIHR HV HDG HRUDG LGHību, un man vienmēr ir laiks, ko veltīt kādam, kuram vajadzīga palīdzība vai sadarbība.

2. **Harizmas.** (Skatīt Bībelē Vēstuli romiešiem: “Dievs mūs ir apveltījis ar dāvanām un harizmāP [GDādos veidos.”) Tātad uzņēmumā mūsu uzdevums ir likt lietā ikvienam piešķirtās dāvanas, uzticot cilvēkiem pienākumus atbilstoši viņu harizmām. Citi mēdz runāt par dominantu, un tieši tā, pēc manām domām, ir uzņēmuma vadītāja vissvarīgākā loma – novietot pareizo personu pareizajā vietā. Šī iemesla dēļ, iekams piedāvājam darbu, ir nepieciešama saruna ar mūsu kandidātu, lai redzētu, vai viņa vērtības ir savienojamas ar uzņēmuma garu, un atklātu to, kas viņam patīk. Parasti mums patīk darīt to, ko spējam labi paveikt un kas saskan ar mūsu harizmām. Esmu pārliecināts – ja mēs būtu ar mieru dzīvot saskaņā ar Dieva Vārdu, mūsu sabiedrība pilnībā mainītos. Šobrīd, kad redzu, FINVDUHģiti ir mūsu likumi un kādas jaunas problēmas aizvien parādās, man šķiet, ka esam līdzīgi autovadītājam, kurš nobraucis no ceļa un atsakās atgriezties uz pareizā ceļa; viņš pieliek visas pūles, lai padarītu automašīnu spējīgu braukt blakus ceļam – palielinot tās riteņus, aprīkojot ar spēcīgāku motoru, padarot visus četrus riteņus par velkošajiem un tā tālāk. Ik reizi, pielicis mašīnai jaunu ierīci, viņš var pabraukt vēl kādu gabalu, taču jauna šķēršļa priekšā viņam atkal un atkal jāapgādā mašīna ar dārgām un nekam nederīgām ierīcēm. Ja vien viņš piekristu atgriezties uz īstā ceļa, braukšana būtu ātrāka un patīkamāka. Ja mēs piekristu atgriezties uz īstā ceļa, kā mums to māca Dieva Vārds, liela daļa problēmu, ko tagad piedzīvojam, ar to pašu būtu arī atrisinātas.

TALANTU PIELIETOŠANA

3. **Talantu pielietošana** (Lūkas 19,12-27). Dāvanas, harizmas un talantus Dievs mums ir devis ar nolūku, lai mēs tos pielietotu citu labā un maksimāli izmantotu. Evaņģēlists saka – ja nelietosim saņemtos talantus, Dievs mums tos atņems. Tātad labāk ir tos pilnībā izmantot un tādējādi attīstīt, pat vēl vairāk – galu galā attīstīt arī citus talantus.

Esmu pārliecināts – uzņēmums, kas pamatojas uz šīm trim mācībām, ja mēs tās pilnā mērā izdzīvojam un ja pielietojam 33 turpmāk minētos pamatnoteikumus, lai gūtu panākumus darījumos; noteikumus, kuru avots ir Bībele, – uzņēmums tiktu pārveidots. Būtu daudz mazāk konfliktu, šķelšanos, iekšējo cīņu,

naida. Apkalpošana tikt daudzkārt uzlabota, personāls sevi realizētu pilnīgāk. Tātad labāks būtu arī rezultāts, un mēs varētu izmaksāt lielākas algas, turklāt arī paši iegūstot izdevīgu peļņu. Tā gan personāls, gan direkcija varētu sasniegt jaunas virsotnes.

Pamatnoteikumi, lai gūtu panākumus darījumos

1. Esi vienmēr savaldīgs un paliec patiesības līdzsvarā. (Mt 4,1-10)
2. Piekriti, ka Dievs tevi svētī. (Rad 18,14; Mt 19,26)
3. Atceries, ka apsolījumiem ir priekšnoteikumi. (Is 1,19)
4. Esi devīgs pret trūcīgajiem. (Sak 19,17)
5. Samaksā visus parādus savlaicīgi. (Sak 3,27-28)
6. Dod to, kas tev pieder, Kungam. (Sak 16,3)
7. Esi uzcītīgs. (Sak 10,4)
8. Mācies lūgties. (Sak 15,8)
9. Sēj bagātīgi. (Sak 3,9-10)
10. Izvairies no viegliem bagātības iegūšanas paņēmieniem. (Sak 28,20)
11. Iemācies savaldīties. (Sak 25,28)
12. Runā kā uzvarētājs. (Sak 18,20-21)
13. Nezaudē laiku, cenšoties atriebties. (Sak 20,22)
14. Vispirms ieguldi. (Sak 24,27)
- , H I I H V G D ādību. (Māc 11,2)
16. Velti laiku ziņu ievākšanai. (Sak 18,13)
17. Gudrības PPAB: Padoms, Padomdevējs, Apspriešanās, Biedri. (Sak 11,14)
18. Paej vienu lieku jūdzi. (Mt 5,41)
19. Esi pārliecināts, ka ikviens darbs nes augļus. (1 Kor 9,7-12)
20. Rūpīgi izvēlies savus sabiedrotos. (Sak 25,19)
21. Izvairies no alkohola. (Sak 20,1)
22. Vienmēr saki patiesību. (Sak 6,12-15)
23. Ienīsti slikto, mīli labo. (Sak 8,13)\
24. Dzer ūdeni pats no savas akas. (Sak 5,15-23)
25. Sargā savu reputāciju. (Sak 22,1)
26. Pakļaujies ikvienai likumīgai autoritātei. (Rom 13,1-7)
27. Neielaidies kompromisos. (Sak 25,26)
- 1 H □ V S I I G □ I H I P □ I H R E H R M P □ V □ □ □ 10,10)
29. Sastādi sev ceļa karti. (Ps 139,24)
30. Pārbaudi visu Dieva Vārda gaismā. (2 Tim 3,16)
31. Pieņem pārmaiņas. (Mt 2,13-22)
32. Esi pacietīgs un neatlaidīgs. (Ps 37,7)
33. Grūtības un ciešanas nenozīmē, ka Dievs tavā dzīvē nedarbojas. (Jņ 12,24)

No biznesmeņa "Vade Mecum" (1987.)

DIEVS PĀRBAUDA MŪSU TICĪBU

Man ir pilnīgi skaidrs – kad esam nolēmuši ielaist Dievu savā dzīvē, Viņam jāzina, vai patiešām esam izvēlējušies Viņu. Sākumā mums šķiet, ka Viņš daudz ko izjauc, un tikai vēlāk konstatējam, ka Viņš to patiesībā ir sakārtojis. Viņa rīcību varētu salīdzināt ar tāda cilvēka rīcību, kurš sācis uzkopt māju, un, lūk, kāds viesis ierodas brīdī, kad mēbeles ir izstumtas no to vietām, un tur, kur tās bija, gandrīz visur redzami putekļi, gleznu atrašanās vietās atklājas nodzeltējuši plankumi, utt... Nabaga saimniekam šī situācija šķiet pagalam nepatīkama. Turpretim, kad uzkopšana pabeigta, viņš jūtas priecīgāks un jo augstāk novērtē savu mājokli. Lūk, ko, manuprāt, Dievs dara mūsu dzīvē.

No savas puses varu teikt – sākot ar brīdi, kad nolēmu ielaist Dievu savā uzņēmumā, šis manas ticības pārbaudījums ilga septiņus gadus. Visvairāk savā uzņēmumā lepojos ar to, ka pārdevēji nebija pārgājuši strādāt citur. Atceros, veicu aprēķinu, ka pēc mana piecpadsmit gadu ilgā darba administrācijā 50 % cilvēku, kurus biju pieņēmis darbā par dzīvības apdrošināšanas pārdevējiem, joprojām bija mani darbinieki. Es nodomāju: otra tāda vadītāja noteikti nav, kurš varētu lepoties ar šādu sasniegumu. Un, lūk, brīdī, kad sāku evaņģelizēt sava uzņēmuma ietvaros, vairāk runāt par Dievu, sākās arī problēmas. Pieredzēju, ka daudzi no maniem pārdevējiem mani atstāj, un ik reizi es to izjutu ļoti sāpīgi. Citu vidū atceros kādu no pēdējiem, kurš bija palicis no manas pirmās darbinieku komandas. Izjuzdams ietekmi no darba uzteicēju puses, viņš domāja, iet projām vai ne. Viņš devās pavadīt nedēļas nogali pie Trīsvienības ordeņa tēviem, lai tur gremdētos pārdomās. Starp citu, mana garīgā ceļa pašā sākumā mēs šajā pašā vietā bijām pavadījuši nedēļas nogali kopā ar viņu un viņa sievu. Mana atvaļinājuma laikā viņš man piezvanīja, lai lūgtu iespēju satikties. Atbildēju viņam: “Man ir atvaļinājums, vai tu nevarētu pagaidīt?” Viņš sacīja: “Ir ļoti svarīgi, lai es ar jums tiktos pēc iespējas drīzāk.” Tad es piekritu uzaicināt viņu uz vasarnīcu. Viņš man pateica, ka ir visu apsvēris un izlēmis aiziet no uzņēmuma. Es viņam atbildēju: “Ja tas bija tava apmeklējuma mērķis, tu būtu varējis pagaidīt, kamēr mans atvaļinājums beidzas.” Pēc viņa aiziešanas man bija patiesi grūti pieņemt šo situāciju, jo agrāk man bija sacīts, ka Dievs mani nes Savos plecos kā gans nes jēru, lai viņu pasargātu no vilkiem. Man šķIHIJ O□LSD□ saprotami – ja vēlos darīt labu, ļaunais man uzbrūk. Bet, kad mans pārdevējs devās meklēt šo apstiprinājumu tajā pašā vietā, kur es

reiz tiku visvairāk uzrunāts no garīgā viedokļa, manas pārdomas dubultojās; šķita, ka piedzīvoju to, kas mums pastāstīts jūdu tautas vēsturē todien, kad tā sacīja: "Tagad pats Dievs cīnās pret mums." Nākamās dienas ritā es aizgāju pie kādas krietnas mūķenes, izcilas mistiķes, aklās māsas Šarlartūras Rivjē namā, lai viņai izstāstītu, ko piedzīvoju. Viņa manī klausījās ļoti uzmanīgi un mierīgi; kaut arī būdama akla, man šķita, ka viņa uz mani skatās, un tad sacīja: "Jūs patiešām piedzīvojat kaut ko neparastu!" Un turpināja: "Tas ir neparasti un apliecina, ka Dievs jūs mīl; un vienīgais veids, kā Viņš var jūs tuvināt Sev, vienot ar Sevi, ir caur ciešanām un grūtībām. Vai jūs tās noraidīsiet?" Mirkli iestājās klusums, un viņa atkārtoja: "Vai jūs tās noraidīsiet?" Es sacīju: "Nē, nē, māsa, es tās pieņemu." Aizgāju projām paļāvībā, ka piedzīvoju savā dzīvē kaut ko svarīgu, taču grūti saprotamu. Gribru arī pieminēt, ka visa šī grūtā perioda laikā, kad manā uzņēmumā septiņus gadus valdīja opozīcija, peļņa gan nepalielinājās, tomēr arī zaudējumus nekad nepiedzīvojām. Mani pastāvīgi pavadīja ļoti dziļš iekšējs miers, un tikai septītā gada beigās sapratu, kāpēc viss tā notika.

Jo piektdien, 1982. gada 23. aprīlī, kas bija arī mana trīsdesmitā gadadiena kopš iesaistīšanās apdrošināšanas jomā, Elizabete un bērni bija vēlējušies man sarīkot nelielus svētkus kopā ar apdrošināšanā strādājošiem ļaudīm. Nākamajā pirmdienā, 26. aprīlī, divas no mūsu meitām – Silvija un Edīte – sāka uz pilnu slodzi strādāt manā uzņēmumā, kurš jau strādāja uz daļēju slodzi un bija praktiskos nolūkos beidzis kursus, no šī brīdī pārgāja uz pilnu slodzi. Trīsdesmit gadu ilga profesionālā dzīve, trīs bērni, kuri sāk strādāt uzņēmumā vienā un tajā pašā ritā! Tas man bija visskaistākais atalgojums mūžā. Domāju, ka cilvēkam, kurš dibinājis uzņēmumu, nav lielāka prieka kā redzēt savus bērnus viņam pievienojamies. Dievs viņiem bija sagatavojis vietu. Ja nebūtu noticis tik daudz pārmaiņu, tik daudz aizgājušu darbinieku, mani bērni droši vien nekad nebūtu iesaistījušies uzņēmumā, un, ja arī būtu sākuši, droši vien nebūtu palikuši, jo citi viņus "apēstu". Dievs visu bija nokārtojis – pret manu gribru, un, kad par to domāju, man tas viss šķiet īstā dzīvē, kā tas ir, kad zināt ar nakti, brīdis pirms rītausmas ir vistumšākais; tāpat, kad mēs piedzīvojam vistumšāko periodu, esam vistuvāk gaismai. To var salīdzināt ar mūsu bērnu. Pēc deviņiem grūtniecības mēnešiem viņa ir nogurusi, iznēsājot bērnu, tad iesākas sāpes, tās kļūst dziļākas un spēcīgākas. Bet, jo sāpju viļņi kļūst spēcīgāki, jo tuvāk ir bērna dzimšanas brīdis. Kad mazulis piedzimst,

viņa ir tik laimīga, ka aizmirst ciešanas. Domāju, ka apmēram tāda ir situācija, ceļš, ko Dievs liek mums piedzīvot, lai mēs Viņam aplicinātu savu ticību, un tieši caur šiem grūtajiem periodiem mums izdodas sasniegt jaunas virsotnes.

ATKLĀT LŪGŠANAS SPĒKU

Pastāv kāda izcila realitāte, ko nozīmīga mūsu tautas daļa patlaban zaudē, un tas ir lūgšanas spēks. Elizabete un es bijām ļoti noraizējušies, redzot, ka mūsu bērni ticības ziņā ir neprašas un pilnīgi vienaldzīgi; īsta neveiksme mums bija secinājums, ka nespējam nodot saviem bērniem to, ko vienmēr esmu uzskatījis par visskaitāko mantojumu no saviem senčiem, – ticību.

Kādā *ACTE* (Kristiešu asociācija liecināšanai uzņēmumos – vadošo darbinieku evaņģelizācijas kustība) organizētā nedēļas nogalē es ar apjukumu izskatu piegāju pie kāda priestera, lai viņam pajautātu, ko darīt attiecībā uz mūsu bērniem, kuri ne par ko garīgu nevēlas dzirdēt. Viņš pastiepa pret mani pirkstu un atbildēja: “Tu tur iekšā nejaucies!” Es galīgi neko nesapratu, un viņš atkārtoja otrreiz, piebilstot: “Ja tu iedomājies, ka tev ir ticība, lūdz par viņiem un atdod viņus Kungam.” Un viņš aizgāja.

To mēs arī izdarījām. Viens pats atdevu viņus Dievam, un pēc tam kopā ar Elizabeti mēs aizgājām uz kādu baznīcu, kurā, atrazdamies vieni paši tabernākula priekšā, mēs viņus skaļā balsī uzticējām Dievam un raudājām. Domāju, ka mūsu dāvana bija patiesa. Mēs sākām lūgt par bērniem un bijām liecinieki daudzām problēmām, kas atrisinājās pašas no sevis.

Pieminē *GDIV DG6IOMLEM J DG* Ļa kādu sestdienas vakaru pārradās mājās ļoti priecīga, jo bija slēpojusi kopā ar jaunu slēpošanas instruktoru, kurš viņai piedāvājis pavadīt nedēļu Monsentannā. Mēs atstājām lēmumu viņas ziņā, bet paši tikai izteicām viņai savu viedokli un aizlūdzām par šo situāciju. Pati no sevis viņa nolēma nebraukt.

Citu reizi Edīte vēlējā *VVD NROG DVGSRP IH* ūt Sentjasentā, lai mācītos teātra mākslu, bet mēs negribējām, lai viņa atstāj mājas jau tik agri. Rīkojāmies tāpat kā iepriekšējā gadījumā, un viņa patstāvīgi nolēma turpināt mācības Šerbrūkā.

Bija vairāki šādi gadījumi, bet tas, ar ko Dievs man patiesi apstiprināja, ka dzird mūsu lūgšanas, bija, lūk, šis fakts: Silvija piekrita svētdienās nākt mums līdzī uz Misi, jo viņa bija krietns bērns un nevēlējās mūs sarūgtināt. Taču es jutu, ka viņa ir pasīva un garlaidkojas. Es sacīju Kungam: "Viņa pašlaik ir Tavā namā, izmanto iespēju, lai pieskartos viņai īpašā veidā, jo man šķiet, ka ilgi viņa vairs pie Tevis nenāks; izmanto izdevību, lai viņu uzrunātu," un atļāvos vēl piebilst: "Sapurini viņu, tikai dari kaut ko," bet, pēc manām domām, nekas nenotika. Kādu dienu viņa sacīja Elizabetei: "Es nezinu, kas notiek, kad eju uz Misi, – mani tur nekas neuzrunā, ne dziesmas, ne tas, ko saka priesteris, taču es jūtu, ka manī mostas kaut kas tik spēcīgs, ka es sāktu skaļi raudāt, ja nesavaldītos." Tas man bija lūgšanas spēka apstiprinājums. Dzīve lūgšanas stāvoklī mums palīdz sasniegt jaunas virsotnes.

ENĢEĻU KALPOJUMS

Kāds trapistu tēvs man mācīja, ka mūsu rīcībā **DOUDEVH** ģeļis, kuru varam sūtīt satikties ar citu personu enģeļiem. Mūsu sargeņģelis var mums doties pa priekšu uz tikšanās reizēm, lai panāktu **MUJDUHR**ību. Jau vairāk nekā divpadsmit gadus ik reizi, kad izmantoju enģeļu kalpojumu pirms kādas tikšanās, kas šķiet grūta, esmu vienmēr piedzīvojis, ka šīs tikšanās norit mierā un skaidrībā.

Kad piedalī **MVGDGHQRVIGP LVL**ācijas kursos, kādu vakaru, pirms devos uz savu istabu gulēt, es ar kādu cilvēku sarunājos par ticības aspektu, un, tā kā viņš bija ticīgs, pastāstīju viņam par enģeļu kalpojumu. Tikko sāku runāt, pie mums pienāca kāds cits kursu dalībnieks un pievienojās sarunai. Nelauzot galvu par to, kāds ir viņa viedoklis, es turpināju savu paskaidrojumu, ka mēdzu lūgt savu sargeņģeli iet un satikt otra cilvēka sargeņģeli, lai panāktu vienotību garā un sirdīs.

Nākamās dienas vidū šis otrs dalībnieks man uzlika roku uz pleca un sacīja: "Paldies, Leandr, tu man devi iespēju piedzīvot neparastu priekšpusdienu." Un viņš piebilda: "Man ir darba devējs, ar kuru nekad neesmu varējis saprasties, cik vien ilgi kopā strādājam. Pēc tava paskaidrojuma par enģeļiem es uzkāpu savā istabā un lūdzu savu sargeņģeli, lai viņš dodas satikt mana darba devēja sargeņģeli

un panāk vienotību garā un sirdīs. Un pirmo reizi mums bija ne-parasta tikšanās; šorīt mēs patiesi sapratāmies.” Enģeļi ir mūsu rīcībā, lai mums palīdzētu sasniegt jaunas virsotnes.

IZLEMT PAŠIEM

Mums visiem ir vajadzīgs kāds paraugs, lai smeltos iedvesmu savā izaugsmē. Bet mēs nekad nedrīkstam kļūt par kopijām, lai cik nozīmīgs būtu paraugs, jo kopija nekad nav oriģināla vērtā. Mēs esam atšķirīgi, mums ir pašiem savas dāvanas un harizmas, kas pēc iespējas vairāk jāattīsta, lai mēs paveiktu savu misiju, kas ir unikāla. Lai to panāktu, mums nav pārmērīgi jāraizējas par to, ko domā citi, jo, vēloties izpatikt visiem, mēs varam pilnīgi apjukt vai neizdarīt vispār neko. Mans tēvs mums stāstīja, ka reiz kāds zemkopis nolēmis uztaisīt to, ko viņš dēvēja par “siena paliktni”. Tā bija platforma ar nelielām malām, lai siens nekristu laukā no ratiem. Modeļu bija ļoti daudz. Tā kā šis zemkopis dzīvoja ceļa malā, garām gāja kāds kaimiņš un jautāja, ko viņš darot un kā. Pēc saņemtā paskaidrojuma minētais kaimiņš ieteica viņam šo plānu mainīt, un zemkopis piekrita. Kad viņš bija pāris stundu pastrādājis saskaņā ar kaimiņa padomiem, garām gāja cits kaimiņš un, noskaidrojot, kāda veida “siena paliktni” zemkopis grib izgatavot, viņš to pārliccināja, ka vajadzīgs cits modelis. Vēl pēc divu stundu ilga darba uzradās cits apmeklētājs, kurš zemkopim lika vēlreiz mainīt ieceri, un tad vēl viens. Kad pienāca vakars, mūsu stāsta varonis devās mājās, tā arī neuztaisījis “siena paliktni” un izšķiedis daudz kokmateriālu. Nākamās dienas rītā viņš visas iesāktās koka detaļas nolika sānis, paņēma citus kokmateriālus un sāka taisīt “siena paliktni” pats pēc saviem ieskatiem. Pēc brīdītiņa vēl viens garāmgājējs un gribēja pierunāt viņu mainīt modeli, bet mūsu zemkopis, norādot uz malā nolikto koka gabalu kaudzi, atbildēja: “Tas, lūk, iznāca no “siena paliktņa”, kas taisīts pa prātam visiem. Tagad es taisu tā, kā pats gribu. Tas varbūt nebūs pats labākais, taču esmu pārliccināts, ka man tas būs un pildīs savu pienākumu.”

Mums pieder priekšrocība nerīkoties pēc pārējo gaumes un patikas. Atzīsim, ka neesam tādi kā visi, nedz tādi kā jebkurš cits cilvēks, bet ka esam tikai mēs paši, lai tādējādi sasniegtu jaunas virsotnes.

KĻŪT PAR MAGNĒTIEM

Savas karjeras sākumā es apzinājos, ka ir divi veidi, kā veikt darījumus. Pirmkārt, ejot tos meklēt, otrkārt, ļaujot tiem nākt pie mums. Esmu vienmēr atzinis, ka ir daudz vieglāk un ka varam paveikt vairāk, ja ļaujam, lai darījumi nāk pie mums. Tātad galvenais jautājums – kā tos piesaistīt sev. Es atklāju ādus paņēmienus; vispirmām kārtām – kas mēs esam un ko piedzīvojam saskaņā ar Garu vai ar miesu, kā par to rakstīts 56. lappusē.

Ja mēs ļoti mīlam cilvēkus, ar kuriem kārtojam darījumus, un ja ļoti mīlam to, ko darām, cilvēki izjūt patiesu prieku iesaistīties ar mums darījumos un sūta pie mums savus radus un draugus. Tāpat tas ir arī ar citiem Gara augļiem – mieru, labestību, labvēlību, lēnprātību, savaldību, uzticēšanos. Jo vairāk tos attīstām, jo lielāks kļūst mūsu pievilksanas spēks un jo vairāk tas piesaista cilvēkus.

Man vienmēr paticis, ka ir daudz cilvēku, kas piekrīt strādāt kopā ar mani; es sev sacīju: “Jo vairāk mūsu būs, jo lielāks būs mūsu pievilksanas spēks.” Nā magnēts, kas ir īkšķa lielumā, var pievilkt kniepadatu no neliela attāluma, toties magnēts galda lielumā var pievilkt metāla stienīti no istabas viņa gala. Tātad uzņēmuma lielumam ir spēcīga ietekme ar noteikumu, ka mēs saglabājam apkalpošanas kvalitāti, godīgumu, lietpratību un turpinām piešķirt klientiem visu to nozīmīgumu, ko viņi pelnījuši.”

Pastāv, protams, arī ādu veidu reklāma. Taču vislabākā, visefektīvākā un lētākā reklāma vienmēr ir tā, ko saņemam no labi apkalpota un apmierināta klienta. Kļūt par pievilksanas spēku ar to, kas mēs esam un ko dodam, ir lielisks paņemiens, kā gūt vairāk gandarījuma, paveikt vairāk un sasniegt jaunas virsotnes.

PASTĀVĪGI AUGT

Šķiet, ka gan mēs paši, gan mūsu uzņēmumi ir līdzīgi kokiem – lai turpinātu dzīvot, mums ir jābūt ar mieru augt. Mēs zinām, ka koks, kas sacītu: “Esmu jau diezgan liels, negribu vairāk augt”, nokalstu un aizietu bojā. Manuprāt, tā tas ir arī ar mums un mūsu uzņēmumiem. Tāpēc mums ir jāpiekrīt pastāvīgi augt, nemitīgi pārspēt pašiem sevi. Tikai, pastāvīgi augot, mēs spēsim sasniegt jaunas virsotnes.

PIECI BRĪDINĀJUMI

– 1. –
UZMANĪBU – STRUPCEĻI

Kad esam jauni, mums gribas izmēģināt visu, kas ir iespējams, lai
lidzeklis zināšanu apguvei. Šķiet, ka dzīve ir īpaši interesanta pieredze
ir pavisam nepieciešama. Kādās mājās, kurās kurināja krāsni,
tika audzināti piecpadsmit bērni, un visa ģimene zināja – ja pie-
skarsies krāsnij, apdedzināsies. Taču mazajam pastarītim bija vaja-
dzīga pašam sava pieredze un vienu reizi krietni jāapdedzinās, lai
zinātu, ka krāsns ir karsta! Lūk, tas ir sāpīgs mācīšanās veids. Ir
kāds cits, ko mums māca Gudriba: “Svētīgs cilvēks, kurš mācās,
vērojot, kā dzīvo citi.” Mēs neesam spiesti piedzīvot visas iespējamās
autoavārijas, lai iemācītos labi vadīt automašīnu. Turklāt ir arī ek-
sperimenti, kas var kļūt liktenīgi un no kuriem jāizvairās. Citi mūs
aizved tur, kur mēs nemaz neesam gribējuši nonākt.

Kā piemēru minēsim cilvēku, kam ir problēmas ar alkoholu un kas
nolemj, ka nekad vairs nepiedzersies; viņš ir viens no tiem, kas
problēmu kopā ar draugiem ieiet bārā; nav problēmu iedzert vienu
glāzi; pēc tam otru – arī tas vēl nav nekas nopietns. Pēc otrās glāzes
viņš nespēj atturēties no trešās un tā tālāk. Galu galā viņš ir pie-
dzēries. Kurā brīdī viņam vajadzēja pārtraukt – vai pēc trešās glā-
zes? Pēc otrās? Pēc pirmās? Vispār neiet bārā iekšā? Šķiet, ka šādam
cilvēkam vienīgā izeja ir vispār neapmeklēt tādas vietas un nedzert
ne lāsītes, jo pēc pirmās glāzes viņš jau ir nostājies uz ceļa, no kura
nav atgriešanās. Sākt dzert – tā ir nebeidzama problēma...

Mēs visi esam ievainojami, mums visiem ir vājās vietas. Tās atzīt,
izvairīties no strupceļa ir nepieciešams, lai mēs spētu sevi realizēt.

– 2. –

UZMANĪBU - NEIZTURIETIES KĀ IZNIREĻI

Daudziem cilvēkiem neizdodas gūt istus panākumus, jo, iepazīnuši nelielas sekmes, viņi sāk izturēties kā iznirēļi un dodas pretī pilnīgai neveiksmei. Pirmais cilvēks, kuru pieņēmu darbā 1959. gadā, bija 25 gadus vecs, precējies, triju bērnu tēvs. Viņam piederēja neliela mājiņa, viņš bija ļoti taupīgs, strādāja *Dominion Textile* ar 2500 dolāru lielu ienākumu gadā. Viņš strādāja nedēļas nogalēs, lai gūtu papildu ienākumus ģimenes uzturēšanai. Viņš bija ļoti kautrīgs. Pašā sākumā es nopietni prātoju, vai viņš spēš noturēties tādā jomā kā apdrošināšana.

Pēc trim gadiem viņš bija panācis 13000 dolāru lielu ienākumu gadā, viņa kautrība bija pārtapusi augstprātībā, arī taupīgums bija pārvērties. Viņam patika visiem izmaksāt, bet vēl pēc trim gadiem viņš aizbrauca no pilsētas, atstādams sievu ar pieciem bērniem sociālā dienesta ziņā, bet pats devās dzīvot jaunu dzīvi kopā ar jaunu meiteni, kura no viņa bija palikusi stāvoklī un sasniegusi jau trešo grūtniecības mēnesi. Tāpat viņš atstāja aptuveni 20000 lielu parādu, turklāt lika savam tēvam zaudēt 15000 dolārus, ko tas viņam bija aizdevis. Tēvam tā bija vienīgā nauda, kas viņam bija paredzēta pensijai pēc kāda negadījuma, kad viņš apdedzinājās. Turklāt jaunais vīrietis pat no apdrošināšanas biroja kases bija "aizņēmis" 3000 dolārus.

Es nodomāju: "Nē, tie nav panākumi." Mums pieder priekšrocība būt ļoti apdomīgiem savā uzvedībā, kad sākam gūt panākumus.

– 3. –

UZMANĪBU - ALKOHOLS

Mums visiem patīk baudīt. Mums pieder priekšrocība izšķirt, kura bauda ir veselīga un kura mūs ved pie neveiksmes. Reiz manā vadībā strādāja kāds labs pārdevējs, talantīgs puisis, kurš tomēr bija sabojājis visu savu dzīvi, pat mēģinājis izdarīt pašnāvību. Viņš mēdza teikt: "Es nevēlos tādu sīku, pliekānu dzīvīti kā Leandram, kurš nedēļas nogales pavada vasarnīcā kopā ar ģimenīti. Es gribu pamatīgi izpriecāties." Un viņš nedēļas nogales pavadīja dzerdams un citu

pēc citas iekarodams meičas. Pēc otrā bankrota, kad es viņa dēļ zaudēju apmēram 20 000 dolāru, viņš tika atlaists no darba birojā, bet pēc tam ap septiņiem no rīta atnāca pie manis uz mājām un lūdās, lai viņu pieņem atpakaļ par pārdevēju, bārstīdams skaistus solījumus, par kuriem zināju – viņš tos neturēs. Redzot, ka es atsakos, viņš, cenšoties atmaidzināt manu sirdi, sāka stāstīt, cik nelaimīgs esot; bet es ik reizi viņam atbildēju: “Padomā par izpriecām, kas tev tika; tu pats taču neizvēlējies būt laimīgs, tu izvēlējies izpriecas, tad nu tev jāpieņem tas, kas izpriecām nāk līdzī piedevām. Ja tu kādreiz patiesi mainīsies un man to pierādīsi, tad varēsim runāt tālāk, bet nekad un nemūķDP ņNDP ēr vien tu dzīvosi, lai baudītu un priecātos.”

6SUHRņSēc jaunākajām vēstīm, viņš tā arī nemainījās. Es domāju – ja vien nenotiek brīnums, viņam mainīties ir neiespējami, jo viņš ir jau nonācis līdz ceļam, no kura nav atgriešanās. Viņam vairs nav gribas saņemties.

Esmu bijis liecinieks vairākiem citiem gadījumiem, kad cilvēki nodzērās un kļuva par īstiem graustiem, kas nespēj vairs neko paveikt, lai kas tas būtu.

Kāds cits cilvēks atstāja uz mani dziļu iespaidu. Viņu es biju pieņēmis darbā, kad vadīju apdrošināšanas sabiedrību *U.C.C.* Uzskatīju, ka šis cilvēks spēj uzņemties atbildību, ka viņš ir lieliska personība, laipns; precējies un četru bērnu tēvs. Vēlāk viņš kļuva pats par sava biroja īpašnieku, un es domāju, ka viņa darījumi plauka un zēla līdz tai dienai, kad kāda apdrošināšanas sabiedrība man piezvanīja, lai piedāvātu šo biroju, jo tā bija bijusi spiesta pārņemt viņa aģentūru kāda naudas jautājuma dēļ un, kā šķiet, organizācijas trūkuma dēļ, jo darbs bija ļoti iekavēts.

Es piekritu to pirkt, cerēdams paturēt minēto cilvēku par savu darbinieku. Visu savedis kārtībā, es viņu uz nedēļu atstāju vienu. Pēc nedēļas aizsūtīju pie viņa savu pārvaldnieku, kurš konstatēja, ka darbinieks nav darījis neko citu kā vien atbildējis uz telefona zvaniem, pieņēmis klientu pasūtījumus, bet tālāk neko nav darījis. Es mēģināju viņam palīdzēt visos iespējamajos veidos, es domāju, ka viņš ir slims. Nekādu rezultātu. Viņa birojs atradās viņa paša mājā, un viņš regulāri gāja uz virtuvi ieliet sev glāIGLD-DņRŭta to neiedzēra, viņš nespēja pat rakstīt – tik ļoti viņam trīcēja roka. Visas viņa miesas šūnas bija alkohola izdedzinātas. Pēdējo reizi, kad viņu satikām, viņam bija aptuveni 45 gadi, bet Elizabete nodomāja, ka

tas ir kāds no maniem brālēniem, kuram ir ap astoņdesmit. Neilgi pēc tam viņš nomira. Arī viņš bija nonācis uz ceļa, no kura nav atgriešanās. Šajā ziņā ir labāk būt pār mēru nekā nepietiekami piesardzīgam.

– 4. –

UZMANĪBU - NEKĻŪSTIET NEGODĪGI

Mēs visi zinām, cik svarīgs ir godīgums, un nedomāju, ka es būtu sastapis līdz dvēseles dziļumiem negodīgus cilvēkus vai tādus, kuri gribētu būt tik negodīgi. Bet esmu redzējis cilvēkus, kuri kļuvuši negodīgi lielu ambīciju dēļ. Šie cilvēki ādus paņēmienu, lai gūtu panākumus, vai arī cilvēkus, kuri attīstījuši to, ko es sauktu par “sociālo apziņu”. Viņi iet līdri ar sabiedrību. Piemēram, godīgums, maksājot nodokli; ja sabiedrība pieļauj izmantot visus līdzekļus, lai maksātu pēc iespējas mazākus nodokļus, šie cilvēki jūtas attaisnoti, tā rīkojoties, vai arī, ja uzņēmuma izdzīvošanai kļūst nepieciešams uzrādīt viltotus skaitļus, viņi labprāt piekritīs tādus uzrādīt.

Es pieredzēju, kā viens no maniem kolēģiem, apdrošināšanas aģents, bija ieviesis dubultu grāmatvedību, lai apliecinātu labu situāciju bankai un apdrošināšanas sabiedrībām. Viņš aizbildinājās, ka darot to tādēļ, lai nodrošinātu sava biroja pastāvēšanu un lai neviens nezaudētu naudu. Galu galā viņš zaudēja visu, bankrotēja ar 600 000 dolāru lielu parādu un tika notiesāts uz diviem gadiem ieslodzījumā par krāpšanos. Tāpēc mums visiem ir jābūt modriem, lai neļautu sevi aizvilināt ceļos, kas izkropļo mūsu skatījumu, runasveidu un visbeidzot arī esamības veidu.

– 5. –

UZMANĪBU - OKULTAS ZINĪBAS UN RELIĢISKAS SEKTAS

Cilvēks jau kopš savas radīšanas ir dziļi reliģioza būtne. Viņam nepieciešams pacelties pie Dieva, iesaistīties saskarsmē ar Viņu, lūgt Viņu, pielūgt, ticēt Viņa klātbūtnei un konstatēt Viņa darbību cilvēkā. Tomēr cilvēku ir ievainojusi vai ietekmējusi sabiedrība, kas vēlas dzīvot bez Dieva. Tā tas notiek arī pie mums jau vairāk nekā 25

gadus; tāpēc cilvēks viegli krīt par upuri okultām zinībām vai reliģiskām sektām. Tā kā viņa garīgās vajadzības nav apmierinātas, viņš, pats to nezinādams, meklē kādu lielāku spēku nekā viņa paša saprāts. Lai ieietu garīgajā pasaulē, mums ir doti līdzekļi, par kuriem māca mūsu Baznīca: kā mēs varam būt vienotībā ar Dievu caur Jēzu Kristu, Mariju, eņģeļiem un svēto sadraudzību. Ir vēl kāds cits veids, kā ieiet garīgajā pasaulē – vērsties pie kritušajiem eņģeļiem. Daudzi cilvēki, paši nezinot, tiek uzvilināti uz šī ceļa ar ieganstu relaksēties vai paveikt vairāk, iegūt vairāk spēka, utt..., jo ļaunajam garam netrūkst līdzekļu, lai piesaistītu cilvēkus sev. Būdamis melu tēvs, viņš nekad nesaka patiesību un rāda tikai īslaicīgi pievilcīgu aspektu, noslēpjot negatīvās sekas ilgtermiņā.

Esmu dzirdējis daudz liecību par grūtībām, ko piedzīvojuši atsevišķi cilvēki pēc pievēršanās transcendentālajai meditācijai, jogai, utt...

Kāds kolēģis – apdrošināšanas aģents – man pastāstīja, lūk, ko: “Man bija brīnišķīgs dēls, vienmēr labā omā, liksms un dzīvespriecīgs... Devies studēt Monreālas Universitātē, viņš sāka nodarboties ar transcendentālo meditāciju; ik reizi, kad viņu sastapu, es redzēju, ka viņš ir mainījies, kļuvis drūms un nomākts. Galu galā viņš vairs sarnīcā izdarīja pašnāvību.” Mans kolēģis bija pārliecināts, ka par iemeslu tam bijusi transcendentālā meditācija. Mēs zinām arī, ka ir noteikti vairāki pašnāvību iemesli jauniešu vidū, piemēram, rok-mūzika ar zemapziņas vēstījumiem. Runājot par transcendentālo meditāciju – kad to cilvēkiem piedāvā kā vienkāršu relaksācijas veidu bez jebkādas reliģiskas ietekmes, atcerēsimies, ka 1979. gada 2. februārī ASV trešā tiesu apgabala (Filadelfijā) apelācijas tiesa, apstiprināja federālās tiesas lēmumu, saskaņā ar kuru transcendentālā meditācija tika atzīta par reliģiska rakstura darbību. Atļaujiet man nocitēt tikai vienu rindkopu no Daniēla Džamatas “Balzams ir tavs vārds; lūgties, lai dziedinātu”, 368. lpp.: “Liels skaits transcendentālās meditācijas piekritēju, pārkāpuši šīs prakses 5. vai 6. sliekšni, izdara pašnāvību vai nonāk psihiatriskajā slimnīcā. To liecības, kuri tikuši vaļā no šīs prakses, liek nodrebēt (skat. doktora Filipa Madres darbu *Bet atpestī mani no ļaunā*, 103. lpp).”

Ņemot vērā visu, ko esmu varējis uzzināt un izlasīt par šo tematu, mēs nekad nebūsim par daudz piesardzīgi šāda veida eksperimentos. Starp citu, kāpēc uzņemties risku, ka ļaunā gara viltības mūs iznīcinās, ja zinām, ka Dievs ir daudz stiprāks nekā kritušie eņģeļi un ka Viņš tikai gaida JĀ no mūsu puses, lai varētu mums palīdzēt.

**VIENPADSMIT POSMI,
KĀ SASKATĪT, SAMAZINĀT
UN ATRISINĀT PROBLĒMU**

1. VAI MAN IR PAREIZS SKATĪJUMS UZ PROBLĒMU?

ĻRLEHLP ņP VIUņMG ģigi citi, kuri palīdzētu pareizi izanalizēt un atrisināt problēmu, jo mēs paši esam pārāk tajā iekšā vai nu ar savām jūtām, vai ar lepnību, vai ieradumiem, utt... Mazliet līdzīj LNRP LRMĪHJP ņNņUĪP Dā pilsētiņā lietainā vakarā nolemj mazliet pabraukāt ar mašīnu un kuram ir ļoti grūti atgriezties viesnīcā. Te viņš ie brauc kādā strupceļā, te kādā vienvirziena ielā, utt... Viņa acīs šī pilsētiņa ir ĴRLMŪHģīta, un ir viegli tajā apmaldīties. Otrā rītā, kad spīd saule, viņš lidmašīnā lido pāri šai pašai pilsētiņai. No augšas viņš ierauga savu viesnīcu, ielas... un secina – cik vienkāršs ir šīs pilsētas plānojums. Viņš ir pārsteigts, konstatējot, ka bija iedomājies šo pilsēņņņņNMŪHģītu. Nebūdamas vairs tajā iekšā, bet lūkodamies no augstuma, viņš to ieraudzīja atšķirīgā veidā un saprata, kāpēc. Tā ir arī ar mūsu problēmām. Ja esam ar mieru pacelties augstāk, paskatīties uz savām problēmām no augšas, varēsim tās labāk izanalizēt un tādējādi rast labākos risinājumus.

2. VAI TĀ IR PROBLĒMA, KO VARU MAINĪT?

Kad attopamies problēmas priekšā, otrais jautājums, kas mums sev jāuzdod, ir šis: “Vai tā ir problēma, ko mēs varam mainīt, vai ne?” Ja varam, pāriesim pie darbības saskaņā ar sešu posmu procesu, ko mazliet vēlāk aplūkosim. Ja ne, pieņemsim to, ko nespējam kontrolēt, pilnībā uzticoties Dievam, zinādami, ka viss, ko Viņš pieļauj, ir lielākam mūsu labumam, pat ja mēs to nesaprotam.

Dieva gribu ir grūti pieņemt tad, ja mēs redzam tuvojamies nāvi. Es guvu kādu šajā ziņā ļoti vērtīgu pieredzi ar savu grāmatvedi Gastonu Boduēnu. Tā kā es nesen pirms tam biju šo to piedzīvojis garīgajā jomā, kādu dienu, kad viņš ienāca manā birojā ar kādu lietišķu jautājumu, es viņam apmēram četrdesmit piecas minūtes liecināju par savu ticību. Viņš neteica ne vārda. Beigās iedevu viņam nelielu grāmatiņu “No cietuma uz slavēšanu” (latviski – M. Karoters, “Slavējot iegūsti brīvību” – tulk. piez.). Kad viņš izgāja no biroja, es

sevī nospriedu: “Droši vien viņš domā, ka esmu sasitis galvu, pašā dienas vidū tik ilgi runādams par Dievu.” Nākamo reizi man piezvanot, viņš sacīja: “Man patika tava grāmata.” Pēc kāda laika, kad nelaiimes gadījumā gāja bojā viņa māte un ar vēzi nomira viens no viņa svainiņiem, bet ar kādu citu slimību – viens no viņa bērniem, galu galā ar vēzi saslima viņš pats. Mēs devāmies kopīgi iebaudīt maltīti, un viņš pats vēlējās katrā ziņā ar mani runāt par Dievu; mēs daudz ko pārrunājām; es biju ļoti tuvs viņam visā slimības laikā. Ieteicu viņam \square GD ādus garīgus vingrinājumus, tostarp arī Grenbijas darījumu cilvēku rekolekcijas, kas uz viņu atstāja dziļu iespaidu. \square PeGD \square IHP \square P ēnešiem, jūtot spēkus izsīkstam un raizējoties šīs vē \square DMOP ības dēļ, viņš man sacīja: “Garīgās vērtības, ko atklāju caur savu slimību, manās acīs ir tik svarīgas, ka pat tad, ja man piedāvātu veselību, atņemot man manus atklājumus, es atteiktos.” Šajā pašā laikposmā viņš man pavēstīja: “Visvairāk es ciešu tāpēc, ka jūtos pamests.” \square IHP \square ēl cilvēki jūtas bezpalīdzīgi tādas slimības priekšā un izvairās no satikšanās ar šādiem slimniekiem. Gastons man sacīja pat tā: “Tu esi vienīgais, uz kuru varu paļauties.” Kaut arī viņam bija daudz draugu. Starp citu, kad viņš nomira, viņa bērēs Nemitīgās palīdzības Dievmātes baznīca bija pārpildīta. Es sapratu, cik svarīgi ir apmeklēt smagi slimos, tas ir spēcīgākais viņiem un vērtīgākais mums pašiem. Kāds cits ar viņa slimību saistīts notikums, kas palicis neaizmirstams, ir mans apciemojums, kad viņa vē \square DMOP ība – melanoma – bija jau sasniegusi smadzenes, izraisot paralīzi, redzes zaudējumu un runas grūtības; viņš pazina manu balsi un sacīja: (atkārtojot šeit viņa vārdus, es vēlos, lai viss gods tiek veltīts Dievam, nevis man) “Leandr, es tevi ļoti apbrīnoju, jo, ja nebūtu bijis tevis, es nebūtu atklājis katolīcības vērtības.” Pirmo reizi savā dzīvē man bija iespēja lūgt par smagi slimu cilvēku; es piegāju pie viņa, uzliku savu roku uz viņējās un sacīju: “Tas ir Dievs, kurš tevi vienmēr mīlējis un gribējis tevi piepildīt ar Savu mīlestību, ļaudams tev atklāt visas šīs vērtības. Es esmu tikai vienkāršs instruments, un, ja gribi, pateksimies Dievam kopā.” Un es sāku lūgties saviem vārdiem, lai pateiktos Dievam par to, ko Viņš devis Gastonam viņa mū \square D laikā. Pēc tam Gastons turpināja, kaut arī viņam bija grūti runāt, – es jutu, kā visa viņa būtība vibrē, lai slavētu Dievu un Viņam pateiktos par to, ko Viņš darījis tā dzīvē. Gastons pilnībā pieņēma stāvokli, kādā atradās, jo tā bija Dieva griba.

Es izgāju no viņa mājām, ar pūlēm valdīdams asaras, jo sacīju sev: "Lūk, četrdesmit divus gadus vecs vīrietis, kurš redz nāvi tuvojamies, taču pieņem to, pateikdamies Dievam un Viņu slavēdams, turpretim mēs IRLEHLSIHIVIFigākajām grūtībām, vismazākā šķēršļa kritizējam un iebilstam. Tā man bija izcila dzīves mācība. Kādu rītu es uzzināju, ka Gastons miris. Kad es pamodos pēc nākamās nakts, es nodomāju... es taču šonakt redzēju Gastonu, un tas nebija tāds sapnis kā parasti, kādos mēs parasti redzam neskaidrus cilvēku apveidus; nevaru jums pateikt, kur viņš bija, kā bija ģērbies, taču tas noteikti bija viņš, kurš pie manis atnāca, un, kad viņu ieraudzīju, visvairāk mani pārsteidza tas, cik viņš bija starojošs un atraisīts. Esmu redzējis, kā pārveidojas cilvēki pēc garīgi pavadītām nedēļu nogalēm: piektdienas vakaros viņi bija ieradusies, rūpju pārņemti. Mums šķita, ka viņi nes smagas nastas, bet svētdienās viņi aizbrauca, no tām atsvabināti. Nu, lūk! Brīdī, kad redzēju Gastonu, man likās, ka tas, ko esmu redzējis, ir pavairojies simtkārtīgi un tūkstoškārtīgi, tik ļoti atraisīts un starojošs viņš izskatījās; viņš man sacīja: "Es nāku tev pateikties par visu, ko tu manā labā esi darījis, un iedrošinu tevi turpināt," un viņš izgaisa. Kopš šī notikuma DGD.GUHLND Ejjos, vai liecināt par savu ticību, es sev esmu teicis: "Vai iespējams, ka, tāpat kā bija ar manu draugu Gastonu, man ir kāda loma tās vai citas personas ceļā, - loma, kas viņai varētu būt ļoti svētīga, toties mans drosmes trūkums viņu atstātu bez palīdzības?" Gastons man bija pašlavības paraugs attiecībā uz lietām, ko nespējam mainīt. Ja četrdesmit divus gadus vecs vīrietis spēj pieņemt Dieva gribu savai dzīvei, pilnībā ieliekot sevi Viņa rokās, man šķiet, ka nūdien arī mums ir iespējams pieņemt mazās problēmas, ar kurām sastopamies.

3. VAI TĀ IR PROBLĒMA, KAS ATTIECAS UZ CITIEM?

Trešais jautājums, kas mums sev jāuzdod, ir: "Vai šī ir problēma, kas attiecas uz mums vai uz kādu citu?" Ja tā nav mūsējā, mums tā nav jānes, kaut arī tā būtu kāda mums mīla cilvēka problēma, - jo mēs nespējam to nest viņa vietā un mums nav līdzekļu šīs problēmas atrisināšanai. Tātad mums

šī problēma jāatstāj attiecīgā cilvēka ziņā. Mēs varam, un GD UH L I H S ējams, ir pat mūsu pienākums viņam palīdzēt to atrisināt, bet mums nav tā jānes un nav jāieņem viņa vieta, mums jāpaliek stāvam uz stingra pamata. Piemēram, ja redzam, ka kāds, kuru mīlam, grimst dūksnājā, mūsu vēlme viņu izglābt ir tik liela, ka neapdomājoties mēs metamies dūkstī, lai viņu glābtu; tad nu mēs grimstam abi divi un vairs nevaram palīdzēt; turpretim, ja paliekam stāvot uz stin- J U D S I P D D I I S I V I H I P I I ņam virvi vai pastiepjam kārti, tad varam patiešām viņam palīdzēt, bet mēs nevaram satvert virvi viņa vietā.

Reiz es ieraudzīju, ka mana sekretāre U H I U J O I L S ārmainījies, pārgurusi, un likās, ka viņa nes milzīgu nastu. Es pajautāju, kas viņai noticis. Viņa pastāstīja, ka viņas vīrs, kurš pārcietis infarktu ar sirds apstāšanos un šobrīd atrodas mājās, lai atveseļotos, atsācis strādāt un caurām dienām to vien dara kā strādā, pat pēc vakariņām. Viņa bija pārliecināta, ka vīrs pats sevi nogalina. Viņa darīja visu, lai vīru apturētu, bet bez panākumiem. Pavaicāju viņai, vai viņa domā, ka spēj vīru apturēt, vai ne. Viņa atbildēja – esot visu izmēģinājusi un nekas nelīdzot. Es teicu – viņai tāpat ir pierādījums, ka atrisinājuma atslēga pieder vīram, nevis viņai, un ka viņa var palūkoties uz šo problēmu ar ticības acīm un pieņemt vislaunāko, kas ar vīru var notikt, – nāvi. Ja arī tas ir kaut kas nepieņemams no cilvēciskā viedokļa, tas noteikti ir visskaitākais no ticības viedokļa. Pēc tam es viņai sacīju: “Vai jūs esat patiesi pārliecināta, ka viņš nedara tieši to, kas viņam jādara veselības labā? Kādreiz sirds slimības ārstēja ar pilnīgu atpūtu, bet mūsdienās slimniekam liek darboties fiziski. Viņam ir jājūtas brīvam rīkoties tā, kā viņš vēlas, un visvairāk viņam ir vajadzīga mierīga, starojoša sieva, un jāizjūt viņas mīlestība. Jūs varat viņam palīdzēt vairāk, atdodot viņam atpakaļ viņa nastu un pilnībā paļaujoties uz Dievu attiecībā uz līdzsvaru.” Tūdaļ pat es izjutu, ka viņa atgūst dziļu sirdsmieru, kas turpmākajās dienās vēl pieauga. Viņas vīrs tagad jūtas daudz labāk.

4. VAI TAS IR PAGĀTNES NOTIKUMS?

Ceturtais jautājums tād ir par to, vai mūsu raizes attiecas uz tagadni vai pagātņi. Ja tā ir šābrīdīcija, mēs ķeramies pie rīcības saskaņā ar procesu, ko norādīšu vēlāk; ja notikums attiecas uz pagātņi, man jāapzinās, ka tas, kas ir pagājis, ir PAGALAM, MIRIS UN APRAKTS. Tāpēc man nav nekādas varas to mainīt, man ir tikai priekšrocība to pieņemt tādu, kāds tas ir, cerot, ka tas man nesīs kādu labumu, – kaut kas līdzīgs eksperimentam. Ja mēs izjūtam vainas apziņu, mums jāpaļūdamies Dieva iedziņam; starp citu, Viņš taču ir pat iedibinājis izlīguma sakramentu, lai dāvātu mums Savu piedošanu un atbrīvotu mūs no visām nelāgajām izjūtām. Ja mūs ir ievainojis vai apvainojis kāds cits, mums pieder priekšrocība viņam pilnībā piedot, jo, ja nepiedosim, cietisim mēs paši. No cilvēciskā viedokļa ir grūti piedot tiem un tām, kuri mums nodarījuši pāri, bet ar Dieva palīdzību tas ir iespējams. Nesen, tērzējot ar kādu jaunu psihiatru, es viņam jautāju, vai viņš sastapies ar psihiskiem slimniekiem, kuru problēmu pamatā nebūtu vainas apziņa vai no kāda saņemts, nepiedots un aizturēts ievainojums, kas palicis viņu garā kā ieļauojuma jūtas. Viņš apstiprināja, ka pamatā vienmēr ir šādas jūtas. Viņš sūtot pacientus saņemt izlīguma sakramentu. Kāds psihiatrs šo profesionāļu kongresā ASV esot pasludinājis, ka psihiskās slimības izplatoties proporcionāli reliģiskās prakses atmešanai. Piedošana nav cilvēciska, bet dievišķa. Es šeit minu šo lūgšanu, kas ir darījusi brīnumus, ja reizē ar to tiek pieņemts arī izlīguma sakraments:

PIEDOŠANA

Tavā vārdā, Kungs Jēzu, un Tava Svētā Gara spēkā es piedodu ... (kam) visu to ļaunumu, ko viņš (vai viņa) man apzināti vai neapzināti nodarījis (-usi).

ATBRĪVOŠANA

Tavā vārdā, Kungs Jēzu, un Tava Svētā Gara spēkā es viņu atbrīvoju no jebkāda parāda pret mani, bez jebkādiem nosacījumiem un uz visiem laikiem.

SVĒTĪBA

Un es Tevi lūdzu, Kungs Jēzu, piepildi viņu ar Savu mīlestību un svētībām.

PIEDOŠANA SEV

Tavā vārdā, Kungs Jēzu, un Tava Svētā Gara spēkā es piedodu pats (-i) sev visus savus grēkus, ko Tu man jau esi piedēvis, un pieņemu sevi tādu, kāds (-a) esmu – ar visām savām vājībām P [H]UREHRMP I[P] [U]kumiem, labajām īpašībām, un es sevi mīlu tādu, kāds (-a) esmu, jo Tu pirmais, Kungs, esi mani vienmēr mīlējis un joprojām mīli.

SEVIS ATBRĪVOŠANA

Tavā vārdā, Kungs Jēzu, un Tava Svētā Gara spēkā es atbrīvoju sevi no jebkādam bailēP [E]Dām, nemiera, es atbrīvoju sevi no jebkāda ienaida, lepnības, agresivitātes, ieļauojuma, vēlmes atrieties. Es atbrīvoju sevi no jebkādas vainas apziņas, nedrošības izjūtas, mazvērtīguma izjūtas, utt...

SEVIS SVĒTĪŠANA

Un es Tevi lūdzu, Kungs Jēzu, svētī mani un piepildi ar Savu mīlestību.

Reiz pie manis atnāca kāds kolēģis – apdrošināšanas aģents. Viņš atradāV [G]S UHM [U]REHDV [U]ēdams ieļauojumu pret saviem darījumu partneriem. Tie bija viņam likuši piedzīvot smagu dzīves posmu, kas apdraudēja viņu sadarbību. Uzklusījis un sapratis savu kolēģi, es viņam iedevu šo lūgšanu par piedošanu Svētajā Garā, sacīdams, ka viņš nodara ļaunu ne jau viņiem, bet pats sev – ka viņš sevi iznīcina. Manuprāt, vienīgais līdzeklis, kā atbrīvoties no tādām jūtām, bija izlīguma sakraments. Tajā pašā dienā viņš aizgāja saņemt šo sakramentu un katru vakaru atkārtoja šo lūgšanu. Nekavējoties viņš atguva sirdsmieru, un viņu sadarbība veiksmīgi turpinājās vēl desmit gadu, līdz brīdim, kad divi no partneriem aizgāja pensijā. Esmu bijis liecinieks vairākiem līdzīgiem atgadījumiem. Domāju, ka ievērojamai Baznīcas daļai ir no jauna jāatklāj šī sakramenta atbrīvojošais spēks.

Piedot sev vispirms un pēc tam citiem, pēc manām domām, ir izcils līdzeklis, kā saraut saites ar pagātņi, dzīvot pašreizējā brīdī un to pilnībā izmantot.

5. VAI TĀS IR RAIZES, KAS ATTIECAS UZ NĀKOTNI?

Piektais jautājums ir šāds: "Vai tā ir problēma, kas attiecas uz tagadni vai nākotni?" Ja uz nākotni, mums ir lielas izredzes, ka mūsu raizes ir pilnīgi liekas. Kad palūkojamies atpakaļ, mēs redzam, ka ne mazums mūsu nākotni nekad nav piepildījušās, kā mēs to būtu gan varējuši iedomāties. Mēs esam satraukušies par kādu situāciju, bet īstenība izrādījās pavisam citāda. Tātad mēs raizējamies bez iemesla. Ja es iemācos uzticēties Dievam attiecībā uz nākotni, man tiek aiztaupīti resursi, kas būš mūsu ticība, jo mazāk mēs satrauksimies par nākotni. Mums pieder priekšrocība ielikt nākotni Dieva rokās, lai pilnībā izbaudītu pašreizējo brīdi.

CIK SVARĪGI IR SEŠI NĀKAMIE POSMI

Kad runa ir par šābrīdi un es varu tajā kaut ko mainīt, man pieder priekšrocība pāriet pie rīcības, ņemot vērā sešus nākamos posmus. Novirzīšanās ar turpmāko stāstījumu var likties gara, bet ir tā vērtā. Atceros – administrācijas kursu beigās Šerbrūkas universitātē mums bija trīs dienas jāstudē konkrēti gadījumi kopā ar Lavālas universitāti un Kvebekas universitāti. Bija vairākas komandas, kas studēja vienus un tos pašus gadījumus. Sākumā, kad ieradāties komandā, katrs, kad bija iepazinies ar problēmu un izdomājis kādu risinājumu, sniedza savu atbildi, un pēc tam mēs kopīgi to visu pārrunājām, lai vienotos par labāko risinājumu. Mēs zaudējām šausmīgi daudz laika neauglīgās diskusijās. Tas, kurš bija izteicis vienu viedokli, to aizstāvēja pret visiem pārējiem, un gribēja, lai taisnība par katru cenu izrādītos viņam. Ja runātājs bija labs un ļoti neatlaidīgs pārdevējs, mēs varējām palikt pie viņa viedokļa, kaut arī tas nebūtu visādā ziņā labākais. Kāds no dalībniekiem ierosināja, ka nevajag vairs ieteikt nekādu risinājumu, pirms neesam kopīgi izgājuši sešus posmus, ko bijām akceptējuši, un tas mums palīdzēja paveikt savu darbu ātrāk nekā citas komandas. Kad atkal sapulcējāmies visi kopā un katra komanda piedāvāja savu risinājumu, mēs varējām konstatēt citu kļūdas, jo viņi nebija veikuši to pašu vingrinājumu, ko mēs, un, proti:

6. PAREIZI IDENTIFICĒT PROBLĒMU

Ja strādājam komandā, mums ir jāvienojas par problēmu, kas jārisina.

7. KĀDI IR ŠĪS PROBLĒMAS CĒLOŅI?

Jo vairāk mums izdosies tos skaidri noteikt, jo ātrāk varēsim atrast risinājumus.

8. KĀDI IR IESPĒJAMIE RISINĀJUMI?

Tie jānosauk un jānosauk tā, lai katram dotu iespēju izteikties un lai nevienam no risinājumiem neaizmirstu, jo katrs risinājums ir jāizvērtē. Katrs risinājums jānosauk tieši visnepievilcīgākais risinājums.

9. IKVIENA RISINĀJUMA PRIEKŠROCĪBAS UN TRŪKUMI

Aplūkot ikvienu no iepriekšējās rindkopās minētajiem risinājumiem un uzskaitīt katra risinājuma priekšrocības un trūkumus. Šis vingrinājums mums palīdzēs pieņemt lēmumu, apzinoties visus faktus.

10. IZVĒLĒTIES VIENU VAI VAIRĀKUS RISINĀJUMUS

Ja vingrinājums veikts pareizi, izvēli izdarīt ir viegli. Es lielā mērā atbalstu vienbalsīgi pieņemtu lēmumu. Ja gadās domstarpības, es, ja vien tas nav ļoti steidzami, atzīstu par labāku atlikt lēmuma pieņemšanu uz nākamo tikšanās reizi, jo esmu ievērojis, ka visvairāk problēmu vēlāk izraisa tieši tie lēmumi, kas nav pieņemti vienbalsīgi.

11. PĀRIET PIE RĪCĪBAS

Vieglāk ir pāriet pie rīcības, kad esam izgājuši cauri šiem posmiem un esam pārlicināti par savu lēmumu. Tas mums ļauj atrisināt problēmu ātrāk un par apmierinājumu lielākam skaitam personu. Labāk ir kļūdīties, pieņemot lēmumu, nekā vispār to nepieņemt. Ir ļoti svarīgi ķerties pie problēmu risināšanas, uzlūkojot tās kā lielisku līdzekli mūsu izaugsmei un progresam.

Šo pārdomu nobeigumā es apliecinu, ka ievērot šajā nodaļā minētos posmus, kad sastopamies ar kādu problēmu, ir lielisks līdzeklis tās pareizi atrisināt.

PIECI PUNKTI,
KAM JĀPIEVĒŠ UZMANĪBA,
LAI SAGLABĀTU
DZĪVES LĪDZSVARU

GALDS AR PIECĀM KĀJĀM

GARĪGAIS								
D A R B S		G Ī M E N E		F I Z I S K A I S		S A B I E D R I S K A I S		I N T E L E K T U Ā L A I S

Vai gribam to vai ne, bet mums visiem ir jā rūpējas par piecām mūsu dzīves būtiskām jomām, kas ir – darbs, ģimene, fiziskais stāvoklis, sabiedriskā dzīve un intelektuālā dzīve; varam to salīdzināt ar galdu, kam ir piecas kājas. Daudzi cilvēki tik ļoti uzsver vienu atsevišķu jomu, piemēram, darbu, ka šī galda kāja izrādās ļoti gara un pārējās – ļoti īsas, tā ka galu galā galds sāk grīloties un viņi zaudē visu, ko varēja uz tā novietot. Turpretim cilvēks, kurš vienlaikus uzlabo savu darbu, kā arī ģimenes dzīvi, fizisko stāvokli, sabiedriskās attiecības un intelektuālo attīstību, pagarina visas piecas kājas, un galds paliek pastāvīgā līdzsvarā, bet cilvēkam tas palīdz turpināt savu izaugsmi. Lai vieglāk šo līdzsvaru saglabātu, manuprāt, ir tikai viens līdzeklis – garīgās vērtības.

Man šķiet svarīgi kādu laiku kopīgi veltīt pārdomām par šo piecu mūsu dzīves jomu nozīmīgumu.

DARBS

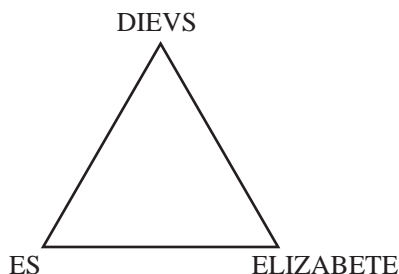
Darbs ir lielisks līdzeklis realizēt pašiem sevi, lai palīdzētu mums sasniegt mūsu mērķi un nolūkus; turklāt mēs no tā iegūstam mūsu pašu un ģimenes vajadzībām nepieciešamo naudu. Tikai vienā vienīgā vietā panākumi ir pirms darba – vārdnīcā (franču valodā vārds “panākumi”, *succès*, sākas ar “s” un tāpēc alfabētā atrodas pirms vārda “darbs” – *travail* – tulk. piez.). Visur citur vispirms ir darbs un panākumi pēc tam. Tāpēc mums jābūt lepniem, ka spējam strādāt, mums pieder priekšrocība mīlēt savu darbu. Taču ir svarīgi, lai mēs nekļūtu par tā vergiem, jo mums vajadzīgs laiks arī citām mūsu dzīves jomām.

ĢIMENE

Domāju, ka tā ir svarīgāka par visu. Reiz mēs bijām plaukstoša tauta lielo ģimeņu dēļ. Šobrīd mēs ejam mazumā, jo ģimenes izirst. Mani pārsteidz kāda realitāte: mūsu vecvecāki, kuri dzīvoja ļoti lielā nabadzībā, piekrita laist pasaulē un audzināt divpadsmit līdz piecpadsmit bērnu, paļaudamies uz Apredzību, lai par viņiem rūpētos. Viņiem izdevās bērnus pabarot un uzaudzināt par laimīgiem cilvēkiem. Mūsdienās mēs paļaujamies paši uz saviem līdzekļiem un esam sevi pārliecinājuši, ka labāk, ja bērnu ir mazāk un varam dot viņiem visu nepieciešamo. Mēs viņus pārbarojam no materiālā viedokļa un nekad neesam redzējuši tik daudz nelaimīgu bērnu. Pašnāvību skaits jauniešu vidū to nepārprotami apliecina.

Es nesaku, ka mums jāDĀ UHDMSDĀ ātnē, bet domāju, ka mums ir jāpārdomā šī realitāte. Mums jābūt ar mieru ieguldīt nepieciešamo laiku un pūles, lai veidotu mīlestībā vienotas ģimenes. Ģimene sākas ar labu laulības dzīvi. Kad esmu jums jau pateicis, ka atsakos pieņemt darbā cilvēkus, kuri gribēja tikai pamēģināt pārdot apdrošināšanu, man nav vairs jums jāsaka, ka neticu izmēģinājuma laulībai; es ticu dziļai un pilnīgai solījuma došanai līdz ar laulības □ēlastību un sakramentu, kas mums sniedz spēku un drosmi pārvarēt zināmas grūtības, lai abi laulātie pēc pārbaudījuma kļūtu nobriedušāki. Pēc pirmajām domstarpībām varam sev sacīt, ka nekad vairs nebūs kā agrāk, un tā ir taisnība. Nekad vairs nebūs kā agrāk, taču, iespējams, būs krietni labāk. Mūsu mīlestība var būt daudz lielāka pēc pārdzīvotajām grūtībām. Es zinu pārus, kuros viss šķita iznīcināts, laulātie šķīrās vai atrada sev mīļākos, bet pēc tam – tāpēc, ka viens no viņiem bija nolēmis ielaist savā dzīvē Dievu, – Dievs īstenoja mīlestību un atjaunoja vienotību.

Mūsu pāris vienmēr ir darbojies trijstūra veidā kā šajā zīmējumā:

Kad mums neizdodas atrast kopīgu valodu attiecībās, ko trijstūrī attēlo horizontālā līnija, tas ir, no personas uz personu, mēs otru cilvēku sasniedzam caur Dievu; tātad mums ir divi saskarsmes ceļi.

Vairākkārt esmu bijis liecinieks šim spēkam, kas plūst caur Dievu. Man reizēm ir gadījies tikt aizkavētam atgriezties mājās, un tad es baidījos, ka Elizabete raizēsies par manu kavēšanos; es lūdzu Dievu iet pie viņas un aiznest viņai sirdsmieru. Kad pārrados mājās, pie viņas bija atnācis kāds ciemiņš, un, kā šķita, viņa nemaz nebija noraizējusies par manu aizkavēšanos, pateicoties Dievam!

Es citēšu kādu vēstuli, kuru Elizabete un es nosūtījām laikrakstam, kas meklēja laulībā laimīgus cilvēkus. Cik mums zināms, šī vēstule nekad netika publicēta. Varbūt laikraksta darbinieki nosprieda, ka tā lasītājus neinteresēs tik ļoti kā pamatīga izplūkšanās vai šķiršanās. Te ir šī vēstule:

“Atbildot uz jūsu lūgumu, pēc divdesmit trim laulībā pavadītiem gadiem mēs priecājamies piedāvāt jums savu liecību. Mēs gribam, lai jaunieši zinātu, ka ir ne vien nelaimīgas laulības, par kurām daudz tiek runāts, bet ir arī tādas kā mūsējā – ļoti liels skaits laimīgu laulību, kas nesaceļ troksni. Jā, laulībā ir iespējama liela mīlestība tiem, kuri cenšas to atklāt.

Mēs esam panākuši dziļāku savstarpēju mīlestību, cenšoties arvien vairāk apgūt mācību, ko Jēzus Kristus mums atnesa pirms diviem tūkstošiem gadu.

Aspekts, ko uzskatām par vissvarīgāko, ir pieņemt sevi tādus, kādi esam. Ir grūti mīlēt citus, ja mēs nepieņemam paši sevi. Ir jāpieņem arī otrs laulātais tāds, kāds viņš ir, nevēloties viņu mainīt; jāmācās saskatīt viņa labās īpašības, aizmirstot viņa trūkumus. Svarīgi ir lolot vienu vienīgu vēlēšanos – padarīt viņu laimīgu, spēt aizmirst pašam sevi, lai domātu tikai par otra cilvēka laimi; dot, negaidot neko pretī. Nevienš nevar palikt vienaldzīgs otra labestības priekšā un sapratīs, ka nekāda materiāla lieta, nekāda greznība, nekāds ceļojums vai pasaulīga tikšanās nevar aizvietot prieku un laimi, ko sniedz patiesa laulāto mīlestība. Mums jānoliek sānis sava lepnība un jāprot piedot bez noteikumiem.

Mēs esam pārliecināti, ka varam būt mūķīgi iemīlējušies un ka ir iespējams likt mūsu mīlestībai pastāvīgi augt, ja daudzējādi pat

sīkumos izrādām savu uzmanību, kas mums dāvā izdevību apliecināt otram cilvēkam, ka viņu mīlam. Vienīgās vilšanās mūsu mīlestībā esam piedzīvojuši, kad gribējām uzspiest, pieprasīt, pavēlēt, nevis pieņemt, saprast, dot, vai arī kad nespējām atteikties no zināmām īstermiņa lietām, lai baudītu lielāku laimi ilgtermiņā – tātad paliekošāku.

Nobeigumā vēlamies pateikties Dievam par mīlestību, ko Viņš liek katra mūsu sirdī, jo tieši Viņš ir ikvienas mīlestības avots. Nedrīkst aizmirst, ka cilvēkam, kurš cenšas darīt Viņa gribu, Viņš padara iespējamu to, kas šķiet neiespējams. Un vēstuli parakstījuši: Elizabete, Leandrs.”

Pirms mūsu laulībām es biju saņēmis gudrības caurstrāvotu padomu. Biju devies pie kāda klienta un viņam pastāstījis, ka nākamajā nedēļā precos. Tur bija kāda vecīņa, kura sēdēja šūpuļkrēslā, un viņa man vienkārši sacīja: “Neaizmirstiet, ka mīlestība ir kā UR Cārzs – ja par to nerūpējas ik dienas, saaugš tikai ērkšķi (VP EHL) ievērojot, ka tie, kuri aizmirsuši kopt savu mīlestību, galu galā tajā saskatīja vienīgi ērkšķus.

Es atgādinu jums nodaļu par mīlestību apustuļa Pāvila vēstulē romiešiem 8,31 u.s., lai jūs pārliecinātu, ka laimīga ģimene ir iespējama, tā balstās uz mīlošiem laulātajiem, kuri visā paļaujas uz Dieva mīlestību, pat tajā, kas mums šķiet neiespējams.

FIZISKĀ FORMA

Vecais sakāmvārds “veselā miesā vesels gars” joprojām ir spēkā. Mums var būt daudz labu nodomu, bet, ja fiziskais stāvoklis pasliktinās, mēs savās nodarbēs kļūsim ātrāk un svarīgi par to rūpēties. Ir svarīgi, lai mums būtu laiks atpūtai, vaļaspriekiem, labām maltītēm un regulārai sevis uzturēšanai fiziskā formā. Kad sāku strādāt apdrošināšanā, man parādījās dedzināšanas sajūta kuņģī, un tikai pēc piecpadsmit gadiem ārsti man atklāja divpadsmitpirkstu zarnas čūlu. Tolaik es daudz stundu veltīju darbam, man patika labi paēst un es nenodarbojos ne ar kā G VSRU AHL man atgadījās vēl citas sīkas veselības problēmas – trauksmes zvani, kas brīdināja, ka man būtu svarīgi parūpēties par savu fizisko stāvokli. Reiz es izlasīju, ka cilvēkam, kurš nodarbojas ar skriešanu, smadzenēs pieplūst asinis, un viņš ar lielāku skaidrību spēj pieņemt

lēmumus. Tā man bija galvenā motivācija, un, tā kā mums visiem ir vajadzīga stingrāka disciplīna, es sevi pārliecināju – ja būšu spējīgs sevi disciplinēt šajā ziņā, tas man palīdzēs arī no citiem viedokļiem. Tā es nolēmu lēnām iesākt, nopietni izlēmis trenēties pastāvīgi. Un divdesmit gadus, kā ziemā, tā vasarā, es noskrēju 15 – 25 kilometrus nedēļā. Es guvu ārkārtīgi liela labsajūtu, un man nekad vairs neatkārtojās kuņģa kaites, turklāt es nezaudēju nevienu pašu darba dienu gripas dēļ. Apmēram pirms gada sajutu tādu kā vājumu ceļgalos, tāpēc nolēmu skriešanu aizstāt ar soļošanu – citu fiziskās formas uzturēšanas veidu. Jau ilgu laiku mēs ar Elizabeti no rītiem trenējamies kopīgi. Tā ir lieliska iespēja pārrunāt aktualitātes un savstarpēji tuvināties. Tāpat kā ikvienā citā nodarbē, arī šajā ir jāiegulda laiks, bet tas ir to vērts. Kad pēdējo reizi biju pie ārsta, mans asinsspiediens bija 120/80. Es to atzīstu par reāliem panākumiem, īpaši, kad iedomājos, ka 19 gadu vecumā uz manām dzīvības apdrošināšanas polisēm bija atzīme “papildu prēmija” mana augstā asinsspiediena dēļ.

SABIEDRISKĀ DZĪVE

Mums visiem ir jāuztur kāda sabiedriskā dzīve – ar kaimiņiem, kolēģiem, radniekiem vai draugiem. Nepārspīlējot sabiedriskajai dzīvei veltīto laiku, tomēr pastāv kāds minimālais stundu skaits nedēļā, kas mums tai jāparedz. Tas ir svarīgi no vairākiem viedokļiem, piemēram, morālā ziņā vai kā palīdzība, ko varam sniegt citiem un no viņiem saņemt, vai arī lai mācītos no citu pieredzes, kā arī, protams, tas vajadzīgs mūsu darījumu attiecībām.

Kāds padoms, ko esmu iegaumējis no vienas Deila Kārnegija grāmatas, ir uzklausišanas svarīgums. Sabiedriskās attiecībās mēdz būt daudz cilvēku, kas grib runāt par sevi, bet nav daudz to, kuri vēlas uzklausi. Kad mēs uzklausām un patiesi interesējamies par cilvēkiem, uzdodot viņiem jautājumus, kļūst viegli nodibināt labus kontaktus. Cilvēkiem patīk runāt par sevi, un tas mums palīdz vairāk iemācīties. Tieši tas noteikti ir iemesls, kāpēc Dievs mums devis divas ausis un tikai vienu muti, – Viņš vēlas, lai mēs klausāmies divreiz vairāk nekā runājam.

Kādā apdrošināšanas sabiedrībā Šerbrūkā pirms vairākiem gadiem es satiku kādu cilvēku ar **IRLIDJ V S U H M L** Inš bija atzīts par

patiesu lietpratēju apdrošināšanas jomā. Man reizēm bija bijis jākārto ar viņu kādi darījumi, un mūsu attiecības vienmēr bija saspringtas. Es nepavisam nesapratu, kāpēc viņš man likās antipātisks, un katrā ziņā arī es viņam likos antipātisks. Reiz es nolēmu viņu uzaicināt uz pusdienām. Kad iegājām restorānā, es viņam sacīju: “Man ir paradums – ja eju pusdienot kopā ar kādu kompānijas pārstāvi un es esmu klients, tad ļauju, lai par maltīti maksā viņš. Šajā gadījumā maksāšu es, jo es tā vēlos, es tevi uzaicināju, un man ir ļoti nopietns iemesls tā rīkoties. Zinu, ka tu esi lietpratējs, ka tevi ļoti respektē apdrošināšanas industrijā, un arī es tevi visnotaļ respektēju. Taču es nesaprotu, kāpēc mūsu attiecības vienmēr ir saspringtas un vēsas.” Pēc tam sekoja ļoti vērtīga saruna. Pusdienu noslēgumā viņš man piedāvāja dažas metodes, lai palīdzētu manā darbā; viņš izrādīja ļoti labprātīgu tieksmi sadarboties, un mūsu attiecības vēlāk kļuva pavisam patīkamas. Visvairāk mani pārsteidza tas, ko piedzīvoju, kad viņš savā kompānijā tika izvirzīts par atbildīgo Kvebekā. Svētkos, kas tika sarīkoti par godu viņa pārceļšanai darbā, viņš katrā ziņā gribēja pateikties trim personām: tam, kurš viņam bija devis iespēju iesaistīties apdrošināšanā, tas ir, savam pirmajam darba devējam; otrkārt, savam pašreizējam darba devējam... bet trešā persona biju es. Un tad es sapratu – kad izjūtam kādas grūtības vai arī sīkākām attiecībām ar kādu, viņš no tām cieš tāpat, tāpēc laba, pozitīva tikšanās var situāciju paverst pilnīgi pretēji.

Vēlos jums pastāstīt vēl par kādu citu savu pieredzi. Caur mana dēla Patrika draugiem es biju nodibinājis kontaktu ar kāda viņa drauga tēvu, kurš pirms vairākiem gadiem bija piedzīvojis šķiršanos, kas bija izraisījusi lielas ciešanas. Es vairākkārt piekritu aprunāties ar viņu, lai viņam palīdzētu, un mums bija daudz skaistu tikšanos. Šim cilvēks atzina garīgās vērtības, viņš bija šo to piedzīvojis un ļoti ticēja Dievam, taču vienmēr bija centies organizēt savu dzīvi pats pēc sava prāta, kas arī noveda viņu līdz neveiksmei laulībā. Viņš bija mēģinājis sākt jaunu dzīvi – un atkal piedzīvoja sāpes. Tagad viņš cieta, redzot, ka viņa dēls nedzīvo vairs pie viņa, ka dēls dod priekšroku mātei, utt... Tad es viņam ieteicu pieņemt situāciju tādu, kāda tā ir, un paļauties uz Dievu. “Ļauj Viņam sakārtot tavu dzīvi, bet tu vienkārši dari to, kas nu tev katru dienu jādara.” Šķiroties viņš man jautāja: “Vai tu domā, ka mana sieva atgriezīsies? Kā tas viss notiks?...” Bet es viņam atbildēju: “To es nezinu, zinu tikai to, ka, ja tu uzticēsies Dievam, Viņš sakārtos tavu dzīvi labāk, nekā tu pats to jebkad spētu; starp citu, tu taču zini,

kas iznāca, kad tu rīkojies pats saviem spēkiem.” Viņam bija visai grūti to saprast, taču pēc vairākiem pasākumiem garīgajā jomā viņam izdevās uzticēties Dievam, un kādu dienu viņš atnāca pie manis, lai pastāstītu, cik jūtas laimīgs, ka viņš vairākas reizes nedēļā uzkāpjot Orforda kalnā un lūdzoties, un ka viņš esot saskatījis dzīves gaišo pusi. Es viņam sacīju: “Vai tu esi apzinājies, ka nekas nav mainījies, tu joprojām esi šķirts, tu joprojām dzīvo viens, tavs dēls nav kopā ar tevi, un tomēr viss ir mainījies – vai tas nav neparasti? Tagad tu esi kļuvis laimīgs cilvēks, kaut gan tajos pašos apstākļos tu biji nelaimīgs.” Un no tā laika viņš ir ļoti laimīgs, ir atjaunojies zināms kontakts ar sievu, lai gan kopā viņi nedzīvo, tomēr starp viņiem ir labas, draudzīgas attiecības un saskarsme. Šī pieredze, manuprāt, ļoti skaidrā veidā sīkāk vērtības, ko varam savstarpēji gūt no sabiedriskajām attiecībām, kad tās ir balstītas patiesībā.

INTELEKTUĀLĀ DZĪVE

Mums visiem ir jānācās saprast un zināt, kas notiek pasaulē, būt lietas kursā kaut tikai mazliet. Daudz varam uzzināt lasot. Tas, par ko jums stāstu un kas ir daļa no manas pieredzes, nereti sakņojas grāmatās, ko esmu izlasījis. Galvenās grāmatas, kas mani visvairāk ietekmējušas, ir šīs: Deila Kārnegija “Kā iegūt draugus” un “Uzvariet savas rūpes”; Mišela Kuā “Izdošanās”; Napoleona Hilla “Apdomājiet un kļūstiet bagāts”; Alekša Karela “Pārdomas par dzīvi un lūgšanu”; Ziga Ziglera “Tikšanās virsotnē”; Merlina Karotera “Slavējot iegūsti brīvību” un “Slavēšanas spēks” (“FOLH” 3 Dāvība uz Dievišķo Apredzību” un “Mana dzīve ir Kristus”; turklāt vēl tēva “D. D. 3 R. D. 5 H. P. E. D. D. 2 667 P. R. M. M. U. D. D. D. D. M” un vairāku citu autoru mācības.

GARĪGĀ DZĪVE

Mums var likties grūti un pat neiespējami saglabāt līdzsvaru mūsu dzīves piecās jomās. Ja paļaujamies tikai uz savu cilvēcisko spēku, es piekritu – tas ir ļoti grūti, lai neteiktu – neiespējami; turpretim, ja mūsu dzīvē ir Dievs un mēs paļaujamies uz Viņu, tad Viņš nodibina mūsos līdzsvaru, dāvā mums gudrību, lai mēs atklātu savu aplamo rīcību, un palīdz mums to labot. Citiem vārdiem sakot, viss ir iespējams, ja pāri visam noliekam garīgās vērtības.

KOPSAVILKUMS

Lai celtu uz stingra pamata, mums pieder priekšrocība nepazaudēt no redzesloka laiku, kas mums jāvelta katrai dzīves jomai, un mācīties pilnībā pievērst uzmanību tam, ko tajā brīdī darām, pilnībā izdzīvot pašreizējo mirkli. Esmu ievērojis, ka visiem dzīvības apdrošinātājiem, kuri neguva panākumus, piemita kāda kopīga iezīme. Kad ārā bija jauks laiks, viņi darbā domāja par golfu, zveju, slēpošanu, visu ko, tikai ne par savu darbu. Veltot kādu dienu sportošanai, viņi domāja, ka vajadzēja pavadīt to kopā ar ģimeni. Kad pienāca laiks, ko veltīt ģimenei, viņi domāja, ka nav pārdevuši to vai citu... domāja par savām finansiālajām problēmām. Viņu domas nekad nebija istajā vietā istajā brīdī. Turpretim tie, kuri guva panākumus, atrazdamies darbā, domāja tikai par to, kā labi veikt savus uzdevumus. Sportojot viņi domāja tikai par atpūtu, bet ģimenes lokā pilnībā piederēja savējiem.

Esmu vienmēr domājis, ka manai ģimenei veltītā laika kvalitāte ir svarīgāka par kvantitāti. Sacīju saviem pārdevējiem – ja tev vakarā paredzēta tikšanās un tev ir tikai 30 – 40 minūtes, ko pavadīt ģimenē, tad, ja vien tu būsi patiesi klātesošs un atstāsi darba rūpes aiz durvīm un interesēsies par ikvienu no savas ģimenes locekļiem, tava klātbūtne noteikti būs svētīgāka nekā tam, kurš visu vakaru nosēd P ājās, paslēpies aiz laikraksta vai televizora ekrāna priekšā un kuram vienīgais kontakts ar bērniem ir viņus sarāt.

Šis salīdzinājums ar galdu mums palīdz saprast, cik svarīga ir katra no mūsu dzīves aktivitātēm un laiks, kas mums jāvelta ikvienai no tām, lai mēs paliktu stāvam uz stingra pamata un sasniegtu jaunas virsotnes.

NOBEIGUMS

LŪGŠANA

Pirms beidzu, es vēlētos vērsties pie Dieva ar šādiem lūgumiem:

1. Dāvā mums pietiekami daudz ticības, lai ticētu Tev, tiem un tām, kuri ir ap mums, un paši sev.
2. Dāvā mums pietiekami daudz mīlestības, lai netiesājot milētu tos un tās, kurus Tu esi licis mums līdzās.
3. Dāvā mums pietiekami daudz cerības, lai mēs vēlētos gūt panākumus par spīti grūtībām.
4. Dāvā mums pietiekami daudz iekšējās sirdības, lai mēs piedotu tiem un tām, kuri mūs ievainojuši.
5. Dāvā mums pietiekami daudz pazemības, lai mēs varētu atzīt savas vājības, kļūdas, trūkumus, un lai mēs pieņemtu Tavu palīdzību, kā arī to palīdzību, kuru Tu mums sūti caur citiem cilvēkiem.
6. Dāvā mums pietiekami daudz pašārvības, lai mēs spētu dot neskaitot.
7. Dāvā mums pietiekami daudz pacietības, lai mēs mācētu gaidīt.
8. Dāvā mums pietiekami daudz neatlaidības, lai mēs neapstātos pusceļā.
9. Dāvā mums pietiekami daudz izšķirtspējas, lai mēs pazītu atšķirību starp labo un ļauno.

10. Dāvā mums pietiekami daudz spēka, lai mēs spētu dzīvot saskaņā ar Gara augļiem.
11. Dāvā mums pietiekami daudz gudrības, lai mēs mācītos, vērojot, kā dzīvo citi.
12. Dāvā mums pietiekami daudz stingrības, lai mēs spētu sevi pakļaut labai dzīves disciplīnai.
13. Dāvā mums pietiekami daudz pateicības, lai mēs spētu

Tev pateikties, Tevi slavēt un svētīt,
Sacīt Tev paldies par visu, ko Tu dari mūsu labā,
AMEN!

PĒDĒJĀ PIEBILDE

Rakstot šīs rindas, es centos jums pavēstīt, ko uzskatu par svarīgu dzīvē, labi apzinādamies, ka pastāv daudz citu recepšu un citu līdzekļu, lai gūtu panākumus. Mēs kopīgi aplūkojām vairākus tematus. Varētu runāt vēl par citiem, piemēram, kārtību, metodēm, sistēmu, kontroli, pārdošanu, peļņu, utt...

Taču jāiegaumē, ka patiesus panākumus nevar gūt, ja attīsta tikai vienu aspektu, lai cik nozīmīgs tas būtu. Ir jāattīsta vairāki aspekti un jāsauglabā līdzsvars visās lietās, kā arī jābūt gatavam dot labāko no sevis. To es arī darīju, rakstot šīs rindas, domādams galvenokārt par saviem mazbērniņiem, Evelīnu, Šarlu Etjēnu, Luiju Olivjē, Mariju, Samuēlu, Rafaēlu un Īniju. Ja es nebūtu domājis par jums, noteikti kaut ko nebūtu uzrakstījis, bet, gribēdams jums dot labāko, es sapratu, ka man ir jāraksta arī tas. Neprasu, lai jūs būtu vienisprātis ar to, ko jums piedāvāju, taču es lūdzu, lai to saņemat, zinādami, ka to ir rakstījusi vectēva, kurš jūs mīl, roka un sirds, un ka viņam ir tikai viena vienīga vēlēšanās – jūsu labums un pilnīga laime.

SATURA RĀDĪTĀJS

PRIEKŠVārds otrajam izdevumam

Manu bērnu lūgums	5
Kas ir panākumi	6
Mazliet vēstures	6

IEVADS

Mana galvenā motivācija rakstīšanai	7
Mana pieredze	7
Brīdinājums	8
Lūgšana	9
Veiksme	9

42 ELEMENTI PANĀKUMU RECEPTĒ JAUNU VIRSOTŅU SASNIEGŠANAI

1. Panākumi nerodas nejauši	13
2. Saglabāt pareizu nostāju	14
3. Lai mums ir stingri nosprausts mērķis un nodomi	17
4. Prasme noteikt savus mērķus un nodomus	19
5. Atšķirt prasību no vēlmes	20
6. Lai ums ir cildenas vēlmes	21
7. Patiesi gribēt sasniegt savu mērķi	22
8. Ticēt Dievam, citiem un pašam sev	25
9. Paļauties jebkāda pārbaudījuma laikā	26
10. Būt mīlestības pārpilnam	27
11. Mīlestība, kas pārveido	28
12. Darba mīlestība	31
13. Rīkoties ar stingrību	35
14. Brīvības respektēšana	35
15. Vienmēr sacīt patiesību	36

16. Būt patiesi godīgam	38
17. Būt ar mieru pacensties vēl mazliet	39
18. Iedziļināties lietu būtībā	41
19. Pieņemt pārmaiņas	42
20. Cik svarīgi ir mainīties pašam	43
21. Kā palīdzēt cilvēkiem kļūt labākiem, viņus neievainojot	44
22. Ignorēt savas vājās vietas	45
23. Aicināt cilvēkus atcerēties savas vērtības	46
24. Pieņemt palīdzību	48
25. Lūgt padomu	49
26. Pareizi izšķirt, lai ievērotu tikai labos padomus	50
27. Nauda un ģimene	50
28. Zināt, iemantot, spēt vai būt	54
29. Manas dzīves lielais atklājums	56
30. Tev ir izdevies	56
31. Attīstīt labāko no abām mūsu būtņēm	58
32. Garīgais stāvoklis	59
33. Gudrība	60
34. Vislabākā grāmata	61
35. Dievs un uzņēmums	62
36. Talantu pielietošana	63
37. Dievs pārbauda mūsu ticību	65
38. Atklāt lūgšanas spēku	67
39. Eņģeļu kalpojums	68
40. Izlemt pašiem	69
41. Kļūt par magnētiem	70
42. Pastāvīgi augt	70

PIECI BRĪDINĀJUMI

1. Uzmanību – strupceļi	73
2. Uzmanību – neizturieties kā iznīreļi	74
3. Uzmanību – alkohols	74
4. Uzmanību – nekļūstiet negodīgi	76
5. Uzmanību – okultas zinības un reliģiskas sektas	76

VIENPADSMIT POSMI, KĀ SASKATĪT, SAMAZINĀT UN ATRISINĀT PROBLĒMU

1. Vai man ir pareizs skatījums uz problēmu? 82
2. Vai tā ir problēma, ko varu mainīt? 82
3. Vai tā ir problēma, kas attiecas uz citiem? 84
4. Vai tas ir pagātnes notikums? 86
5. Vai tās ir raizes, kas attiecas uz nākotni? 88

CIK SVARĪGI IR SEŠI NĀKAMIE POSMI

6. Pareizi identificēt problēmu 89
7. Kādi ir šīs problēmas cēloņi? 89
8. Kādi ir iespējamie risinājumi? 89
9. Ikvienu risinājuma priekšrocības un trūkumi 89
10. Izvēlēties vienu vai vairākus risinājumus 89
11. Pāriet pie rīcības 90

PIECI PUNKTI, KAM JĀPIEVĒRŠ UZMANĪBA, LAI SAGLABĀTU DZĪVES LĪDZSVARU

1. Darbs 93
2. Ģimene 94
3. Fiziskā forma 96
4. Sabiedriskā dzīve 97
5. Intelektuālā dzīve 99
- Garīgā dzīve 99
- Kopsavilkums 100

NOBEIGUMS

- Lūgšana 101

- PĒDĒJĀ PIEBILDE 103

PIEZĪMES

PIEZĪMES

LEANDRS LAŠANSS, kanādiešu uzņēmējs, tagad visā pasaulē un arī Latvijā pazīstams ar vēstījumiem, ko viņš saņēmis no Jēzus – trim sējumiem “Manējo, Manu izredzēto laimei. JĒZUS”. Šo grāmatiņu “42 pakāpieni, lai sasniegtu virsotni” viņš uzrakstījis pirms divdesmit gadiem pēc savu bērnu lūguma un tajā stāsta par to, kā ģimēdās jomās “sasniegt jaunas virsotnes” un kas, viņaprāt, nosaka, kāpēc vieni cilvēki gūst panākumus, bet citi ne. Atšķirībā no citiem – laicīgiem

uzņēmējiem, Leandrs Lašanss īpaši uzsver, cik liela ir nozīme ticībai Dievam, palāvībai uz Viņu un lūgšanai.

LIECĪBA

Maz ir tādu darījumu cilvēku, kuri karjeras noslēgumā apstājas, lai pārdomātu un rakstiski izklāstītu savus veiksmes faktoros.

Leandrs Lašanss no Šerbrūkas, labi pazīstams darbinieks apdrošināšanas jomā, ir apbrīnojami sekmīgi pieņēmis šo izaicinājumu.

Viņa raksturotie četrdesmit divi pakāpieni, kas ilustrēti ar amizantiem piemēriem un faktiem, mums norāda veiksmes ceļu kā profesionālajā dzīvē, tā arī visās citās dzīves dimensijās.

Garīgie spēki, ko var smelties pilnīgas un līdzsvarotas attīstības avotā, piešķir cilvēkam viņa patieso stāvokli, tāda bērna stāvokli, kurš vienots ar savu Tēvu, kas viņam apsolā:

Ja tu staigāsi saskaņā ar Maniem likumiem,
ja pildīsi visus Manus norādījumus,
ja ievērosi visus Manus baušļus,
ar tiem saskaņojot savu rīcību,
Es mājōšu pie tevis un tevi nepametišu.

Marsels Laflamms,
C.A., M.B.A., Ph.D.
Šerbrūkas universitāte

